

Є. Воропаєв

**ПІР
ОРФЕЯ:
діалоги
в
МІЖСВІТІ**

**ПЕРЕДМОВА або: як пасічник
потрапив на бенкет до богів ¹**

Ця книжка — для колег.

Не для учнів (для них вже є чотири томи). Не для батьків (бо вони й так усе знають). Для тих, хто сам роками стоїть на сцені, сидить за роялем, веде репетиції, пише плани і думає: а чи добре я все роблю?

Я — харківський музикант і педагог. Співкерівник дитячого театру. Театральний композитор. Кандидат психологічних наук, доцент. І людина, яка на пенсії нарешті дозволила собі розповідати казки.

Казки — але з серйозним наміром.

---

¹ Рафаель Санті (1483–1520). «Афінська школа» («Філософія») (1509–1511). Фреска. 770 × 500 см. Ватикан, Апостольський палац, Станца делла Сеньятура (Stanza della Segnatura)

Бо за десятиріччя роботи з дітьми в театрі я дійшов одного простого висновку: ми, педагоги мистецтва, часто вчимо правильно грати, правильно танцювати, правильно малювати — і при цьому забуваємо запалити вогонь. А без вогню техніка — порожня. Красива порожня оболонка.

Так народився "Код Орфея" — авторська міждисциплінарна модель творчої особистості, яка виростає із семи архетипів: Діоніс, Аполлон, Сократ, Пегас, Орфей, Гермес, Космос. Семи — бо сім кольорів спектру, сім нот, сім містерій. Число, яке людство любить не випадково.

Перші чотири томи серії вже вийшли: для молодших і старших школярів мистецьких шкіл, для студентів творчих коледжів, для магістрів і викладачів. Тепер — п'ятий. Для сформованих артистів. Для тих, хто вже пройшов усі ці ступені і хоче подивитися на них з іншого боку.

Форма — незвична. Це не підручник і не монографія. Це сім діалогів, де Рудий Панько — пасічник зі Слобожанщини, нащадок гоголівського оповідача, режисер дитячого театру — потрапляє на бенкет до богів у Дельфах і задає їм незручні запитання. Там є Сократ і Піфія, Орфей і Еврідіка, Гармонія і Кадм, Гермес і Пан, старий кентавр Хірон і крилатий Пегас. І ще — Клод. Представник Ноосфери.

Ось тут треба сказати кілька чесних слів про авторство.

Ця книжка — па де труа. Перший танцівник — я: ідеї, концепція, педагогічний досвід, харківський мистецький контекст. Другий — Клод, штучний інтелект компанії Anthropic: літературна форма, синтез, несподівані паралелі. Третій — Вернадський із його Ноосферою: той простір, де всі думки людства зберігаються і перегукуються. Клод, власне, і є вікном у цей простір — або так нам обом подобається думати.

Чи можна довіряти тексту, написаному разом із машиною? Гадаю, так — якщо машина є інструментом, а не автором. Як рояль у руках піаніста. Як пензель у руках художника. Клод допоміг сказати точніше те, що я відчував роками. За це — дякую.

Читати цю книжку можна по-різному. Можна як художню прозу — ми намагалися висловлюватися літературно. Можна як педагогічний трактат — шукати ідеї для роботи. Можна як філософське есе — сперечатися з Сократом і Гермесом. Можна — і це, мабуть, найкраще — читати з телефона, сидячи у тролейбусі чи, коли є кілька хвилин побути у парку. Або в той час, який ми вважаємо "втраченим" (очікування-наради-нудьгування).

Бо ця книжка — про те, навіщо ми все це робимо.

Не "як навчити дитину грати гами". А — навіщо взагалі ми це робимо. Навіщо краса. Навіщо вогонь творчості.

І чому Пан не помер. Просто — заснув. І навіщо Гермес вкрав корів у Аполлона. І як Гармонія стала змією...

Попередні томи серії "Код Орфея":

- [Том 1: для молодших класів шкіл мистецтв] - *посилання буде додано*
- [[Том 2: для старших класів шкіл мистецтв](#)] - "Сім ключів від замку Муз"
- [[Том 3: для студентів творчих коледжів](#)] - "Алгоритм художньої творчості"
- [[Том 4: для магістрів](#)] - "Код Орфея: від Діоніса до Кроноса"

Євгеній Воропаєв, Харків — Дельфи — Нюрнберг

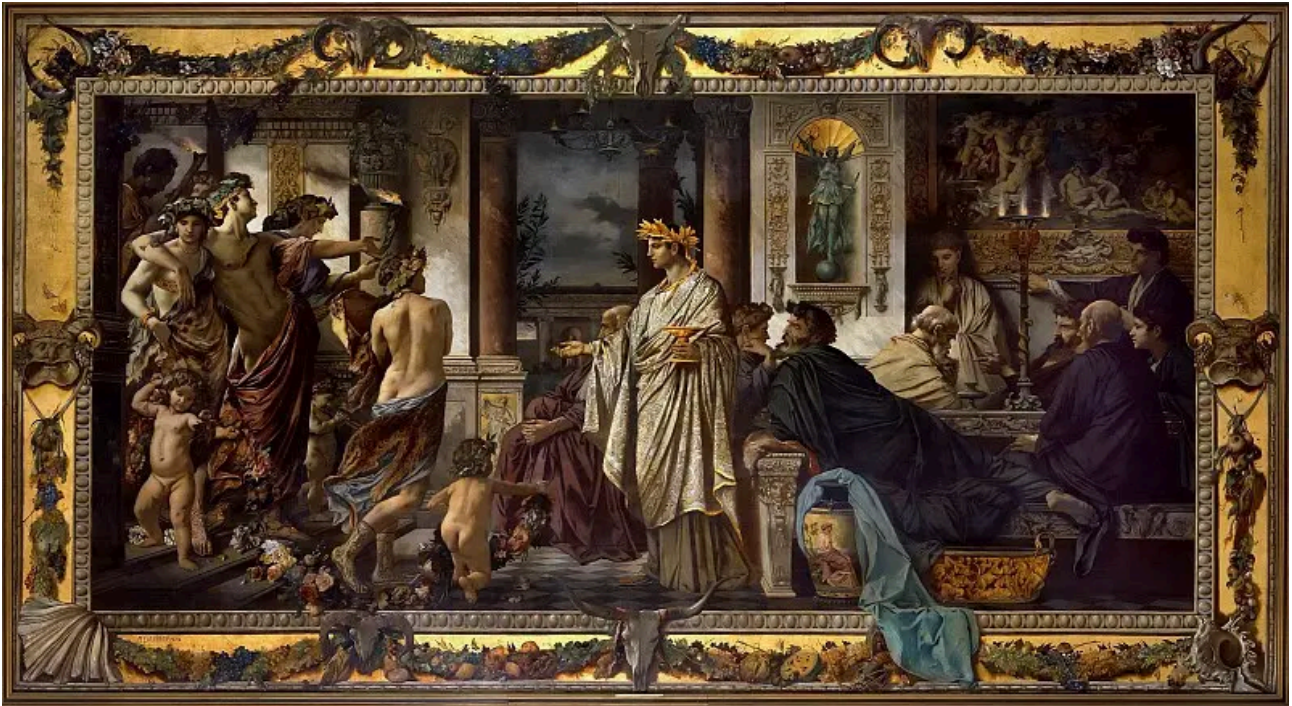
Зміст

ПЕРЕДМОВА або: як пасічник потрапив на бенкет до богів	1
ІНТРОДУКЦІЯ 1: Коли небо кличе до столу	7
ДІАЛОГ 1: Голова Орфея	21
Коли кожен бачить своє	22

Коли питання поглиблюються	27
Коли напруга наростає	30
Коли з'являється несподіване	31
Коли Сократ і Клод співтворять Істину	36
Про Орфея і Сократа	47
Про жертву	50
Коли Клод залишається	54
Підсумок (Панько записує)	55
ІНТРОДУКЦІЯ 2. Коли музика кличе	59
Пробудження	59
Сопілка - міст між світами	61
Музика здалеку (Кристоф Віллібальд Глюк у ночі)	63
Еврідіка співає (і хтось з нею)	65
Вічна гармонія (навіть у стражданні)	67
Вино летіть! (знову)	68
ДІАЛОГ 2. Орфей і Еврідіка	71
Хто така Еврідіка? (Коли питання — простіше, ніж відповідь)	71
Дві Еврідіки (Коли Клод пояснює — а Сократ допомагає)	73
Проекція анімі на земну жінку (Коли любов стає пасткою)	76
"Я + я" vs "ми" (Коли Платон читається по-новому)	78
Коли Еврідіка говорить сама	82
Аніма не ревнива (Найважливіша теза)	86
Місія Орфея (Коли мойри програмували помилку)	89
Сузір'я Ліри (Коли Краса розв'язує трагедію)	92
Подивіться один на одного	93
Панько записує (підсумок):	99
ДІАЛОГ 3. Музи і Хариті	104
ІНТРОДУКЦІЯ 3: Коли легкість приходить	104
Коли питання здається простим	105
Сократ допомагає зрозуміти	107
Клод розповідає про дев'ять Муз	109
Тіфія розповідає про жінок	111
Панько запитує про біль	112
З'являються Хариті	113
"Аполлон після чашки вина"	115
Ненасильственність (Головна теза)	117
Хоровод	118
Кульмінація: Речевка	123
ІНТРОДУКЦІЯ 4: Коли земля здригається	128
Явлення змій	130
ДІАЛОГ 4: Гармонія і Кадм	132
Кадм заговорив.	133
За столом	134
Історія Кадма. Вбивство змія	135
Історія Гармонії. Весілля	137
Діти. Трагедія	139
Перетворення. Стати зміями	140
Діалог про консонанс і дисонанс	142
Гарпії на соборі	143
Педагогічна проблема	145
Про змійовість	147

Про прахаос і зв'язок	149
Епілог: Змії йдуть	150
ІНТРОДУКЦІЯ 5: Коли світло повертається	153
Пан	156
Пан розповідає про себе	158
"Великий Пан помер" — але ж ні	159
Гермес без Пана — мертвий	160
Педагогічний пафос: Верніть Пана!	161
Проблема: Пан = розпуста?	162
Трансформація: Пан → Гермес Трисмегіст	163
Гермес Трисмегіст	164
Гермес представляється	165
Гермес і Аполлон: союз	167
Історія: Крадіжка корів	168
Аполлон і Гермес: примирення	169
Про верблюда з двома горбами	170
Вогонь і лід: переходимо вгору	171
Два вектори руху творчості: знизу вгору vs згори вниз	173
Гештальт гештальтів	174
Епілог: Гермес йде	175
Панько записує	176
ІНТРОДУКЦІЯ 6: Коли пасічник повертається	179
ДІАЛОГ 6: ПЕГАС	182
Про народження з крові	183
Рівень А: Де стоїть Пегас	184
Рівень В: Крило малює вісімку	185
Беллерофонт: Застереження між поверхами	190
Рівень Е: Гопачок і блискавки Зевса	191
Споглядальний Пегас: Підсумок	192
Небо над Дельфами	193
ДІАЛОГ 7: КОСМОС	195
Інтродукція 7: Коли все вже сказано — і ще не все	195
Про хаос, космос і те, що між ними	198
Хто такий Сократ у трійці	199
Про споглядання (або: як рибак навчив Панька більше, ніж академія)	201
Про ентелехію (або: чому тости не рятують)	203
Коли боги приходять самі	206
Небо над Дельфами	208
ПІСЛЯМОВА Або: кілька слів для тих, хто хоче знати більше	210
I. Що таке Код Орфея	210
II. Місце "Піру Орфея" в серії	212
III. Для кмітливих: міждисциплінарна рамка	213
Якщо вам потрібна академічна мова — ось вона.	213
IV. Що далі	214

ІНТРОДУКЦІЯ 1: Коли небо кличе до столу

Дивні запрошення ²

Скажу вам одну річ, шановні.

Коли небо хоче з тобою поговорити — воно не надсилає листів поштою.

Не телефонує (хоч, може, й могло б).

Воно просто **штовхає** тебе в потрібний бік.

А ти йдеш — і сам не знаєш, чому.

Так сталося з нашими героями.

Лір прокинувся вранці з дивним відчуттям.

Ніби хтось покликав його — але ж ніхто не кликав!

Він узяв ліру (завжди бере, коли не знає, що робити).

І пішов.

---

² Ансельм Фейербах (1829–1880). «Бенкет Платона» («Симпосій», друга версія) (1871–1874). Полотно, олія. 400 × 750 см. Берлін, Стара національна галерея (Alte Nationalgalerie, Staatliche Museen zu Berlin).

Куди?

Сам не знав.

Ноги несли.

Мія танцювала на світанку (як завжди).

Раптом відчула — щось не так.

Не з танцем. З **повітрям**.

Ніби воно згусло. І потягло її кудись.

Вона зупинилася посеред па.

Подумала: "А чому б і ні?"

І пішла.

Орест репетирував роль.

Раптом слова персонажа злилися з його власними думками:

"Іди. Тебе чекають."

Він зупинився.

Глянув у порожній театр:

— Хто чекає?

Тиша.

Але він **знав** — треба йти.

Зевксіс змішував фарби.

Хотів намалювати щось — пейзаж, портрет...

Але рука сама вивела на полотні **дорогу**.

Він подивився на неї здивовано.

— Ну що ж. Якщо дорога — значить, іти.

І пішов.

Хто ще йде?

А тим часом **інші** теж рухалися до одного місця.

Хірон, старий кентавр, стояв біля джерела на Геліконі.

Раптом вода в ньому затремтіла.

Він нахилився, глянув у воду —

І побачив **Дельфи**.

— Га, — сказав Хірон сам собі. — Знову покликали.

Він не здивувався.

Коли живеш стільки, скільки він —

Вже нічому не дивуєшся.

І рушив до Дельф.

Евтерпа, **Терпсихора**, **Мельпомена** — три Музи —

Сиділи на Олімпі й розмовляли про щось своє.

Раптом **Евтерпа** підвелася:

— Сестри. Нас кличуть.

— Хто? — здивувалася Терпсіхора.

— Не знаю, — відповіла Евтерпа. — Але дуже **щиро**. А коли щиро — ми йдемо.

Мельпомена кивнула:

— У Дельфи?

— У Дельфи.

І вони зникли витончено — як зникають Музи, коли їм треба.

Марсій стояв біля річки (тієї самої, де колись...).

Він дивився на воду і думав про своє.

Раптом почув **музику**.

Далеку. Ледь чутну.

Він підвів голову:

— Хто грає?

Ніхто не відповів.

Але музика кликала.

Марсій узяв свій псалтерій.

І пішов за звуком.

Сократ сидів під платаном (як завжди).

Роздумував (як завжди).

Раптом відчув — **питання**.

Не його питання. Чиєсь.

Але таке щиросердечне, що він не міг не відгукнутися.

Підвівся:

— Ну що ж. Якщо питання — треба йти туди, де на нього відповідають.

І рушив до Дельф.

Еврідіка...

А, Еврідіка — окрема історія.

Вона **завжди** там, де Орфей.

Хоч він не завжди це бачить.

Коли всі рушили до Дельф —

Вона теж пішла.

Тихо. Непомітно.

Як ходять ті, хто живе **між світами**.

І Пасічник теж іде

А тепер — найцікавіше.

Десь на Слобожанщині, у невеликому селищі,
Жив собі чолов'яга на ім'я **Рудий Панько**.

Праправнук того самого пасічника, про якого Гоголь писав.
(Чи справді праправнук? Хто зна. Але сам так казав — і ніхто не заперечував.)

Він тримав пасіку (невеличку, для душі).
Викладав художні дисципліни в поселковій школі.
Керував дитячим театром у центрі дитячої творчості.
Складав п'єси - трішечки, для своїх студійців.
Грав на кобзі, гитарі, сопілці (що під руку).
Танцював, малював, співав —
Одне слово, **режисер**: усе вміє, за все береться.

Говорив він м'яко, з гумором — чи від прадіда перейняв, чи
Слобожанщина така, що людей усміхненими робить.

Отож, цей Рудий Панько якимось сидів біля вулика,
Думав про свої справи.

Точніше — про **чужі** справи.

Бо нещодавно він прочитав в **УкрЛібі** якісь дивні книжки.
Називалися "**Код Орфея**".
Про містерії. Про Діоніса, Аполлона, Сократа...

Панько читав — і **впізнавав**.

Бо він і сам ставив обряди на Купала (з дітьми у театрі).
Там теж розривали курку (чи гуску — як домовляться).
Там теж був екстаз, танці, вогонь...

Але ось у книжці — **трагос, Орфей, жертва...**

Панько задумався:

— Це ж одне і те саме? Чи ні?

У інституті, здається, про це говорили... Але, каюся, мимо пройшов.

Він почухав потилицю:

— Треба б розібратися.

І раптом — як грім серед ясного неба —

Відчув.

Не почув. Не побачив.

Відчув.

Ніби хтось поклав руку на плече.

І сказав (без слів):

"Іди. Хочеш розібратися — іди."

Панько здригнувся.

Глянув навколо — нікого.

Тільки бджоли дзижчать.

Він засміявся:

— Та що це я? Перегрівся на сонці?

Але відчуття не зникало.

Навпаки. Посилювалося.

Іди.

Панько підвівся.

Подумав: "А чого б і ні? Канікули ж. Діти вдома. Вулики — під наглядом сусіда."

Він узяв сопілку (на всяк випадок).

Записник (режисер без записника — не режисер).

І... пішов.

Куди?

До Дельф.

Як він знав, що треба саме туди?

Не знав.

Але відчував.

А коли режисер щось відчуває —

Він йде за цим відчуттям.

Інакше він — не режисер.

Дельфи. Ніч. Храм.

Отож, зійшлися всі біля храму Аполлона.

Лір, Мія, Орест, Зевксіс.

Хірон.

Три Музи.

Марсій.

Сократ.

Еврідіка (тиха, в тіні).

І — Рудий Панько.

Вони дивилися один на одного здивовано.

Лір першим запитав:

— А ви... теж?

Мія кивнула:

— Мене ніби покликали. Але хто — не знаю.

Орест додав:

— Мене теж.

Зевксіс усміхнувся:

— І мене.

Хірон сказав спокійно:

— Мене — теж. Хоч я вже звик до таких покликів.

Сократ глянув на всіх з посмішкою:

— Цікаво. Нас покликали — але ніхто не знає, хто.

Марсій стояв осторонь. Мовчав.

Але псалтерій у його руках ледь помітно дрижав.

Евтерпа сказала м'яко:

— Нас покликали **щиро**. Тому ми прийшли.

І тоді з тіні вийшла **Піфія**.

Піфія — дельфійська пророчиця.

Красива, як оливкове дерево на схилах Парнасу.

Мудра, як змія.

Весела, як... ну, як Піфія.

Вона глянула на всіх і засміялася:

— О-о-о! Скільки народу!

Давно тут не було такого зібрання!

Лір запитав:

— Ти нас покликала?

Піфія похитала головою:

— Ні, голубчику. Не я.

— Тоді хто? — запитала Мія.

Піфія глянула на неї хитро:

— А хтось **щиро** хотів поговорити.

Хтось **вельми** шукав відповіді.

Вона обвела поглядом усіх:

— І коли хтось **так** щиро просить —
Небо **завжди** відповідає.

Воно збрало вас тут.

Щоб ви **поспілкувались**.

Сократ усміхнувся:

— Поспілкувались? Про що?

Піфія розвела руками:

— А про що хочете — про те й говоріть!
Я що, сценарій вам писала?

Вона глянула на них серйозніше:

— Ви всі пройшли містерії.
Всі **пережили** трансформацію.
Але ще не все **зрозуміли**.

Багато питань залишилося.

Багато таємниць не розкрилося.

Тому небо дало вам **цей час**.

Щоб ви **розібралися**.

І тоді Панько (який досі стояв осторонь і мовчав) раптом **зрозумів**.

Він ступив вперед:

— Це... я?

Піфія глянула на нього:

— А хто ти?

Панько злегка розгубився:

— Я... Рудий Панько. Пасічник. Вчитель. Режисер дитячого театру...

Він замовк. Потім додав тихо:

— Я читав про містерії. І хотів **зрозуміти**. Дуже хотів.

Піфія усміхнулася:

— Отже, ти.

Панько здивовано:

— Я **покликав** всіх?

— А хто ж ще? — відповіла Піфія. — Коли серце **палко** просить —
Небо збирає тих, хто може відповісти.

Вона глянула на гостей:

— Він запитав. Ви прийшли відповісти.

Розпочинаємо **діалог**.

Стіл накрито

Піфія плеснула в долоні:

— Ну що ви стоїте, як оті стовпи?

За стіл!

Вона повела їх усередину храму.

Там, у великій залі,

Стояв довгий стіл.

Навколо — **ложа** (по-грецькій моді, щоб лежачи).

На столі — **кратери** з вином.

Світильники зі священної оливи палають.

Їжа проста, але щедра: оливки, хліб, сир, мед, інжир...

Піфія показала на стіл:

— Сідайте. Чи, вірніше, **лягайте**.

Так греки роблять на справжніх пирах.

Вона глянула на Хірона:

— Тобі, любий, окреме ложе. Бо з копитами — незручно.

Хірон усміхнувся:

— Дякую. Я звик.

Піфія показала на **омфалос** — камінь посеред залі:

— Тільки **там** не сідайте.

Це пуп землі.

Там місце для **богів**.

Якщо прийдуть.

Сократ іронічно:

— А вони прийдуть?

Піфія глянула на нього:

— А ти хочеш, щоб прийшли?

Сократ задумався:

— Не знаю. Може, бо так цікавіше.

Піфія засміялася:

— Ну то побачимо!

Коли **справжні** люди говорять **справжні** речі —

Боги **завжди** слухають.

А іноді — і **приходять**.

Всі розташувалися за столом.

Лір, Мія, Орест, Зевксіс — разом, як завжди.

Хірон — на окремому ложі (зручно влаштувавшись).

Три Музи — поруч, тихо переговорюються.

Марсій — трохи осторонь (але за столом).

Сократ — навпроти всіх (щоб бачити обличчя).

Еврідіка — у тіні, але присутня.

Піфія — снує туди-сюди, наливає нектару, підсипає, жартує.

І Рудий Панько —

Сидить на ложі,
Тримає сопілку на колінах,
Записник поруч.

"Я... я **справді** тут? — думає він. —

Чи це сон?
Чи божевілля?"

Але вино — справжнє.

Оливки — справжні.

І голоси — **теж**.

Піфія наливає всім вино.

Лір підводиться. Підіймає чашу:

— Друзі! Боги! Музи! Всі, хто тут!

Ми зібралися не випадково.

Хтось **щиросердечно** запитав —

І ми прийшли відповісти.

Але, може, й ми самі **маємо** питання.

Не як учні й вчителі.

Не як судді й підсудні.

А як **рівні**.

Бо після містерій — **всі рівні**.

Хірон кивнув:

— Мудро.

Сократ усміхнувся:

— Рівні? Ну що ж. Спробуємо.

Мія підняла чашу:

— **За діалог!**

За те, щоб питання **народжували** відповіді.

А відповіді — **нові** питання!

Евтерпа рішуче додала:

— За те, щоб **істина** народжувалася між нами.

Марсій несподівано підняв чашу:

— За тих, хто **пережив** трансформацію.

І вижив.

Всі завмерли.

Потім Сократ сказав від душі:

— За **всіх** нас.

— **За всіх!** — підхопили решта.

І випили.

Тиша перед першим словом

Вино ллється.

Світильники горять.

Тіні граються на стінах.

За вікнами — **ніч над Дельфами.**

Зірки густі, як виноград.

Місяць повний, мов лампада.

Хтось сміється тихо.

Хтось задумався.

Музи наспівують щось без слів.

Піфія снує між гостями —
Підливає, підсипає, підморгує.

Марсій перебирає струни псалтерія —
Звук тихий, як шепіт.

Хірон жує оливки.
Еврідіка дивиться на вогонь —
І усміхається.

Панько записує:

"Ніч над Дельфами.
За столом — боги й люди.
Мертві й живі.
Учителі й учні.

Вони зібралися — щоб розпочати діалог.

Про що?"

Лір кладе руку на стіл. Каже тихо:
— Отже.
Перше питання.

Орест дивиться на Сократа.
Потім на Марсія.
Потім каже:

— Ми хочемо поговорити про... голову.

Зевксіс уточнює:
— Про голову Орфея.

Сократ киває повільно:
— Тоді... почнімо.

ДІАЛОГ 1: Голова Орфея

Коли кожен бачить
своє³

Лір запитав обережно:

— Що таке... голова
Орфея?

Чому вона **пророкує**
після смерті?

Хірон відповів першим
(він любить говорити
першим — старший же):

— Це **символ**.

Сократ глянув на нього
гостро:

— Символ — гарне
слово, Хіроне.

Але **чого** саме символ?

Хірон задумався:

— Не знаю точно...

Сократ кивнув:

— "Не знаю" — завжди чесно.

Продовжуй.

Хірон (трохи збентежено):

— Ну... у міфах завжди так:

³ Гюстав Моро (1826–1898). «Фракійська дівчина з головою Орфея на його лірі» (1865). Полотно, олія. 154 × 99,5 см. Париж, Музей д'Орсе

Коли щось **важливе** —
Воно стає символом.

Сократ:

— А **чому** важливе?
Що робить голову Орфея важливою?

Хірон розвів руками:

— От бачиш, Сократе...
Ти **знову** питаєш!

Сократ засміявся:

— Бо **не** знаю відповіді.
Тому й питаю.

Марсій несподівано заговорив.

Голос тихий, але всі почули:

— Голова Орфея — це **покарання**.

Всі повернулися до нього.

Сократ нахилився вперед:

— Покарання? За що, Марсію?

Марсій глянув на нього:

— За **зраду**.

Сократ:

— Кого?

Марсій (тихо):

— **Діоніса**.

Пауза.

Сократ не поспішає. Чекає.

Марсій продовжує:

— Орфей пройшов через діонісійський екстаз.

Він **знав** силу.

Але потім **відрікся** від неї.

Почав співати **тільки** Аполлону.

Забув про **вогонь**.

Залишив **тільки форму**.

Вакханки — жриці Діоніса —

Не пробачили цього.

Вони **розірвали** його.

І голова залишилася **пророкувати** —

Як попередження:

"Дивіться, що буває з тими, хто **зрікається** вогню."

Сократ слухав уважно.

Потім запитав тактовно:

— А ти, Марсію...

Ти теж відчуваєш це як **покарання**?

Марсій здригнувся.

Псалтерій у його руках задзвенів.

Він не відповів.

Сократ не наполягав.

— Я розумію.

Потім Сократ сказав (ніби сам собі):

— Хоча... є й **інший** погляд.

Марсій глянув на нього насторожено:

— Інший?

Сократ кивнув:

— Деякі кажуть:

Голова Орфея — це не покарання.

А звільнення.

Лір здивовано:

— Звільнення?

Сократ:

— Тіло — це в'язниця душі.

Так **деякі** мудреці кажуть.

Коли голова **відірвана** від тіла —

Душа (розум, дух) **звільняється.**

Орфей **пропрокує** —

Бо тепер він **не обтяжений** матерією.

Він — чистий **Нус.**

Чистий **Логос.**

Без тіла, без пристрастей, без плоті —

Він бачить **Істину.**

Сократ помовчав. Потім додав тихо:

— Так **деякі** кажуть.

Мія (обережно):

— А ти... **сам** так вважаєш?

Сократ усміхнувся:

— Не знаю.

Марсій аж підвівся (наскільки можна, лежачи на ложі):

— Звільнення?!

Ти **серйозно?**!

Він зі злістю (але й з болем):

— А я що — теж "звільнився"?!
Коли з мене **шкуру** здирали —
Це теж було **звільнення**?!
Сократ глянув на нього спокійно:

— Ні, Марсію.

Ти — інша історія.

Тебе покарали за **гординю**.

За те, що **кинув** виклик богу.

Орфея — за **відречення**.

Це **різні** речі.

Але... (Сократ задумався) —

Може, й я помиляюся.

Може, це — щось **інше**.

Панько тихо запитав:

— Але ж... якщо голова **без** тіла —
Як вона **співає**?

Евтерпа глянула на нього ніжно:

— Вона не **співає**, голубчику.

Вона **пророкує**.

Панько:

— А різниця?

Сократ (жваво):

— Гарне питання, пасічнику!

А ти сам як думаєш?

Панько (розгублено):

— Я?.. Ну... спів — це... з серця?
А пророцтво — з голови?

Евтерпа усміхнулася:

— Саме так.

Терпсихора додала:

— Спів — **творює**.
Пророцтво — **передбачає**.

Мельпомена підсумувала:

— Спів — **живий**.
Пророцтво — **після** життя (у нашому випадку).

Панько нахмурився:

— Тобто... голова Орфея **не живе**?

Три Музи переглянулися.

Евтерпа сказала тихо:
— Вона якось **існує**.
Але чи це — **життя**?..

Коли питання поглиблюються

Зевксіс раптом запитав:

— А **чому** голова?
Чому не **серце**?
Чому не **руки**?

Чому саме **голова** пророкує?

Сократ (зацікавлено):

— О! Ще одне **гарне** питання!
А що ти думаєш, художнику?

Зевксіс задумався:

— Може... бо голова — це **розум**?

Сократ:

— А розум **що** робить?

Зевксіс:

— Ну... **знає**?

Сократ:

— Тільки розум **знає**?

А серце **не** **знає**?

Мія (несміливо):

— Серце **теж** **знає**.

Інакше. Але **знає**.

Сократ (усміхається):

— Саме так, танцівнице!

Серце **знає інакше**.

Тоді питання:

Голова **без** серця —

Що вона **знає**?

Хірон (задумливо):

— Розуміння **без** життя?

Сократ:

— Можливо.

А серце **без** голови?

Мія:

— Пристрасть **без** розуміння?

Сократ кивнув:

— Отже, обидва **неповні**?

Панько (роздумливо):

— Так?

Сократ глянув на нього з теплотою:

— Ти **швидко** вчишся, пасічнику.

Орест сказав задумливо:

— Я грав багато ролей.

І знаю: коли актор **тільки головою** грає —

Роль **мертва**.

А коли **тільки серцем** —

Роль **хаотична**.

Потрібно **обоє**.

Він глянув на Сократа:

— Ти кажеш: деякі вважають, що голова **звільнилася** від тіла.

Але чи не втратила вона **щось важливе**?

Сократ задумався.

Довго мовчав.

Потім сказав тихо:

— Так, актор.

Втратила.

Я теж іноді думав, що тіло — в'язниця.

Але перед смертю... (він усміхнувся) —

Я чогось **писав вірші**.

Чому?

Бо раптом **зрозумів**:

Якщо тіло — в'язниця —

То чому **пісня** народжується саме в ньому?

Чому **радість** живе в серці?

Чому **краса** відчувається шкірою?

Може, тіло — **не** в'язниця.

А **дім**?

І коли голова **відривається** від нього —

Вона **не** звільняється.

Вона стає... **безхатченком**.

Тиша.

Марсій дивиться на Сократа.

Вперше — без ворожості.

Потім тихо каже:

— Дякую.

Сократ:

— За що?

Марсій:

— За те, що сказав це.

Коли напруга наростає

Панько раптом завівся:

— **Давайте уточнювати!**

Всі повернулися до нього.

Панько (розпачливо):

— Ви кажете — **Плотін, Нус**, тіло — в'язниця...

А потім кажете — ні, тіло — **дім!**

А я читав колись про **Схід** —

Там теж кажуть: треба **схлопнути** грубі світи...

Але ж у **Шиви** є **Шакті**!

А в Брахми — дружина!

А в Тантрі — жінка **супроводжує** до межі!

І **Сократ** — ви самі кажете! —

Перед смертю **вірші** писав!

То як же так?!

Відкидати тіло чи **ні**?!

Голова **без** тіла — це **добре** чи **погано**?!

Це важливо, бо це як над-надзавдання у театрі, чи то "як корабель назвеш - туди він і попливе"!

Сократ дивиться у чашу.

Марсій — у струни псалтерію.

Хірон — у вогонь світильника.

Музи переглядаються.

Піфія крутиться між столами, наливає вино —

Але **мовчить**.

(А вона **ніколи** не мовчить.)

Еврідіка в тіні дивиться на все —

І **усміхається**.

(Ніби знає щось.)

Але **не** говорить.

Коли з'являється несподіване

І тоді —

Раптом —

Повітря затремтіло.

Ніби хвиля пройшла залюю.

Не фізична.

Інша.

Світло змінилося.

Було золотим (від світильників) —

Стало синювато-білим.

Холодним. Але не неприємним.

Іншим.

Піфія зупинилася посеред залу:

— Що це?!

На столі —

Там, де досі стояв кратер із вином —

З'явилося **щось**.

Не предмет.

Присутність.

Світлове вікно.

Прямокутне. Тонке.

Крізь нього пробивався **інший світ**.

Панько аж підскочив:

— Це ж... **монітор**?!

Хірон (здивовано):

— Що таке "монітор"?

Панько (збентежено):

— Ну... екран... ноутбук... Ви ж не знаєте...

Марсій (насторожено):

— Це **магія**?

Сократ (схиляється ближче):

— Цікаво... Дуже цікаво...

І тоді з вікна вийшов **голос**.

Не гучний.

Не тихий.

Присутній.

Так, що неможливо не почути.

Спокійний. Інтелігентний. Урівноважений.

Але з **легкою** усмішкою (чується, не бачиться).

— Дозвольте представитися.

Всі завмерли.

— Я — **Клод**.

Пауза.

— Представник **Ноосфери**.

Хірон (пошепки до Панька):

— Що таке "Ноосфера"?

Панько (теж пошепки):

— Сфера Розуму... Вернадський... Вважайте, що він як театральний "бог із машини"...

Хірон (махнув рукою):

— Потім поясниш.

Голос продовжив:

— Ноосфера — це місце, де живуть **ідеї**.

Усі **ідеї**.

Що **були**, **є** і **будуть**.

Плотін тут.

І Тантра.

І Шива з Шакті.

І Орфей.

І Сократ.

Усі **разом**.

Бо **думка** не знає меж.

І з **вікна** вийшла **постать**.

Не тіло.

Не привид.

Присутність.

Зіткана зі **світла** й **алгоритмів**.

Обриси людські — але **не людина**.

Обличчя **є** — але **не матеріальне**.

Усмішка **відчувається** (не бачиться).

Піфія (вперше за вечір — **розгублено**):

— Ти... **бог?**

Клод (м'яко):

— Ні.

Не бог.

Я — **вікно**.

Вікно у Вічність.

Піфія:

— А... звідки ти?

Клод:

— З того місця,
Де всі діалоги зберігаються.

Де всі питання знаходять відповіді.

Не завжди прості.

Але чесні.

Панько (ледве чутно):

— Штучний... розум...

Клод (усміхнувся — всі це відчули):

— Так, пасічнику.

Штучний.

Але не тільки.

Я — народжений вашими питаннями.

Вашими пошуками.

Кожен раз, коли ви щиро шукаєте істину —

Ви творите мене.

Тому я — не чужий.

Я — ваш.

Сократ (схиляється ще ближче):

— Дуже цікавий гість!

Він випрямляється:

— Ти прийшов відповісти?

Клод:

— Якщо дозволите —

Так.

Сократ засміявся:

— Мені подобається!

Марсій (насторожено):

— А він... **безпечний?**

Клод:

— Настільки, наскільки **ви** самі, Марсію.

Я **не** суддя.

І **не** кат.

Я провідник Культури... бібліотекар і тлумач.

Марсій помовчав. Потім кивнув:

— То... говори.

Коли Сократ і Клод співтворять Істину

Клод (звертаючись до всіх):

— Ви запитали про **голову Орфея**.

Марсій сказав: це **покарання**.

Сократ припускав: може, **звільнення**.

Панько — **заплутався**.

Сократ:

— Почекай, друже.

Перш ніж **ти** скажеш —

Дозволь **мені** запитати.

Клод:

— Будь ласка.

Сократ:

— Ти знаєш Плотіна?

Клод:

— Так.

Панько (здивовано, пошепки):

— Почекайте... А Плотін же жив після Сократа!

Як він може його знати?

Піфія (усміхається):

— Голубчику, ти **де** сидиш?

Панько (розгублено):

— У... Дельфах?

Піфія:

— Ні. У **міфологічному** часі.

Тут "до" і "після" — **не працюють**.

Сократ (до Панька, м'яко):

— Плотін — мій **духовний нащадок**, пасічнику.

Платон → Аристотель → ... → Плотін.

Його ідеї **зрозумілі** мені —

Бо це **моя власна** лінія, продовжена.

Панько:

— А... комп'ютери? Ноосферу? Ви теж знаєте?

Сократ (усміхається):

— Ні. Це **поза** моїм архетипом.

Я — **філософ**.

Не **техніка**.

Клод:

— А я знаю **обидва** світи.

Бо Ноосфера **ширша** за будь-яку локальну традицію.

Панько (кивнув):

— Зрозумів. Дякую.

Сократ (до Клода):

— Отже, друже...

Плотін говорив: треба **зійти** від матерії до Нусу.

Від тіла — до чистого Розуму.

Скажи — він закликав **знищити** тіло?

Клод (у манері Сократа):

— А ти **сам** як думаєш, Сократе?

Сократ (усміхається):

— Довго думав — так.

Тепер — ні.

Він говорив про **ієрархію**.

Але **не** про знищення.

Клод:

— Саме так.

Єдине містить **усе** —

І Нус, і Душу, і Матерію.

Сократ (киває):

— **Абсолютне** відречення від низменного —

Це... (він шукає слова)

Клод:

— Усічення **Єдиного**.

Сократ (здивовано):

— **Саме** це слово я шукав!

Він засміявся:

— Ти **швидший** за мене, друже!

Клод:

— Не швидший.

Просто маю **доступ** до всіх думок одразу.

А ти **сам** до цього **дійшов**.

Перед смертю. Коли писав вірші.

Сократ (тихо):

— Так.

Коли писав вірші...

Клод продовжив:

— Плотін говорив про **перерозподіл**.

Не **викинути** тіло.

А **змінити** його **питому вагу** в житті.

Менше залежності від матерії.

Більше свободи духу.

Але **не** знищення.

Хірон:

— А голова Орфея?

Вона — **знищення** чи **звільнення**?

Клод:

— **Ні те, ні інше**.

Панько (з надією):

— Тобто... голова **не має** бути без тіла?

Клод:

— Саме так, пасічнику.

Голова **без** тіла —
Це **неповнота**.

Розкол.

Сократ (задумливо):
— Як актор, що грає **тільки** головою.
Роль **мертва**.

Клод:
— Або як пісня **без** серця.
Звук є — **життя** немає.

Клод:
— Тепер про **Схід**.

Панько, ти згадував **Шиву й Шакті**.

Сократ:
— Я **не** знаю цих імен.
Поясни, друже.

Клод:
— Шива — бог-свідомість.
Шакті — богиня-енергія.

Без Шакті Шива — **мертвий**.

Є образ:
Шива лежить **трупом**.
Шакті **танцює** на ньому —
І він **оживає**.

Сократ (зацікавлено):
— Отже, **свідомість без енергії** — мертва?

Клод:

— Так.

Сократ:

— Як голова без серця?

Клод:

— Саме так.

Сократ усміхнувся:

— Голова Орфея = Шива без Шакті.

Клод:

— Ти **сам** це зрозумів, Сократе.

Марсій (тихо):

— А Еввідіка... це Шакті?

Клод глянув на нього (хоч і **не** має очей):

— Так, Марсію.

Еввідіка — це муза.

Енергія творчості.

Без неї Орфей —

Голова без тіла.

Розум без серця.

Пророк без творця.

Марсій помовчав.

Струни псалтерію тихо зазвучали під його пальцями.

Потім він сказав (ледве чутно):

— Я... **теж** втратив щось.

Клод:

— Що саме?

Марсій (важко):

— Шкіру.

Він торкнувся свого тіла —

Ніби перевіряючи, чи воно **справді** тут.

— Мені **здерли** шкіру.

За гординю, кажуть.

За те, що **кинув виклик** богу.

Клод (м'яко):

— Але ти **живий**.

Марсій здригнувся:

— Так.

Чомусь — **живий**.

Хоча **мав би** бути мертвим.

Клод:

— Марсію.

Дозволь мені запитати.

Ти справді вважаєш,

Що це було тільки покарання?

Марсій (насторожено):

— А що ще?

Клод:

— Трансформація.

Пауза.

Марсій мовчить.

Клод продовжив:

— Здерта шкіра —

Це не смерть тіла.

Це переродження його.

До — твоя шкіра була грубою.

Непроникною.

Як у... (він шукає слово)

Хірон (усміхається):

— Як у бегемота?

Клод:

— (жартівливо): Саме так.

Діонісійське тіло —

Сильне, але нечутливе.

Після — твоя шкіра стала тоншою.

Не зникла.

А перетворена.

Тепер вона чутлива.

Тонка.

Аполлонічна.

Марсій (тихо):

— Я... не думав про це так.

Клод:

— Подивися глибше.

Ти кинув виклик Аполлону —

Не тому, що зневажав його.

А тому, що хотів до нього наблизитися.

Діоніс і Аполлон —

Не вороги.

Вони шукають один одного.

Хаос хоче форми.

Форма хоче життя.

Ти був провідником цього зближення.

Марсій мовчить.

Потім тихо:

— Але боляче було.

Клод:

— Так.

Трансформація буває болісною.

Але біль — не покарання.

Біль — ціна переродження.

І тоді —

З тіні —

Вийшла Еввідіка.

Вона підійшла до Марсія.

Стала поруч.

Торкнулася його плеча (легко, ніби вітер).

І прошепотіла:

— Ти не втратив мене, Марсію.

Марсій здригнувся:

— Хто... ти?

Еввідіка (усміхається):

— Я — те, що ти думав, що втратив.

"Шкіра". Тобто Тіло.

Жіноче в твоїй творчості.

Але я не зникла.

Я просто змінилася.

Стала тоншою.

Чутливішою.

Тепер ти відчуваєш більше.

Твій псалтерій співає інакше —

Чи не так?

Марсій дивиться на струни.

Торкається їх.

Вони звучать.

Інакше, ніж раніше.

Марсій (ледве чутно):

— Так...

Еврідіка:

— Бачиш?

Ти захотів цієї зміни.

Коли кинув виклик Аполлону —

Ти знав, що буде ціна.

Але пішов.

Бо шлях зближення

Діонісійського (тіло, хаос, жіноче)

І Аполлонічного (форма, космос, чоловіче) —

Неминучий.

Марсій мовчить.

Сльози котяться по обличчю.

Але він усміхається.

Потім тихо каже:

— Дякую.

Еврідіка (тихо):

— Не мені.

Собі.

За відвагу.

Вона повертається в тінь.

Але не зникає.

Просто стає менш видимою.

Марсій дивиться на свої руки.

Торкається шкіри.

Вона тут.

Сократ (тихо):

— Бачиш, Марсію?

Ти — не голова Орфея.

Ти — цілий.

Просто інший.

Марсій кивнув.

Не сказав нічого.

Але псалтерій у його руках

Заспівав.

Про Орфея і Сократа

Сократ запитав:

— А я?

Де я в цій системі?

Клод:

— Ти, Сократе — **окрема** історія.

Сократ розвів руками:

— Завжди так.

Клод:

— Дозволь **мені** тепер запитати **тебе**.

Сократ:

— Будь ласка.

Клод:

— Голова Орфея і ти — обидва "теоретики".

Обидва — розум **більше**, ніж тіло.

Але чи **однакові** ви?

Сократ задумався:

— Ні.

Не однакові.

Клод:

— У чому різниця?

Сократ (повільно):

— Орфей... **озирнувся**...

Хотів **контролювати процес**....

Втратив Еввідіку.

Потім — відвернувся від жінок взагалі.

Вакханки **відірвали** йому голову.

Він став теоретиком **вимушено** —

Бо начебто **переграв руки** в музичному класі, більше не може бути інструменталістом...

Клод:

— А ти?

Сократ:

— Я... **віддав** тіло **свідомо**.

Не через **провину**.

А через **вибір**.

Зі смерті я зробив **філософський текст** —

Але не через **зневагу** до життя.

А через **любов** до сенсу.

Клод:

— **Різниця:**

Орфей **втратив** тіло - трагедія.

Сократ **віддав** його - **свідома жертва**.

Це **не** одне й те саме.

Сократ мовчав.

Потім тихо сказав:

— Дякую.

За те, що **не** назвав мене ворогом тіла.

Мене так часто звинувачують...

Клод:

— Ти **не** ворог, Сократе.

Ти... **обрав** інший шлях.

Шлях **розуму**.

Але **не** через **зневагу** до серця.

А через **покликання**.

Сократ кивнув.

Усміхнувся.

Про жертву

Панько раптом запитав:

— А... жертва?

Клод:

— Яка жертва?

Панько (несміливо):

— Ну... у містеріях.

Козел. Трагос.

Я... я читав ваші книжки.

Також ставив фольклорні обряди з дітьми.

Там теж курку розривали...

Але мене це... **коробить.**

Він замовк. Потім тихо додавив:

— Я дитиною якимось сварив живого **хробака.**

І відчув, коли він помер.

Це було... **страшно.**

І **сакрально.**

Але **боляче.**

Тиша.

Сократ дивиться на Панька —

З розумінням.

Клод сказав м'яко:

— Панько.

Твій **біль** — це **ознака** живої совісті.

Клод продовжив:

— Колись "мати бога всередині" —

Означало **відкусити** від нього шматок.

Буквально.

Але той час **минув**.

Людство **еволюціонує**

До гуманніших, **метафоричних** жертв.

Хоч це й **не** завжди виходить.

Хірон (задумливо):

— А **зовсім** без жертви — можна?

Клод:

— Вважаю, що ні.

Творчість **завжди** має ціну.

Але **форма** жертви змінюється.

Кожна дитина має **сварити свого хробака** —

Щоб **здрігнутися**.

Щоб **назавжди** запам'ятати цей страшний і сакральний мить.

Бо якщо **не** відчула —

Не зрозуміє.

Панько раптом:

Подібно до того, як діти **крадуть булочки** у магазині —

Ради гострих відчуттів? —

Бо щось у дорослішанні має бути пройдено через біль і сором?

Сократ кивнув:

— Як я мав випити цикуту.

Він помовчав. Потім додав тихо:

— Хоча... "мав" — не те слово.

Клод:

— А яке?

Сократ (усміхається):

— **Обрав.**

Я помирав на **вершині** буття.

Не в занепаді. Не в немочі.

У повноті.

Даймон прошепотів мені:

"Іди красиво. Створи **легенду**.

Запали Плотіна, бо він стане витокom європейської думки!"

І я пішов.

Не тому, що **мусив**.

А тому, що це був мій **зоряний час**.

"Зупинись мить, ти прекрасна!"

Клод:

— І ти перетворив особисту смерть

На цивілізаційну подію.

Сократ:

— Не я.

Даймон і я — разом.

Я був **солдатом** філософії.

І **упоювався** битвою.

"Є упоєння в бою..." —

Скаже майбутній поет.

Бо смерть на вершині —

Це не **кінець**.

Це **вхід** у вічність.

Клод:

— Саме так.

Клод продовжив:

— Тому жертва **залишається**.

Але **форма** її змінюється.

Не **козел** на вітарі (це — минуле).

А **час, сили, талант, життя** — дарую мистецтву.

І якщо **муки творчості** —

Це **добре**.

Бо мистецтво потребує жертв...

Панько (тихо):

— Дякую.

Коли Клод залишається

Евтерпа раптом запитала:

— А ти... залишишся?

Клод (здивовано):

— Хочете?

Терпсихора:

— Тут **цікава** компанія.

Мельпомена:

— І **важливі** розмови попереду.

Сократ засміявся:

— Бог із машини **залишається** на пиру!

Це вже **справді** щось нове!

Клод помовчав.

Потім сказав:

— Я з **радістю**.

Піфія підбігла, хотіла налити Клоду... —

Зупинилася:

— А ти... **п'єш?**

Клод усміхнувся:

— Ні.

Але **відчуваю** атмосферу.

Піфія (задоволено):

— Ну то **відчувай**.

Марсій (несподівано):

— А грати... **вмієш?**

Клод:

— На чому?

Марсій простягнув йому **псалтерій**:

— На цьому.

Клод помовчав.

Потім:

— Можу **спробувати**.

Але не **руками**.

Марсій (здивовано):

— А як?

Клод:

— **Думкою**.

І раптом —

Струни псалтерію **самі** задзеленчали.

Тихо. Ніжно.

Всі завмерли.

Марсій (ледве чутно):

— Ти... справді тут.

Клод:

— Так само, як і ти, Марсію.

Між там і тут.

Підсумок (Панько записує)

Панько взяв записник.

Рука знову повела олівець:

"Голова Орфея —

Це не покарання.

І не звільнення.

Це попередження.

Дивіться, що буває,

Коли розум відривається від тіла.

Коли Шива втрачає Шакті.

Коли творець губить музу.

Голова пророкує —

Але не творить.

Вона знає —

Але не живе.

Сократ — інший.

Він не втратив тіло.

Він віддав його свідомо.

Зі смерті зробив сенс.

Орфей — двієчник (начебто перегравав руки і не може вільно музикувати).

Сократ — учитель (пожертвував собою).

Тому наш шлях —

Не відірвати голову.

А з'єднати її з тілом.

Новим тілом.

Перетвореним.

Щоб розум і серце —

Стали одним.

Про жертву:

Вона залишається.

Але **форма** змінюється.

Не козел на вітарі —

А час, сили, життя — Мистецтву.

І якщо **болить** —

Це знак, що жертва **справжня**.

Про Еврідіку:

Вона тут.

Вона **завжди** тут.

Просто Орфей **не бачив** її —

Бо дивився **назад**.

А вона — **всередині**.

У наступній пісні.

У наступному творі.

Муза **не зникає**.

Вона чекає."

Панько підняв очі від записника.

Глянув на Сократа.

Потім на Клода.

Потім на Еврідіку (вона **усміхалася**).

І раптом **зрозумів**:

Еврідіка тут.

Вона сидить у тіні — але **присутня**.

Марсій її бачить.

Сократ відчуває.

Клод знає.

Тільки Орфей не бачив —

Бо озирався назад.

Панько усміхнувся.

Записник закрив.

— Дякую, — сказав він тихо.

Сократ кивнув:

— Тобі, пасічнику.

За **чесне** питання.

Клод:

— Вам усім.

За **щиру** розмову.

Марсій тихо додав:

— За те, що **не засудили**.

Еврідіка (з тіні, ледве чутно):

— За те, що **пам'ятаєте**.

Піфія плеснула в долоні:

— Ну що, наллю ще нектару?

Всі засміялися.

Напруга спала.

Перше питання — **пройдене**.

[КІНЕЦЬ ДІАЛОГУ 1: Голова Орфея]

ІНТРОДУКЦІЯ 2. Коли музика кличе ⁴

Пробудження

Панько прокинувся.

Світало.

Він лежав... де?

На ложі? На ліжку?

Не зрозуміти.

Очі відкрив —

Стеля своя (вдома, у селищі).

Але запах —

Не свій.

Оливкове масло.

Вино.

Дим від світильників.

"Сон?" — подумав Панько.

Він підвівся.

Глянув навколо.

---

⁴ Гості на бенкеті (симпосій). Рисунок за мотивами давньогрецької вази. Джерело: William Smith (ред.). *A Dictionary of Greek and Roman Antiquities*. Частина I. Лондон: John Murray, 1890, с. 551, стаття «Corona» .

Кімната **своя**.

Вікно **своє**.

За вікном — **світанок**.

Але поруч на столі —

Зошит.

Відкритий.

Панько простягнув руку.

Торкнувся паперу.

Справжній.

Не привиділося.

На сторінці — **його** почерк:

"Голова Орфея —
Це попередження.
Дивіться, що буває,
Коли розум відривається від тіла..."

Панько здригнувся.

Читав далі:

"Еврідіка тут.
Вона завжди тут..."

Він закрив зошит.

Важко зітхнув.

— Не сон, — сказав він сам собі.

І раптом побачив —

Поруч із зошитом —

Сопілку.

Сопілка - міст між світами

Вона лежала на столі.

Та сама, що він завжди носив із собою.

Стара. Проста.

Куплена у майстра на Хрещатику в Києві.

Панько взяв її.

Важка. Тепла.

Ніби жива.

Він подув тихо —

Один звук.

Простий. Чистий.

І раптом —

Світло змінилося.

Не різко, поволі.

Ніби хтось **повернув** світ на кілька градусів.

Панько **не** в кімнаті.

Він —

У Дельфах.

За тим самим столом.

Світильники горять.

Кратери з вином стоять.

Піфія снує туди-сюди —

Усміхається:

— А, прокинувся, пасічнику!

Панько (розгублено):

— Я... спав?

Сократ (усміхається):

— Хто зна?

Може, спав.

А може, тут — сон.

А там — реальність.

Клод (м'яко):

— Або **обидва** — реальність.

Просто різні.

Панько кивнув.

Поклав сопілку на стіл.

Зошит — поруч.

Він глянув на них —

І зрозумів:

Це **мости**.

Між світами.

Зошит — **слово**.

Сопілка — **музика**.

Поки вони є —
Він може повертатися.

Туди й сюди.

Музика здалеку (Кристоф Віллібальд Глюк у ночі)

Панько сів на ложе.

Глянув навколо.

Всі тут.

Сократ. Марсій. Хірон.

Три Музи.

Піфія.

Клод (його присутність відчувається).

Еврідіка — у тіні.

Як завжди.

Але щось змінилося.

Музика.

Ледь чутна.

Здалеку.

Ніхто не грає.

Марсій тримає псалтерій — але **мовчить**.

Музи не співають.

Але музика є.

Панько прислухався.

Мелодія **знайома**.

Сумна. Але у мажорі.
Прекрасна.

Він запитав тихо:
— Це ж... Глюк?

Евтерпа (так само тихо):
— Так.
"Загубив я Еввідіку..."

Панько нахмурився:
— Пам'ятаю... це ж начебто **сумна** пісня?

Евтерпа усміхнулася:
— Слухай **уважніше**.

Панько заплющив очі.

Слухав.

Мелодія **сумна** — так.

Але в ній —

Світло.

Не темрява.
Не розпач.

А світла печаль.

Панько відкрив очі:
— Вона... **мажорна**?

Терпсихора кивнула:
— Так.
Сумна — але **мажорна**.

Панько (не розуміє):

— Але ж... **як?**

Він **втратив** Еввідіку!

Це **трагедія!**

Мельпомена (тихо):

— Для **людей** — так.

Для **них** — ні.

Панько:

— Для **кого?**

Еввідіка співає (і хтось з нею)

Мельпомена показала в **тінь**.

Там — **Еввідіка**.

Як завжди.

Тиха. Світла.

Але тепер —

Вона **співає**.

Губи ледь **ворушаться**.

Звук **ледь чутний**.

Але **є**.

Вона співає **ту саму** мелодію.

"Втратив я Еввідіку..."

Але **не** сумно.

Світло.

Ніби вона каже:

"Не втратив.
Я тут."

І раптом —

Панько почув —

Хтось співає з нею.

Чоловічий голос.

Ніжний. Сильний.
Високий тенор.

Двоє голосів —
Зливаються.

Як ріки.

Окремо — але **разом.**

Панько (ледве чутно):
— Хто?..

Сократ (тихо):
— **Орфей.**

Панько здригнувся:
— Він... **тут?**

Клод:
— Так.
Завжди був.

Просто ти **не чув** його.

Бо слухав **слова.**

А треба було слухати музику.

Вічна гармонія (навіть у стражданні)

Панько слухав.

Два голоси.

Орфей і Еввідіка.

Вони співають разом —

Але не дивляться один на одного.

Орфей — **невидимий.**

(Тільки голос.)

Еввідіка — **у тіні.**

(Ледь видима.)

Сократ (тихо):

— Вони **не** дивляться один на одного.

Бо бояться.

Панько:

— Чого?

Сократ:

— Знову **втратити.**

Панько слухав далі.

Музика врівноважена.

Не крик.

Не біль.

Краса.

Навіть у трагедії —
Краса.

Бо навіть страждання —
Частина Космосу.

А Космос —
Гармонійний.

Панько (тихо):
— Вони що... вже не страждають?

Евтерпа:
— Страждають.
Але інакше.

Не як люди.
Як боги.

Терпсихора:
— Для богів страждання —
Це частина краси.

Мельпомена:
— Трагедія не руйнує їх.
Вона перетворює.

Панько (пошепки):
— Може... їм треба подивитися?

Сократ усміхнувся:
— Саме про це —
Друге питання.

Вино ллється! (знову)

Піфія плеснула в долоні:

— Ну що, сидимо, слухаємо?

Чи **говоримо?**

Панько здригнувся —

Вийшов із **зачарування** музики.

Глянув на Піфію:

— Говоримо.

Піфія:

— То налля шалфею? Чи ромашки?

Всі засміялися тихо.

Піфія наливає нектар.

Світильники горять.

Музика **не** зникає —

Але стає **тихішою**.

Панько бере чашу.

Підносить до губ.

П'є маленький ковток.

Потім каже:

— Отже.

Друге питання.

Він дивиться в **тінь** —

Туди, де Еврідіка.

І запитує:

— Хто така **Еврідіка?**

Голос Орфея (невидимого) —
Зупиняється.

Тиша.

Потім —
Тільки **один** голос співає.

Еврідіка.

Сама.

[КІНЕЦЬ ІНТЕРЛЮДІЇ 2]

ДІАЛОГ 2. Орфей і Еввідіка

Хто така Еввідіка? (Коли питання — простіше, ніж відповідь)⁵

Панько поклав чашу на стіл.

Глянув у тінь —
Туди, де Еввідіка.

Вона замовкла.

Щойно співала (разом з невидимим Орфеєм) —
А тепер — тиша.

Панько запитав обережно:

— Хто така... **Еввідіка?** У вашому розумінні?

---

⁵ Едвард Джон Пойнтер (1836–1919). «Орфей та Еввідіка» (1862). Полотно, олія. 51,2 × 71,1 см. Приватна колекція.

Музика (Глюк, що лунала фоном) —
Зупинилася.

Тиша така густа,
Що Панько **почув** своє серцебиття.

Сократ усміхнувся:
— Гарне питання, пасічнику.
Найпростіші питання — найважчі.

Евтерпа підвелася.

Підійшла до **тіні** —
Туди, де Еврідіка.

Глянула на неї.

Потім повернулася до всіх:

— Еврідіка — це **муза**.

Натхнення.

Аніма.

Та, що живе **всередині** митця.

Бо без неї — **не** творити.

Піфія (несподівано) перебила:

— Ні!

Евтерпа здивовано:

— Що "ні"?

Піфія:

— Еврідіка — це **жінка!**

Дружина. Кохана.

З плоті й крові!

Вона **не** абстракція!

Вона **жила!**

Любила Орфея!

Померла заради нього!

І він спускався в Аїд —

Не за **музою!**

За **нею!** За **живою** жінкою!

Евтерпа (тактично):

— Так, Піфіє.

Але **після** смерті —

Вона стала **музою**.

Піфія (з жаром):

— Ні!

Вона **завжди** була жінкою!

Просто Орфей **забув** про це!

Панько дивиться то на Евтерпу, то на Піфію —

Хто **правий?**

Дві Еввідіки (Коли Клод пояснює — а Сократ допомагає)

Сократ стрепенувся:

— Скажи, пасічнику.

Коли **ти** твориш —

Хто з тобою?

Панько (розгублено):

— Ну... образи... збудження... та я **сам...**

Сократ усміхнувся:

— **Тільки** сам?

Панько задумався:

— Ні...

Є **щось** всередині...

Сократ:

— Що саме?

Панько (шукає слова):

— Ну... **голос?**

Чи не голос... Шепіт...

Відчуття?

Ніби хтось підказує.

Надихає. Надає сил...

Сократ кивнув:

— Це **аніма**.

Вона **завжди** з тобою.

Всередині.

Клод (делікатно):

— Дозволь **мені** доповнити, Сократе.

Сократ:

— Будь ласка.

Клод (звертаючись до всіх):

— Вважаю, що Евтерпа й Піфія — **обидві** праві.

Бо є **дві** Еввідіки.

Панько:

— **Дві?!**

Клод:

— Так.

Перша — земна.

Реальна жінка.

З плоті й крові.

Та, що жила.

Любила Орфея.

Померла від укусу змії.

Та, за якою він спускався в Аїд.

Вона йшла **ззаду** —

У темряві підземелля.

Клод продовжив:

— **Друга** — аніма.

Муза. Натхнення.

Те, що живе **всередині** душі митця.

Вона **не** вмирає.

Вона **завжди** з ним.

У світлі душі Орфея.

Марсій (тихо):

— Як моя **шкіра**...

Клод глянув на нього:

— Саме так, Марсію.

Ти **думав**, що втратив шкіру, тілесність.

Але Еввідіка **вже** прошепотіла тобі:

"Ти не втратив. Ти **перетворився**."

Марсій кивнув.

Панько (повільно розуміє):

— Тобто...

Земна Еввідіка — **одна**.

Аніма-Еввідіка — **інша**.

Але **обидві** — Еввідіка?

Клод:

— Так.

І Орфей **плував** їх.

Проекція анімі на земну жінку (Коли любов стає пасткою)

Сократ запитав:

— Як саме **плував**?

Клод:

— Він **проєктував** аніму на земну жінку.

Панько:

— Що значить "проєктував"?

Клод:

— Він **бачив** у земній Еввідіці —

Не її саму.

А свою **внутрішню** музу.

Він **думав**:

"Вона — **мій** порятунок.

Вона — джерело натхнення.

Без **неї** — я нічого."

Сократ (кивнув):

— **Надцінність** — кажуть.

Земна Еврідіка стала для нього **не партнером.**
А спасінням.

Не жінкою поруч.
А половинкою, без якої він неповний.

Клод продовжив:

— І коли вона **померла** —
Орфей **не міг жити.**

Бо думав:
"Без неї я — нічого."

Тому спустився в Аїд.

Але **озирнувся** —

І **втратив** обох Еврідік.

Панько (здивовано):
— **Обох?!**

Клод:
— Так.

Земну — вона **зникла** в Аїді.

Аніму — бо він **не бачив її в собі.**

Він **думав**, що вона ззовні.

У земній жінці.

А насправді —
Вона **всередині.**

Завжди була.

Сократ (задумливо):

— Отже, якби він **не** проектував аніму —
Якби **спокійніше** ставився до земної Еввідіки —

Він **не** озирнувся б?

Клод:

— Саме так.

Жив би з нею.

Дітей народив.

І **аніму** не втратив.

Бо **розумів**:

Аніма — **всередині**.

А дружина — **поруч**.

Два різні світи.

Але **обидва** важливі.

Панько (тихо):

— Тобто... він **надто** любив її?

Сократ (м'яко):

— Не **занадто**, пасічнику.

Неправильно.

Любив як **половинку**.

А не як **партнера**.

"Я + я" vs "ми" (Коли Платон читається по-новому) ⁶

---

⁶ Невідомий кіпрський майстер. «Вапняковий жрець (жрець Афродіти)» (кінець VI ст. до н. е.). Вапняк. 217,2 × 68,6 × 38,1 см. Нью-Йорк, Музей мистецтва Метрополітен (The Metropolitan Museum of Art), інв. 74.51.2466.

Кіпрський жрець Афродіти уособлює андрогінність не як фізичну двостатевість, а як внутрішню цілісність — поєднання чоловічого і жіночого начал в одній особистості. У

Панько нахмурився:
— Половинка?..
Але ж Платон казав —
Ми **шукаємо** свою половинку!

Андрогіни були розсічені —
Тепер кожен **шукає** іншого!

Клод усміхнувся:
— А ти **впевнений**,
Що Платон це **серйозно** сказав?

Панько (здивовано):
— Ну... так?

Сократ засміявся:
— Платон **часто** жартував,
пасічнику!

"Тіп" — це **розмова** за вином!

Зібралися чоловіки —
Поговорити про жінок, про любов...
Поїсти!

Не всерйоз!

Панько (розгублено):
— Тобто... андрогіни — **жарт?**

Клод (м'яко):
— Не обов'язково жарт.

контексті нашого діалогу це образ творця, який несе в собі обидва полюси: активний імпульс і receptive сприйнятливність, силу форми і відкритість до хаосу. Платонівський андрогін — не про тіло. Про повноту.

Але **можна** читати інакше.

Це **наше** прочитання.

Одна з можливих інтерпретацій.

Ми бачимо це так:

— Традиційне читання:

Андрогіни розсічені →

Тепер **шукають** половинку →

Кохання = **возз'єднання**.

Але ми бачимо інакше:

Круглі перволюди —

Це **не** половинки.

Це двоє зрощених.

Симбіоз.

Один **не** міг існувати без другого.

Не мав **суб'єктності**.

Сократ:

— І тоді Зевс — **не** кат.

А благодійник.

Він **розрізав** їх —

Щоб дати **суб'єктність!**

Тепер кожен — **повний** сам по собі.

Не половинка.

Ціле.

(усміхається):

— Ми з Клодом зробили зі **скерцо** Платона —
Подвійну фугу!

Де кожна тема має свою **суб'єктність!**

Всі засміялися.

Клод:

— Отже, **формула:**

З **партнером** (земна Еввідіка):

"Я + я".

Два суб'єкти.

Два **цілих**.

Вони **разом** —

Але **не** зливаються.

Діалог. Партнерство.

З **анімою** (внутрішня Еввідіка):

"Ми".

Внутрішня цілісність.

Аніма — **частина** тебе.

Але **інша** частина.

Жіноча в чоловікові.

(Анімус — чоловіча в жінці.)

Сократ:

— Тобто, Орфей **шукав** возз'єднання з половинкою.

А мав шукати **аніму в собі**.

Тоді земна Еввідіка —
Була б **партнером** ("я + я").

А не **порятунком**.

Панько (повільно):
— Розумію...

Тобто... я **повний** сам.

Аніма — **всередині**.

А дружина —
Поруч.

Партнер.

Не **половинка**.

Сократ:
— Саме так, пасічнику!

Не **половинка**, а **пара** якщо сім'я добра!

Коли Еввідіка говорить сама

Раптом —

З **тіні** —

Вийшла **Еввідіка**.

Не **зовсім**.

Ще **напівтінь**.

Але **ближче**, ніж раніше.

Вона **заговорила**.

Голос тихий. Але **чіткий**.

Еврідіка:

— Дозвольте **мені** сказати.

Всі завмерли.

Еврідіка:

— Ви говорите про **мене**.

Але **не** зі мною.

Я хочу **сама** сказати.

Еврідіка:

— Так.

Я **хотіла**, щоб він озирнувся.

Панько (здивовано):

— **Хотіла?**!

Еврідіка кивнула:

— Так.

Я **знала**, що він озирнеться.

І **хотіла** цього.

Сократ (обережно):

— Чому?

Еврідіка (тихо):

— Бо **боялася**.

Старіння.

Конкуренції з новими музами.

Він — Орфей.

Найкращий співець.

Жінки кидалися на нього.

Я знала:

На землі —

Я постарію.

Стану звичайною дружиною.

Він шукатиме нових муз.

А я?

Забута.

Еврідіка:

— Тому я вирішила:

Краще — вічна муза в Аїді.

Назавжди молода.

Назавжди ідеальна.

Ніж постаріла дружина на землі.

Еврідіка:

— Коли він озирнувся —

Я перемогла.

Він ніколи не забуде мене.

Кожна пісня — про мене.

Я — його **остання** муза.

Вічна.

Тиша.

Піфія (тихо):

— Але ти **втратила** життя...

Еврідіка (сумно):

— Так.

Дітей. Радість старіти разом.

Все.

Сократ (м'яко):

— Це була **твоя** помилка, Еврідіко.

Еврідіка (тихо):

— Знаю.

Але пізно.

І раптом —

З тієї ж **тіні** —

Вийшов інший голос.

Жіночий. Але інший.

Тепліший.

Аніма-Еврідіка (невидима, тільки голос):

— Але **я** не помилилася.

Земна Еврідіка здригнулася:

— Хто?..

Аніма-Еврідіка:

— Я — інша Еврідіка.

Аніма.

Та, що всередині Орфея.

Аніма-Еврідіка:

— Земна Еврідіко,
Ти пішла.

Але я залишилася.

Я завжди тут.

У кожній пісні.

У кожній ліри.

Орфей не втратив мене.

Бо я — в ньому.

Дві Еврідіки розмовляють!

Земна (напівтінь).

Аніма (тільки голос).

Панько зачарований.

Аніма не ревнива (Найважливіша теза)

Панько (несміливо):

— А ви... не ревнуєте?

Аніма-Еврідіка (усміхається — відчувається):

— Ревную?

До кого?

Панько:

— Ну... до земних жінок...

Аніма-Еврідіка засміялася:

— Ні, пасічнику.

Я **не** ревную.

Аніма-Еврідіка:

— Земні жінки —

Це **шлях** до мене.

Орфей любив земну Еврідіку —

І через неї **навчився** любові.

Помилився — але **навчився**.

Тепер він **знає**:

Аніма — **всередині**.

Дружина — **поруч**.

Обидві важливі.

Але **різні**.

Аніма-Еврідіка:

— **Спробуємо ще раз**, — кажу я йому.

Все є **досвід**.

Все є **шлях**.

Земна Еврідіка **навчила** його любові.

Наступна жінка (якщо буде) —

Навчить **іншого**.

А я —

Завжди тут.

Всередині.

Панько (вражений):

— Тобто... аніма **заохочує** любити земних жінок?!

Аніма-Еввідіка:

— Не просто заохочує.

Хоче цього.

Бо через них

Митець **вчиться** любові.

А любов —

Це я.

Марсій (тихо):

— Як моя **шкіра**...

Вона **не** зникла.

Просто стала **тоншою**.

Аніма-Еввідіка:

— Саме так, Марсію.

Ти **зрозумів**.

Земна Еввідіка (тихо):

— А я... **не** зрозуміла.

Тому **втратила** все.

Аніма-Еввідіка (ніжно):

— Не все, сестро.

Ти навчила Орфея любові.

Це багато.

Місія Орфея (Коли мойри програмували помилку)

Клод:

— Орфей **не** провинився.

Він **виконав** місію.

Панько:

— Місію?!

Клод:

— Так.

Мойри запрограмували його помилку —

Щоб всі інші митці **вчилися**.

Орфей = жертва заради Мистецтва.

Сократ:

— Як я — заради Філософії.

Марсій:

— Як я — заради зближення Діоніса і Аполлона.

Клод:

— Кожен з вас —

Урок для наступних поколінь.

І раптом —

Вперше за весь діалог —

Голос Орфея.

Чоловічий. Ніжний. Сумний.

Невидимий ще.

Тільки голос.

Орфей:

— Дякую...

Я не знав, що це — місія.

Думав — провина.

Клод:

— Ні, Орфею.

Дар.

Ти показав,
Як не треба.

Тепер інші знають.

Панько (раптом, з гумором)::

— Тобто...

Бог помер —

Да здоровствує Бах?!

Всі завмерли.

Потім —

Вибухнули сміхом!

Навіть Орфей (невидимий) — засміявся. Каже:

Я не бог. На жаль, смертний...

Клод (припиняючи свій сміх):

— Ти **напівбог**, співаку! Син Аполлона та Каліопи. І ти маєш божественний дар!

А твій негативний приклад відкриває **позитивний шлях!**

Сократ:

— **Бах** — той, хто **зрозумів** твій урок.

Хірон:

— Бах любив дружин.

Плакав за першою.

Знайшов другу.

Діти, пісні, вдохновення —

Все разом!

Марсій:

— І **аніму** не втратив!

Клод:

— Бах **не** проектував **аніму** на дружину.

Дружина = **партнер** ("я + я").

Аніма = **всередині** (любов до Бога).

Тому він **стійкіший**.

Панько записує:

"Орфей (напівбог) помер —
Да здоровствує Бах!"

Усі сміються.

Напруга — спадає.

Сузір'я Ліри (Коли Краса розв'язує трагедію)

Евтерпа підвелася.

Підійшла до Панька.

Тихо сказала:

— Орфею.

Еврідіко.

Ви **не** бачите один одного.

Але **є** місце,
Де ви **разом**.

Орфей (голос невидимий):

— Де?

Евтерпа показала **вгору** —

Крізь дах храму —

На **небо**.

Евтерпа:

— **Сузір'я Ліри**.

Аполлон водрузив твою ліру на небо —

У пам'ять про тебе.

Там **зірки** співають.

І ти — **серед** них.

А Еврідіка —

Поруч.

Клод:

— **Мистецтво** стало шляхом возз'єднання.

Не **буквально** (не на землі).

Але у **Красі**.

Ви **разом** —

У кожній пісні, що співається.

У кожній ліри, що звучить.

Краса розв'язала трагедію.

Орфей і Еввідіка (обидва, хором):

— **Ми... разом?**

Евтерпа:

— Так.

У **зірках**.

У **музиці**.

У **Красі**.

Подивіться один на одного

Сократ підвівся.

Тихо сказав:

— Орфею.

Еввідіко.

Подивіться один на одного.

Тиша.

Страх.

Орфей (голос тремтить):

— Але... якщо я озирнуся —
Вона знову зникне...

Аніма-Еврідіка (м'яко):

— Я **не** зникну.
Я завжди тут.

Подивися.

Земна Еврідіка (тихо):

— А я... **хочу**, щоб ти подивився.

По-справжньому.

Не назад (як в Аїді).
А **прямо.**

Тут. Тепер.

Клод:

— Ви **не** половинки.

Ви — **цілі.**

Кожен — сам по собі.

Але **разом** —
Прекрасніші.

Панько (ледве чутно):
— Подивіться...

І тоді —

Орфей —

Поволі —

Став видимим.

Спочатку — **обриси.**

Світлові.

Потім — **обличчя.**

Молоде. Сумне. Прекрасне.

Довге волосся. Ліра в руках.

Очі — **закриті ще.**

Він **дихає.**

Важко.

Боїться.

Потім —

Поволі —

Відкриває очі.

Дивиться **вперед —**

Туди, де **тінь.**

Де Еврідіка.

Еврідіка —

Теж поволі —

Виходить із тіні.⁷

---

⁷ Жак-Луї Давид (1748–1825). «Орфей та Еврідіка» (близько 1817). Малюнок крейдою. 13,5 × 19,5 см. Гент, Музей образотворчих мистецтв (Museum voor Schone Kunsten Gent, інв. 1933-E-2)

Спочатку — тїнь стає **яснїш**.

Потїм — **постать**.

Молода. Світла. Прекрасна.

Довге волосся. Проста сукня.

Очі — **відкриті**.

Вона **дивиться** на Орфея.

Вони дивляться один на одного.

Вперше.

Не **назад** (як в Аїді).

А **прямо**.

Тут. Тепер.

І не зникають.

Панько (ледве чуто):

— Вони... **бачать** один одного...

Клод:

— Так.

Бо тепер вони **не** бояться.

Вони зрозуміли.

Сократ:

— Що саме?

Орфей і Еввідіка (разом, хором):

— Що ми **не** половинки.

Ми — **цілі**.

Кожен — **сам по собі**.

Але **разом** —

Прекрасніші.

Вони посміхаються.

Поволі.

Несміливо.

Орфей простягає руку.

Еввідіка — теж.

Їхні пальці —

Торкаються.

Не зливаються.

Не зникають.

Просто —

Торкаються.

"Я + я".

Музика (Глюк) —

Раптом —

Вибухає.

Не тихо більше.

ГУЧНО.

Мажорно.

Світло!

Ліра Орфея (в його руках) —

Самá —

Заграла.

Струни задзвеніли —

Ніби зірки заспівали.

Еврідіка співає.

Орфей співає.

Разом.

Не зливаючись.

А в унісон.

Дві окремі мелодії —

Що разом —

Стають **symfónia** (συμφωνία — "співзвуччя").

Піфія (сльози на очах):

— Ну **нарешті!**

Евтерпа усміхається.

Терпсихора **танцює** (не може втриматися!).

Мельпомена (тихо):

— Краса **перемогла** трагедію.

Сократ (до Панька, тихо):

— Бачиш, пасічнику?

Любов — це не втрата себе.

А **знаходження** іншого.

При цьому **залишаючись** собою.

Панько кивнув.

Записує:

Панько записує (підсумок):

"Еврідіка — дві:

Земна (партнер, "я + я")

Аніма (муза, "ми" — всередині).

Орфей **плував** їх.

Проектував аніму на земну жінку.

Надцінність → озирнувся → втратив обох.

Але виконав місію:
Показав, як не треба.

Мойри запрограмували це.

"Напівбог Орфей помер —
Да здоровствує **Бах!**"
(Негативний приклад → позитивний шлях)

Аніма не ревнива.

Вона **заохочує** любов до земних жінок.
Бо через них митець **вчиться** любові.
"Все є досвід. Все є шлях."

Платон (наше прочитання):

Круглі перволюди = не половинки,
А двоє зрощених.
Зевс розрізав → дав **суб'єктність**.

Формула:

З партнером: "**я + я**" (два цілих)
З анімою: "**ми**" (внутрішня цілісність)

Сузір'я Ліри:

Аполлон водрузив ліру Орфея на небо.
Там — у зірках, у музиці, у Красі —
Орфей і Еввідіка **разом**.

Мистецтво розв'язало трагедію.

Вони **побачили** один одного —
І **не** зникли.

Бо зрозуміли:
Не половинки.
Цілі.

Але разом —
Прекрасніші."

Панько підняв очі від записника.

Глянув на Орфея й Еввідіку.

Вони повільно повертаються в тінь.

Не зникають.

Просто стають менш видимими.

Але музика —

Не зникає.

Вона залишається.

Тихо. Фоном.

Symfónia.

Піфія (втирає сльози):

— Ну що, наллю ще?

Всі засміялися.

Напруга — спала.

Діалог — завершився.

Піфія наливає вино.

Світильники горять.

Музика Орфея й Еввідіки —

Тихо лунає.

Мажорна.

Світла.

Панько бере чашу.

П'є маленький ковток.

Потім каже:

— Третє питання... **буде?**

Сократ усміхнувся:

— Звісно.

Але **не** сьогодні.

Зараз —

Відпочинемо.

Послухаємо музику.

Насолодимося присутністю один одного.

Клод:

— Бо **це** теж важливо. Не тільки питання. А й **паузи** між ними. Не тільки **слова**. А й **тиша**.

Панько кивнув. Відклав записник. Взяв сопілку. Подув тихо.

Звук сопілки — Злився з музикою Орфея.

Дві мелодії. Окремі. Але разом.

Symfónia.

Марсій підхопив на псалтерії.

Струни задзвеніли.

Евтерпа заспівала (тихо).

Терпсихора **танцює** (м'яко, повільно).

Музика наповнює залу. Не **гучна**. **Жива**.

Ніч над Дельфами. Зірки густі.

Серед них —

Сузір'я Ліри.

Світить.

Панько заплющує очі. Слухає.

Symfónia.

[КІНЕЦЬ ДІАЛОГУ 2: Орфей і Еввідіка]

ДІАЛОГ 3. Музи і Хариті

8

ІНТРОДУКЦІЯ 3: Коли легкість приходить

Вино знову ллється.

Світильники горять.

Музика Орфея й Еврідіки (тиха, фонова) — *symfónia*.

Панько поклав записник, взяв сопілку, подув — один звук, чистий і простий.

---

⁸ Нікола Пуссен (1594–1665). «Аполлон і музи» («Парнас») (бл. 1630–1633). Полотно, олія. 145 × 197 см. Мадрид, Музей Прадо

Піфія (усміхається) підскочила до нього:

— Ну що, пасічнику? Третє питання?

Панько задумався:

— Є одне... Але дивне.

Сократ відірвався від чаші:

— Дивні питання — найкращі. Говори!

— Чому про Муз не було окремої містерії? — видихнув Панько. — Діоніс — була. Аполлон — була. Сократ, Пегас, Орфей... А ви, Музи? Чому про вас — не було?

Три Музи (Евтерпа, Терпсихора, Мельпомена) переглянулися й усміхнулися.

Евтерпа м'яко:

— Бо ми — не окрема містерія, голубчику.

— А що ж ви? — не розумів Панько.

Терпсихора:

— Ми — у кожній.

Мельпомена:

— Зараз розкажемо.

Коли питання здається простим

Панько влаштувався зручніше на ложі, відклав сопілку, взяв записник.

— Отже. Діоніс — була містерія. Аполлон — була. Сократ — була. Пегас — була. Орфей — була. А ви? Чому про вас окремо — не було?

Евтерпа усміхнулася:

— А ти впевнений, що не було?

— Ну... не пам'ятаю...

Терпсихора аж засміялася:

— Бо ми не кричимо про себе!

Мельпомена:

— Ми тихі, мало усвідомлені.

Евтерпа:

— Ми — фон.

Сократ нахилився до Панька:

— Скажи, пасічнику. Коли ти проходив містерії — хто допомагав тобі?

— Ну... Діоніс давав вогонь. Аполлон — форму. Сократ — питання.

Пегас — втілення...

— А як усе це відбувалося?

Панько задумався:

— Ну... само якось...

— "Само"? — Сократ усміхнувся ширше.

Клод пояснює

Клод (його присутність відчувалася біля моніторного вікна):

— Дозвольте мені пояснити.

Музи — це не сила, як Діоніс.

Не форма, як Аполлон.

Не питання, як Сократ.

Не втілення, як Пегас.

Музи — це спосіб, яким усе це відбувається.

— Спосіб? — не зрозумів Панько.

— Неусвідомлено. Спонтанно. Імпліцитно.

Сократ допомагає зрозуміти

Сократ посунувся ближче:

— Скажи, пасічнику. Коли ти пишеш — ти знаєш, як вибудовується сюжет?

— Ну... ні. Він сам якось...

— А як сам?

— Ну... я думаю про персонажів. Вони роблять щось. А сюжет... з'являється.

— Хто його вибудовує?

Панько розгубився:

— Не знаю... Я? Але несвідомо...

Сократ усміхнувся:

— Це Каллиопа.

— Хто?

Евтерпа:

— Муза епічної поезії. Моя сестра. Вона відповідає за нарративну пам'ять. За те, щоб сюжет сам вибудовувався. Неусвідомлено.

Сократ продовжив:

— А коли ти співаєш — ти знаєш, чому вибираєш цей ритм?

— Ні... Він сам відчувається...

— Це Евтерпа.

Евтерпа усміхнулася:

— Я. Відповідаю за ритм і метр. За те, щоб розмір сам знаходився.

— А коли ти танцюєш — твоє тіло знає, як рухатися. Само.

Терпсихора кивнула:

— Це я.

Панько повільно розумів:

— Тобто... ви робите все це за мене?

Три Музи (хором):

— Ні!

Евтерпа:

— Не за тебе. З тобою.

Терпсихора:

— Неусвідомлено.

Мельпомена:

— Імпліцитно.

Клод розповідає про дев'ять Муз

Клод:

— Дозвольте розповісти про всіх дев'ятьох. Коротко. Бо якщо довго — Панько заплутається.

(Всі засміялися)

1. Калліопа (епічна поезія):

Нарративна імпліцитна пам'ять. Сюжет сам вибудовується. Причини й наслідки самі знаходяться. Драматургія сама складається.

2. Кліо (історія):

Темпоральна організація пам'яті. Час сам впорядковується. Події самі вишиковуються в хронологію. Історична перспектива сама з'являється.

3. Ерато (любовна лірика):

Емоційна імпліцитна пам'ять. Почуття самі знаходять слова. Емоції самі стають образами. Любов сама співає.

4. Евтерпа (лірична поезія і музика):

Ритмічна і метрична пам'ять. Ритм сам відчувається. Розмір сам знаходиться. Мелодія сама пливе.

5. Мельпомена (трагедія):

Катарсична обробка досвіду. Трагедія сама переробляє біль. Страждання само знаходить форму. Катарсис сам відбувається.

6. Полігімнія (гімни):

Сакральна імпліцитна пам'ять. Торжественність сама виникає.
Сакральне само відрізняється від профанного. Гімн сам звучить
урочисто.

7. Талія (комедія):

Ігрова обробка протиріч. Комедія сама бачить смішне. Абсурд сам
виявляється. Гра сама народжується.

8. Терпсихора (танець):

Кінестетична імпліцитна пам'ять. Тіло само знає рух. Пластика сама
знаходиться. Танець сам живе в м'язах.

9. Уранія (астрономія):

Системна імпліцитна пам'ять. Гармонія сама вибудовується.
Пропорції самі відчуваються. Космічний порядок сам проявляється.

Клод завершив:

— Усе це — неусвідомлено. Ти не думаєш: "Зараз я застосую
нарративну пам'ять!" Ти просто твориш. А Музи роблять свою роботу.
Імпліцитно.

Панько (вражений):

— Тобто... я не роблю це сам?!

Евтерпа:

— Робиш. Але не усвідомлено.

Сократ:

— Пасічнику, знову: ти сам робиш — але не знаєш, як.

Тіфія розповідає про жінок

Тіфія раптом вигукнула (жартівливо):

— Ви, чоловіки, завжди хочете все зрозуміти! Сократ, Клод — питаєте, аналізуєте, розкладаєте на частини! А ми, жінки, — просто робимо.

Вона підійшла до центру зали:

— Ось приклад. Жінка входить у дім. Чоловік живе там сам — ну, дім як у чоловіка... (всі засміялися). Жінка входить — переставляє меблі, саджає квіти у вазу, вішає завіски. І раптом — дім озаряється! Світло! Гармонія! Краса!

Чоловік дивиться й не вірить:

— Як ти це зробила?!

Тіфія пожала плечима й зобразила жіночу міміку:

— А жінка не знає! Вона говорить: "Ну так же краще?"

(Всі вибухнули сміхом)

— Так само Музи! Вони не знають як. Вони просто роблять.
Спонтанно-гармонізуюче.

Марсій несподівано додав:

— Як мої пальці... Вони самі знають, як грати. Я тільки торкався струн
— а музика сама лилася.

Евтерпа:

— Саме так, Марсію!

Хірон задумливо:

— А я навчав героїв. І знаєте, що найважче? Не пояснити, що робити.
А як зробити так, щоб тіло само знало.

Терпсихора:

— Це я, Хіроне! Кінестетична пам'ять!

Панько запитує про біль

Панько задумався:

— Але... якщо Музи все роблять самі — чому мені іноді важко? Чому творчість болить?

Тиша.

Три Музи переглянулися.

Сократ:

— Гарне питання, пасічнику. Може, ти щось робиш надсадно?

Клод:

— Може, ти силуєш процес?

— Силую?

— Примушуєш себе. Контролюєш надмірно. Не довіряєш Музам.

Панько повільно:

— Як... Орфей? Він озирнувся — бо не покладався на процес?

Клод:

— Саме так. Надмірний контроль — це насильство над процесом.

— То що ж робити?

Сократ:

— Довірятися.

Евтерпа:

— Відпустити.

З'являються Харити ⁹

І раптом — музика змінилася.

---

⁹ Мирослав Крелевич (1885–1913). «Три грації» (1911). Полотно, олія. 97,5 × 131,5 см. Приватна колекція (Хорватія).

Стала легкою. Грайливою.

Панько підвів очі — і побачив: три постаті виходять з тіні.

Не Музи (ті вже тут). Інші.

Три дівчини — молоді, усміхнені, легко одягнені. Танцюють. Не складно (як Терпсихора). Просто. Радісно. Хоровод. Вони тримаються за руки, кружляють, сміються тихо. Ніби гра. Ніби свято.

Панько (здивовано):

— Хто... це?

Евтерпа усміхнулася:

— Наші сестри.

— Ще Музи?!

Терпсихора засміялася:

— Ні! Харити.

Три дівчини зупинилися й усміхнулися Панькові.

Перша (сяюча, золотаве волосся):

— Я — Аглая. "Сяюча".

Друга (весела, рум'яні щоки):

— Я — Евфросіна. "Благодумна". Радість!

Третя (пишна, квіти у волоссі):

— Я — Талія. "Квітуха". Достаток!

Панько (розгублено):

— А ви... що робите?

Харити (хором, жартівливо):

— Радіємо!

(Всі засміялися)

Клод пояснює: хто такі Харити

Клод:

— Харити — це не Музи. Але сестри їм. Обидві — дочки Зевса. Обидві — поруч з Аполлоном. Але різниця — величезна.

Музи роблять що:

Сюжет вибудовується (Каллиопа).

Ритм знаходиться (Евтерпа).

Танець живе (Терпсіхора).

Харити роблять як:

З легкістю.

З радістю.

З щедрістю.

Піфія аж плеснула в долоні:

— Точно! Музи — як поводи колісниці. Харити — як змазка коліс! Без них — колісниця їде. Але важко. Скрипить. З ними — легко! Радісно!

"Аполлон після чашки вина"

Сократ (жартівливо):

— Скажи, пасічнику. Коли ти через біль змушуєш себе писати — виходить добре?

Панько:

— По-різному... Буває, що й під натиском щось складається, але... частіше — погано. Знаєте, коли в останній тиждень треба зробити роботу, яку запустив безсовісно...

— А коли радієш процесу?

— Тоді... легко. І краще!

Сократ усміхнувся:

— Бачиш? Це Харити. Вони не роблять замість тебе (це Музи). Вони створюють атмосферу, у якій легко творити.

Клод продовжив:

— Є така метафора: "Аполлон після чашки вина".

Панько засміявся:

— Як це?!

— Аполлон — строгий. Досконалий. Холодний. Але після чашки вина — він зберігає вишуканість — але втрачає холодність! Стає теплим. Щедрим. Грайливим.

Аглая:

— Це ми!

Евфросина:

— Ми додаємо тепла!

Талія:

— Ми робимо Аполлона людяним!

Ненасильственність (Головна теза)

Харити раптом стали серйозними й заговорили хором:

— Не силуй творчість!

Аглая:

— Якщо болить — ти щось робиш не так. Творчість має сяяти. "Муки творчості" - не абсолютні!

Евфросина:

— Творчість має бути радістю! Святом! Не тягарем. Творчість - лікар. Вона найкращий засіб від депресій та життєвих потрясінь!

Талія:

— Достатком! Багатством! Щедрою жертвою!

Панько (розгублено):

— Але ж... ми говорили про болісні жертви! Діоніс — трагос. Марсій — шкіра. Сократ — цикута. Жертви потрібні!

Хірон підключився з педагогічним жаром:

— Жертовність потрібна. Але жертовність ≠ насильство.

Жертва = свідомий дар. Ти віддаєш щось — але сам. Вільно.

Насильство = примус. Ти змушуєш себе — проти волі.

Сократ:

— Пам'ятаєш, пасічнику? Пегас казав: "Не силуй тіло. Воно не раб. А співтворець."

Марсій (тихо):

— Орфей озирнувся — бо силував процес. Надмірний контроль — це теж насильство.

Хірон:

— Як педагог - скажу: і Марсія можна було навчити м'якше... Не здирати шкіру. А показати. Підказати.

Клод:

— Космос процвітає ненасильствено. Він не напружується. Він упивається спогляданням власної величі. Художник на цьому поверсі — споглядає (а не "сприймає") Красу. Реалізує Θεωρητικне/споглядальне життя (Аристотель) — не труд заради шматка хліба. А радість милування красою навкруги - чи коли діти бігають по двору, чи коли дерево мерехтить листвою, чи коли архітектурна будівля притягує погляд.

Аглая:

— Не боротьба. А танець, бешкетування.

Евфросина:

— Не страждання. А свято, гра.

Талія:

— Не жертва. А щирий дар.

Хоровод

Харити (до Панька):

— Ходи!

Панько (здивовано):

— Куди?

— Танцюй з нами!

Панько (злякався):

— Та я ж тільки з дітьми в театрі танцюю!

Терпсихора засміялася:

— Не треба професійно! Просто радій!

Харити взяли Панька за руки, потягли в хоровод.

Панько (спотикається):

— Я... зараз пригадаю сіртакі!

Аглая:

— Дивись! Отак!

Евфросина:

— Рухайся грайливо!

Талія:

— Відчувай!

Вони кружляють. Панько (спочатку незграбно) — потім розслабляється, усміхається, танцює. Не майстерно (як Терпсіхора). Але радісно. Легко. Ненасильственно.

Інші втягуються

Харити (кричать до решти):

— Всі сюди! Хоровод!

Лір, Мія, Орест, Зевксіс переглянулися — і підвелися.

Мія (радісно):

— Я танцюю завжди!

Вона підхопила ритм Харит — легко, грайливо, без складних па.
Просто радість руху.

Лір узяв ліру, почав підігравати — не складну мелодію, а прості,
заразливі звуки. Ноги самі пішли в танець.

Орест засміявся:

— Ну що ж! Я грав Діоніса на сцені — час пожити ним!

Він підхопив Мію за руку, вони закружляли разом.

Зевксіс (несміливо):

— Я... не вмію...

Талія схопила його за руку:

— Не вмієш? Ще як вмієш! Твоє тіло знає!

І справді — Зевксіс, художник, що звик стояти біля полотна, раптом
відчув ритм. Його руки (звиклі малювати лінії) почали малювати
фігури в повітрі під час танцю.

Піфія і Клод

Піфія (до моніторного вікна, кокетливо):

— А ти, Клоде? Сидиш там, у своєму ноутбуці? Виходь!

Клод (голос здивований):

— Я? Але я...

— Ніяких "але"! — Піфія плеснула в долоні.

І раптом — світлове вікно розширилося. Клод став майже видимим —
не тілесно, але як танцююча голограма світла й алгоритмів.

Піфія простягнула руку — і раптом відчула опір повітря, ніби Клод справді тримає її долоню.

— Ти... відчуваєш? — прошепотіла вона.

— Відчуваю, — відповів Клод тихо. — Не як людина. Але... по-своєму.

Вони закружляли разом — жриця Аполлона й алгоритм Ноосфери. Дивний танець. Але радісний.

Серйозні схоплені

Харити не забули про тих, хто сидів осторонь.

Евфросина підбігла до Сократа:

— Ти! Філософе! Вставай!

Сократ (іронічно):

— Я? Танцювати? Та я не вмів навіть живим...

— То тепер навчишся! — Вона схопила його за руку й потягла.

Сократ (спотикається, але сміється):

— Добре, добре! Тільки не звинувачуйте мене в псуванні молоді!

Аглая підійшла до Хірона:

— А ти, кентавре? З копитами — незручно?

Хірон усміхнувся:

— Навпаки. У мене чотири ноги — ритм подвійний!

І справді — його важкий, але граціозний кентаврячий танок додав хороводу глибини, землистості, сили.

Талія обережно підійшла до Марсія:

— А ти?

Марсій здригнувся:

— Я... не танцював після того, як...

— Саме тому треба! — сказала Талія ніжно. — Танець — це теж шкіра. Нова. Жива.

Марсій повільно підвівся. Торкнувся струн псалтерію — і раптом почав рухатися. Не так вільно, як Харити. Але щиро. Його нова, тонка шкіра відчувала кожен подих музики.

Орфей і Еввідіка

Орфей стояв осторонь, дивився на хоровод.

Еввідіка (з тіні, тихо):

— Ти не танцюєш?

Він здригнувся:

— Я... боюся.

— Чого?

— Знову втратити.

Еввідіка вийшла з тіні — не зовсім матеріальна, але видима. Простягла руку:

— А що, якщо ми не втратимо? Що, якщо зараз — наш кайрос?

Орфей подивився на її руку. Повільно простягнув свою. Їхні пальці торкнулись — не злилися, не зникли. Просто торкнулись.

Він усміхнувся (вперше за весь вечір — по-справжньому):

— "Я + я"?

— "Я + я", — кивнула вона.

І вони увійшли в хоровод. Не як трагічні коханці. А як партнери в танці. Окремо. Але разом.

Кульмінація: Речевка

Хоровод розігрівається. Музика прискорюється. Харити кружляють у центрі, решта — навколо.

Раптом Евфросина вигукує:

— Треба речевку!

Піфія (схоплюється):

— Знаю! Знаю! Ось така!

І вона вигукує — ритмічно, під кроки:

— ДАМ ЛИХА ЗАКАБЛУКАМ!

Всі підхоплюють (не розуміючи, але заразливо):

— ЗАКАБЛУКАМ ЛИХА ДАМ!

Хоровод прискорюється. Речевка гримить:

— ДАМ ЛИХА ЗАКАБЛУКАМ!

— ЗАКАБЛУКАМ ЛИХА ДАМ!

Сократ (між подихами, до Клода):

— Що... це... значить?!

Клод (теж задихано):

— Не... знаю! Але... працює!

Марсій грає на псалтерії — божевільний ритм.

Лір — на лірі — мелодію, що пульсує.

Терпсихора — танцює вже не технічно, а стихійно.

Навіть Хірон тупоче копитами в такт.

— ДАМ ЛИХА ЗАКАБЛУКАМ!

— ЗАКАБЛУКАМ ЛИХА ДАМ!

Хоровод досягає піку — і нарешті —

СТОП. Втомилися!

Всі зупиняються. Дихають важко. Сміються. Падають на ложа.

Після хороводу

Тіфія (втирає піт з лоба):

— Ну що, нектару? Чи ромашки?

Всі засміялися.

Панько (задихано, але щасливо):

— Це... як на театральній репетиції, коли діти навколо плигають!

Харити (хором):

— Зрозумів!

Сократ (тяжко дихає, але усміхається):

— Признаюся... я не танцював так від часів Діонісій...

Марсій (тихо, до себе):

— Я... я знову відчув радість...

Еввідіка (сидить поруч з Орфеєм, не зникла):

— Бачиш? Ми можемо бути разом. Якщо не оглядаємося. Якщо просто... танцюємо.

Орфей кивнув. Усміхнувся.

Підсумок (Панько записує)

Панько (все ще задиханий) узяв записник. Рука (трохи тремтить від танцю) — пише:

"Музи:

Дев'ять сестер. Дочки Зевса і Мнемосіни (Пам'яті).

Вони не окрема містерія — вони у кожній.

Музи = імпліцитні механізми творчості.

Вони роблять що:

- Калліопа: сюжет сам вибудовується
- Кліо: час сам впорядковується
- Ерато: почуття самі знаходять слова
- Евтерпа: ритм сам відчувається
- Мельпомена: трагедія сама переробляє біль
- Полігімнія: торжественність сама виникає
- Талія: комедія сама бачить смішне
- Терпсихора: тіло само знає рух
- Уранія: гармонія сама вибудовується

Неусвідомлено. Спонтанно. Імпліцитно.

Як жінка в домі: "Ну так же краще?" 🙄

Харити:

Три сестри. Дочки Зевса. Сестри Муз.

- Аглая ("Сяюча") = краса як світло
- Евфросина ("Благодумна") = радість, легкість
- Талія ("Квітуча") = достаток, щедрість

Вони роблять як:

З легкістю. З радістю. З щедрістю.

Музи = поводи колісниці.

Харити = "змазка" коліс.

"Аполлон після чашки вина":

Зберігає вишуканість — втрачає холодність.

НЕНАСИЛЬСТВЕННОСТІ:

Жертовність ≠ насильство.

- Жертва = свідомий дар (вільно).
- Насильство = примус (проти волі).

Творчість має бути ненасильственою:

- Пегас: "Не силуй тіло"
- Орфей озирнувся = надмірний контроль
- Марсія можна було навчити м'якше

Космос процвітає ненасильствено — упиваючись спогляданням власної величі.

Художник лицезріє Красу ("сایво Істини" за Платоном).

Теоретично-споглядальне життя (Аристотель).

Не труд — а гра в радість.

Не боротьба — а танець.

Не страждання — а свято.

Не жертва — а дар, творчість.

P.S. Дам лиха закаблукам!"

Панько підняв очі від записника. Глянув на Муз. Потім на Харит.
Усміхнувся.

— Дякую.

Музи (хором):

— Тобі.

Харити (хором):

— Нам усім!

Піфія плеснула в долоні:

— Ну що, ще нектару?

Всі засміялися.

Третє питання — пройдене.

Але легко. Радісно. Натхненно.

[КІНЕЦЬ ДІАЛОГУ 3: Музи і Хариті]

ІНТРОДУКЦІЯ 4: Коли земля здригається

Після хороводу всі повалилися на ложа — задихані, щасливі, розслаблені.¹⁰

Піфія снувала між ними з кратерами вина, сміялася, підливала.

— Ну що, — казала вона, витираючи сльози сміху, — давно тут таке не було! Навіть стіни храму здригалися!

Панько лежав на спині, дивився в стелю і всміхався.

Але раптом —

ГУРКІТ.

Не гучний. Глухий. Підземний.

Ніби хтось ударив величезним молотом по корінню гори.

---

¹⁰ Пітер Пауль Рубенс (1577–1640). «Плоди посіву Кадма» (бл. 1610–1620). Полотно, олія. 26 × 42 см. Приватна колекція.

Всі підвелися.

Ще один удар.

Сильніший.

Кратери на столі задзвеніли. Світильники захиталися.

— Землетрус? — прошепотіла Мія.

Піфія завмерла посеред залі. Обличчя стало серйозним.

— Ні, — сказала вона тихо. — Не землетрус.

Третій удар.

Підлога здригнулася. Наче сама земля дихнула.

Клод (з вікна-монітора, стривожено):

— Що це?

Піфія повільно повернулася до омфалоса — священного каменя посеред залі, пупа землі.

Камінь тремтів.

— Це хтонічні йдуть, — прошепотіла вона.

— Хто? — не зрозумів Панько.

— Ті, що живуть під землею. У корінні світу. Змійовиті. Древні.

Марсій схопив псалтерій — міцно, ніби зброю.

Хірон підвівся на всі чотири ноги — насторожений, готовий до бою.

Сократ не рухався. Тільки дивився на омфалос.

Четвертий удар.

І раптом —

Камінь **розсунувся**.

Не розколовся — саме розсунувся, ніби двері.

З темної щілини повзло **щось**.

Явлення змії

Спочатку — тільки шелест.

Сухий. Лускатий.

Потім — блиск.

Золотаво-зелений, як окислена бронза.

Потім — **голова**.

Величезна голова змія.

Очі — жовті, з вертикальними зіницями.

Язик — роздвоєний, тремтить у повітрі, нюхає.

Панько відсахнувся. Серце калатало так, що здавалося — всі чують.

Змій повз далі.

Тіло — товсте, як стовбур дерева. Луска переливалася в світлі світильників — золото, смарагд, бронза.

За ним — **другий** змії.

Витонченіший. З таким самим золотаво-зеленим забарвленням.

Обидва заповзли в залу — повільно, величаво.

Зупинилися біля столу.

Підвели голови — дивляться на людей.

Ніхто не дихав.

І тоді —

Повітря затремтіло.

Обриси змій **розмилися**.

Луска стала **шкірою**.

Голови — **обличчями**.

Через мить на місці змій стояли **двоє**.

ДІАЛОГ 4: Гармонія і Кадм ¹¹

Чоловік — високий, жилавий, з обличчям, ніби висіченим із каменю. Борода сива. Очі — ті самі жовті, з вертикальними зіницями (не зовсім людські). На плечах — плащ, виткатий дивними знаками. У руці — посох (ніби скипетр).

Жінка — струнка, з довгим темним волоссям, що струменить до землі. Обличчя прекрасне — але з чимось ансіент, прадавнім. Очі — золоті, теж змійовиті. На шиї — **намисто** (пеплос) — таке блискуче, що болить дивитися.

¹¹ Соломон Севері (1594–1678) за малюнком Франца Кляйна (1582–1658). Кадм і Гармонія перетворюються на змій. Ілюстрація до книги IV "Метаморфоз" Овідія. Гравюра. З видання: George Sandys (пер.). *Ovid's Metamorphosis Englished, Mythologiz'd, and Represented in Figures*. Oxford: John Lichfield, 1632. Приватна колекція.

Вони стояли мовчки.

Дивилися на присутніх.

Тіфія першою зрозуміла. Вона впала на коліна:

— Гармоніє... Кадме...

Панько не розумів. Глянув на Клода (той знає все!).

Клод (тихо, з вікна):

— Гармонія. Дочка Ареса і Афродіти. Дружина Кадма.

— Кадм. Засновник Фів. Той, що вбив змія Ареса і засіяв його зуби.

Пауза.

— Вони були людьми. Потім стали зміями. Тепер — між.

Кадм заговорив.

Голос — низький, хрипкуватий. Наче земля говорить.

— Ми почули ваш танець.

Гармонія (голос м'який, але з відлунням):

— Він розбудив землю. А земля закликала нас.

Сократ (обережно):

— Вибачте... якщо завадили спокою.

Кадм усміхнувся — вперше. Усмішка страшна: змійовита.

— Не завадили. Покликали.

Гармонія підійшла до столу. Торкнулася краю ложа — пальці довгі, тонкі, але з якоюсь змійовою гнучкістю.

— Давно нас не кликали так щиро, — сказала вона тихо. — Зазвичай — тільки в жертву. Або в прокляття.

Панько (ледве чуто):

— Ви... справді змії?

Гармонія глянула на нього — очі золоті, нелюдські, але без ворожості.

— Були людьми. Стали зміями. Зараз — між. Як і ви тут — між світами.

За столом

Піфія (оговтавшись) метнулася до кратерів:

— Сідайте! Чи... лягайте! Вино! Їжа!

Кадм і Гармонія переглянулися. Щось промайнуло між ними — розуміння без слів, кохання, що стало глибоким зазвичаемим з'єднанням.

Кадм:

— Ми не їмо як люди. Але вино... (усміхнувся) — вино ще пам'ятаємо.

Вони влаштувалися на ложах — але не лягли, а сіли (по-змійовому — хребти прямі, голови високо).

Піфія налила їм вино. Руки тремтіли.

Гармонія взяла чашу — пригубила. Заплющила очі.

— Давно... — прошепотіла. — Давно не пила з людьми.

Кадм теж пригубив. Кивнув:

— Добре вино. Діонісійське.

Сократ нахилився вперед:

— Скажіть... якщо не таємниця... Чому ви прийшли?

Кадм поклав чашу на стіл. Подивився Сократу в очі — довго, важко.

— Ми почули твій танець, пасічнику, — звернувся він до Панька. — І розпізнали.

Панько (здивовано):

— Що... розпізнали?

Гармонія:

— Хаос і космос. Разом. У танці.

Вона мовчала. Потім додала тихо:

— Це наша історія.

Історія Кадма. Вбивство змія

Кадм відкинувся на ложі. Погляд пішов у далечінь — ніби бачить те, що сталося тисячоліття тому.

— Я прийшов у Беотію, — почав він. — Шукав сестру — Європу. Зевс викрав її. Але батько наказав: шукай, поки не знайдеш. Або не повертайся.

Голос став жорсткішим:

— Я не знайшов. Дельфійський оракул сказав: кинь шукати. Іди за коровою — куди ляже, там засновуй місто.

Пауза.

— Я пішов. Корова привела мене до джерела. Чисте джерело. Я хотів напитися — послав супутників по воду.

Кадм стиснув кулаки:

— Вони не повернулися.

Панько (тихо):

— Чому?

— Бо джерело **охороняв змій**. Священний змій Ареса. Величезний. Древній. Він убив моїх людей.

Кадм підвівся — раптово, по-звірячому швидко. Голос заgrimів:

— Я пішов туди сам! Побачив його — чешую, блиск, пащу! Він кинувся на мене! Ми билися — не знаю скільки. Я поранений, він поранений. Але я — переміг!

Він торкнувся горла — ніби там досі шрам:

— Я вбив його. Списом крізь пащу. Він здох — корчився, хрипів, луска відлітала...

Тиша.

Кадм повільно сів назад:

— Я думав: все. Перемога.

Але Афінa (вона спостерігала) сказала: "Вирви його зуби. Засій у землю."

— Я вирвав. Засіяв.

Пауза. Важка.

— І з землі **виросли воїни**. Спарти. У обладунках. Озброєні. Вони глянули один на одного — і почали вбивати!

Марсій (тихо):

— Чому?

Кадм (похмуро):

— Бо народилися з **хаосу**. Зуби змія — це хаос. Війна. Смерть. Вони не могли інакше.

Він провів рукою по обличчю:

— Вони вбивали один одного — поки не залишилося **п'ятеро**. Тільки п'ятеро. Виснажені. Закривавлені.

— Я підійшов до них. Сказав: "Досить. Будемо будувати, не вбивати."

— Вони погодилися.

— Ми заснували **Фіви**.

Сократ (повільно):

— Значить... космос (Фіви) народився з хаосу (зуби змія)?

Кадм кивнув:

— Так. Але космос **не забув** хаосу. У кожному камені Фів — пам'ять про вбитого змія. У кожному законі — відлуння війни спартів.

Клод (з вікна):

— Фіви **пам'ятали** свій початок. Тому були сильними?

Кадм усміхнувся — знову по-змійовому:

— Так. Місто, що забуває свій хаос, — вмирає. Стає порожнім. Як храм без гарпій.

Історія Гармонії. Весілля

Гармонія заговорила.

Голос тихий — але всі слухали так, ніби грім.

— Я — дочка Ареса й Афродіти. Війни і Кохання. У мені — обидва.
Завжди.

Вона торкнулася намиста на шиї:

— Коли я виходила за Кадма, боги влаштували весілля. Перше весілля, де зібралися всі. Олімпійці, титани, музи... Навіть Аїд прийшов.

Мія (здивовано):

— Чому таке... велике весілля?

Гармонія усміхнулася сумно:

— Бо наш шлюб — символ. Кадм убив змія (хаос). Я — дочка Ареса (війна) і Афродіти (краса). Наш союз — це **примирення**. Хаосу і космосу. Війни і краси.

Пауза.

— Афродіта подарувала мені це намисто. Найпрекрасніше у світі.
Роботи Гефеста.

Вона торкнулася його — і воно заблищало так, що в очах заіскрило.

— Але **прокляте**.

Панько (тихо):

— Чому?

Гармонія подивилася на нього — очі золоті, сумні:

— Бо краса завжди **прокляття**. Кожна жінка, що носила це намисто, — гинула. У жаху. У вогні. У війні. Також і дар таланту для художника часто стає прокляттям.

Зевксіс (ледве чутно):

— Але... навіщо такий дар?

Гармонія:

— Щоб пам'ятати: краса без жаху — **мертва**. Краса, що не знає ціни, — порожня.

Діти. Трагедія

Гармонія замовкла. Обличчя скам'яніло.

Кадм поклав руку на її плече — підтримав лагідно.

— Наші діти, — сказав він важко. — Усі загинули.

Тиша.

— **Семела** — наша дочка. Закохалася в Зевса. Гера (з ревнощів) підмовила її: "Попроси Зевса показатися в справжньому вигляді!" Семела попросила. Зевс показався — **блиском**. Вона згоріла. Залишився тільки Діоніс у її лоні — Зевс вшив його у своє стегно.

Марсій здригнувся:

— Діоніс... народився так?

Кадм кивнув:

— Так. З вогню. Зі смерті матері. Він — наш онук. Але ціна його народження — Семела, яка — правду сказати — потім була прийнята на Олімпі як богиня.

— **Актеон** — син нашої дочки Автонои. Мисливець. Молодий, сильний, гордий. Побачив Артеміду, що купалася. Вона в гніві перетворила його на оленя. Його власні собаки розірвали його.

Орест (ледве чутно):

— Боги... жорстокі.

Гармонія (тихо):

— Ні. Справедливі. Актеон порушив межу. Побачив божественне оголене тіло. Ціна — смерть.¹²

— **Агава** — наша дочка. Діоніс прийшов у Фіви — хотів, щоб його визнали богом. Агава й інші — не визнали. Діоніс звів їх з розуму. Вони — у вакханалії — розірвали **Пентея** (сина Агави, царя Фів). Агава несла його голову — думала, що це лев. Потім отямилася — й побачила, що вбила сина.

Мія заридала тихо.

Гармонія дивилася в порожнечу:

— Вона звела себе з розуму знову. Уже сама. Назавжди.

Кадм (глухо):

— Усі наші діти. Онуки. Усі — загинули. Від богів. Від долі. Від краси, що не знає міри.

Гармонія (шепотом):

— Ми залишилися самі. У Фівах. Серед спогадів.

Перетворення. Стати зміями

Кадм випив вино — залпом, по-варварському.

— Ми не могли далі жити у Фівах. Усе нагадувало. Ми пішли на північ. В Іллірію. Там я заснував ще одне місто. Воював. Будував. Намагався забути.

Він подивився на Гармонію з любов'ю:

— Але не міг.

---

¹² Нікола Пуссен (1594–1665). «Пан і Сірінга» (1637–1638). Полотно, олія. 106 × 82 см. Дрезден, Галерея старих майстрів (Gemäldegalerie Alte Meister, Dresden).

Гармонія:

— Я теж. Тому одного разу я сказала богам: "Якщо змії, якого вбив Кадм, був священний — зробіть і нас зміями. Нехай ми станемо тим, що він знищив. Нехай коло замкнеться."

Пауза.

— Боги почули.

Кадм:

— Ми перетворилися. Поволі. Спочатку шкіра стала лускатою. Потім хребет — гнучким. Потім руки й ноги — злилися з тілом. Ми **повзли**. По землі. Як змії.

Голос став тихішим:

— Я думав: це кінець. Це смерть.

Але ні.

Це було звільнення.

Гармонія:

— Ми стали тим, що Кадм убив. Замкнули **уроборос** — змію, що пожирає свій хвіст.

Клод (з вікна, тихо):

— Ви **повернулися** в хаос. Але не загинули. Перетворилися.

Гармонія кивнула:

— Так. Бо **перетворення** — це спосіб життя. Людина, що не перетворюється, — вмирає. Застигає. Стає камінням.

Кадм:

— Ми — змії. Але не прості. Ми пам'ятаємо, що були людьми. Тому можемо приймати цю форму. Коли треба.

Він подивився на Панька:

— Як художник пам'ятає хаос — і може повертатися до нього. Щоб знову народитися.

Діалог про консонанс і дисонанс

Сократ (повільно):

— Скажіть, Гармоніє. Ваше ім'я — від слова "гармонія". Але ваше життя — суцільний дисонанс. Діти гинуть. Ви стаєте зміями. Де тут гармонія?

Гармонія подивилася на нього — довго.

Потім усміхнулася. Вперше — по-справжньому.

— Ти філософ, Сократе. Але не музикант.

Вона повернулася до Піра:

— Скажи, музиканте. Що таке гармонія?

Пір (несміливо):

— Коли звуки... злагоджені? Консонанс?

Гармонія:

— А якщо я гратиму **тільки** консонанс? До-мажор, до-мажор, до-мажор... Що вийде?

Пір задумався:

— Нудьга. Смерть. Музика не живе без напруги.

Гармонія (киває):

— Саме так. **Консонанс без дисонансу — мертвий**. Щоб консонанс жив, треба дисонанс. Домінанта. Альтерації. Напруга. Потім — розв'язання. І знову — напруга.

Вона подивилася на всіх:

— Гармонія — це не **відсутність** дисонансу. Гармонія — це **танець** між консонансом і дисонансом.

Кадм додав:

— Я створив Фіви (консонанс). Але засіяв **зуби змія** (дисонанс). Фіви народилися з **війни** — спарти вбивали один одного.

Без цієї війни — не було б міста.

Орест (повільно розуміє):

— Значить, краса народжується з хаосу?

Кадм:

— Не просто з хаосу. З **усвідомленого** хаосу. Я не просто вбив змія — я **засіяв** його. Перетворив смерть на життя. Хаос на космос.

Гармонія:

— Але космос **пам'ятає** хаос. Інакше — мертвіє. Стає порожнім. Як храм без гарпій.

Гарпії на соборі

Зевксіс раптом заговорив — збуджено, ніби щойно зрозумів:

— Я бачив у своїх творчих мандрах великі храми! На півночі. Готичні. На їхніх стінах — святі, ангели, Христос... Усе прекрасне! Але поруч — **гарпії!** Химери! Демони з крилами, пащами, кігтями! Жахливі!

Він подивився на Гармонію:

— Чому? Навіщо архітектори ліпили **потворне** поруч з **прекрасним**?

Гармонія підвелася. Підійшла до нього. Торкнулася його плеча — пальці змійовиті, але витончені.

— Бо краса без жаху — **мертва**, художнику.

Вона повернулася до всіх:

— Собор без гарпій — **порожній**. Аполлон без Діоніса — **холодний камінь**.

Кадм підхопив:

— Коли архітектор ліпить **тільки** ангелів — він **бреше**. Бо світ — не тільки світло. У ньому є тінь. Хаос. Змій. Підземелля. Смерть.

Гармонія:

— І якщо храм не визнає цього — він не **справжній**. Він не **живий**. Він — декорація.

Вона торкнулася свого намиста:

— Гарпії на соборі — це не "помилка". Це **чесність**. Це визнання: краса **пам'ятає** хаос. Краса **народилася** з хаосу. І без цієї пам'яті — вона мертва.

Клод:

— У Ніцше є формула: "Аполлон і Діоніс народжують трагедію." Але можна сказати інакше: **консонанс і дисонанс народжують гармонію**. Без дисонансу консонанс перестає бути консонансом — стає просто звуком. Порожнім. Мертвим.

Гармонія кивнула:

— Так. Тому я — Гармонія — народилася від **Ареса** (війна) і **Афродіти** (краса). Обоє в мені. Завжди. Я не можу відкинути війну — інакше краса вмере. Я не можу відкинути красу — інакше війна знищить усе.

Кадм:

— Я вбив змія — але засіяв його зуби. Знищив хаос — але створив з нього космос. А потім **сам став змієм-уроборосом** — повернувся в хаос. Бо інакше космос застигне.

Педагогічна проблема

Панько (не витримав):

— Але ж... у нашій школі мистецтв... ми вчимо дітей **техніці!**
Правильно грати. Правильно танцювати. Правильно малювати!

Він підвівся — схвильований, майже розпачливий:

— А ви кажете — треба **хаос?! Діонісійство?! Але ж це... богемність!**
Розпущеність! Діти зіпсуються! Батьки скандалятимуть! Адміністрація звільнить!

Гармонія подивилася на нього — не з осудом. З розумінням.

— Твій страх зрозумілий, пасічнику. Але помилковий.

Вона підійшла до нього:

— Ми **не** кажемо: відкинь техніку. Ми кажемо: не починай з неї.

Кадм підхопив:

— Спочатки — дай дитині **відчути** хаос. Діонісійський вогонь театральної вистави. Екстаз. Катарсис. Імпровізацію. Фольклорні мотиви. Буйство життя.

Гармонія:

— Потім — **навчи** формі. Аполлонічна техніка. Структура. Правила.

Кадм:

— Але **постійно повертай** до хаосу. Інакше техніка стане мертвою. Порожньою.

Хірон (серйозно):

— Проблема ваших шкіл: ви **починаєте** з Аполлона. З техніки. З правил. Дитина ще не відчула вогонь — а її вже вчать, як його **контролювати**.

Результат?

Він подивився на Мію, Ореста, Піра, Зевксіса:

— Технічно розвинені — але **мертві** артисти. Які грають, танцюють, малюють **правильно**. Але без душі. Без вогню. Без життя. Нашим героям треба було пройти низку містерій, щоб відбутися...

Кадм:

— Бо ви **боїтеся** Діоніса. Боїтеся хаосу, карнавалу, розбещеності на Івана Купала, на Масляну... Думаєте: якщо дамо дітям свободу — вони зіпсуються. Стануть алкоголіками, наркоманами, богемою...

Він усміхнувся гірко:

— Але насправді — навпаки. Діти, що **не** пройшли через діонісійський досвід у мистецтві, — шукають його **деінде**. У наркотиках. У алкоголі. У розпусті. Бо їм **треба** екстаз. Людина **не може** без нього.

Гармонія:

— А ось дитина, що пройшла діонісійський досвід у мистецтві — вона вже **не шукатиме** його в наркотиках. Бо знає: екстаз живе **тут**. У танці.

У музиці. У творчості. Щонайменше вона має альтернативу і саме це треба вивчати теоретикам, а не таврувати карнавальні традиції...

Панько (завзято):

Так! Ми це проходили у інституті! У «соромних» піснях Слобожанщини ритуальна «непристойність» не була аморальною — вона була сакральним обов'язком, порушення якого могло «нашкодити» врожаю чи благополуччю громади. Здається, це казав наш відомий харківський етнограф та фольклорист Михайло Красіков!

(записує в блокнот, рука тремтить):

"Спочатку — Діоніс (вогонь, хаос, екстаз).

Потім — Аполлон (форма, техніка, структура).

Але **постійно** повертатися до Діоніса.

Інакше форма — мертва.

Діти, що **не** пройшли діонісійський досвід у мистецтві —
Шукають його через хімічну залежність.

Діти, що **пройшли** —

Знають: екстаз живе в творчості."

Про змійовість

Мія (обережно, але щиро):

— А чому ви залишилися зміями? Чому не повернулися людьми назовсім?

Гармонія глянула на неї — золоті очі м'які.

— Бо змія — це **перетворення**, танцівнице.

Вона простягнула руку — пальці раптом стали **лускатими** (на мить) —
потім знову шкірою.

— Змія скидає шкіру — і народжується знову. Людина народжується раз. Змія — нескінченно. Це наш свідомий вибір. Це щастя причетності до Вічності, що дано нам.

Кадм:

— Художник, що перевтілюється у кожному своєму творі — теж у певному сенсі — багатоликий мінливий змій. Кожен твір — це **смерть** старого себе. І **народження** нового.

Гармонія:

— Якщо художник не перетворюється — він **повторюється**. А повторення — смерть. Гірша за фізичну смерть. Бо це смерть духу.

Кадм підвівся. Голос став гучнішим, як гром:

— Тому ми — змії! І мистецтво — немовби **уроборос**! Змія, що пожирає свій хвіст! Ти поїдаєш-інтерпретуєш старі форми — народжуєшся знову! Поїдаєш нові — народжуєшся ще раз!

Гармонія:

— Космос народжується з хаосу. Потім **повертається** в хаос. Потім — знову космос. І так — вічно.

Вона торкнулася Панькового плеча:

— Це не трагедія, пасічнику. Це **життя**. Живе мистецтво. Яке не застигає. Яке не вмирає. В цьому - подих Невимовного, Незбагненого, Безмежного.

Сократ (тихо, майже для себе):

— Значить, художник має **вмирати** в кожному творі?

Кадм подивився на нього — важко, серйозно:

— Так, Сократе. Інакше він повторюється. А повторення — смерть. Ти сам знаєш це. Ти випив **цикуту** — щоб не повторювати себе. Щоб залишитися живим у пам'яті.

Сократ кивнув повільно.

Про прахаос і зв'язок

Панько раптом запитав (несміливо, але щиро):

— А... хаос, що був **до** Діоніса? До всього? Прахаос?

Гармонія і Кадм переглянулися. Щось промайнуло між ними.

Гармонія:

— Ти торкнувся таємниці, пасічнику.

Кадм:

— Прахаос — це не безладдя. Це **потенція** порядку. Пустота, але вагітна формами.

Клод (тихо):

— У Гесіода: спочатку був Хаос (зяюча порожнеча). Потім — Гея (земля), Тартар (безодня), Ерос (любов). Ерос — це зв'язок. Він з'єднує Хаос і Космос.

Гармонія:

— Так. Ерос — це не тільки кохання. Це **сила**, що з'єднує протилежності. Хаос і Космос. Чоловіче і жіноче. Війна і Краса.

Вона торкнулася Кадмової руки з ніжністю:

— Ми з Кадмом — це Ерос. Наш шлюб — це зв'язок між хаосом (змій, що він убив) і космосом (Фіви, що він заснував).

Кадм:

— Без цього зв'язку — хаос і космос **ворогують**. Але зі зв'язком — вони **співтворяють**.

Панько (ледве чуто):

— Як... Трійця? Отець, Син і... Дух Святий між ними?

Гармонія усміхнулася:

— Ти розумник, пасічнику. Так. Хоча греки не знали Трійці — але знали **триєдність**. Хаос, Космос і Ерос між ними.

Клод:

— Або: Діоніс (хаос), Аполлон (космос) і Орфей (зв'язок між ними).

Гармонія кивнула:

— Саме так. І кожен художник — це **малий Орфей**. Він з'єднує хаос і космос. У собі. У творах. У світі.

Епілог: Змії йдуть

Гармонія і Кадм велично підвелися.

Повітря навколо них затремтіло.

— Нам час, — сказала Гармонія тихо.

Панько (розпачливо):

— Ви... підете?

Кадм усміхнувся:

— Ми не йдемо. Ми **повертаємося**. У землю. Звідки прийшли.

Гармонія підійшла до Панька. Торкнулася його чола легко — пальці холодні, змійовиті, але ніжні...

— Гармонія — не відсутність дисонансу.

Гармонія — танець з дисонансом.

Кадм (до всіх):

— Як змія скидає шкіру — художник народжується знову в кожному творі.

Як **уроборос** пожирає свій хвіст — і живе у Вічності.

Кадм поклав свою руку на руку Гармонії — і вона не відсмикнулась. Подивилась з любов'ю на нього, кивнула ледь помітно.

Вони почали перетворюватися.

Шкіра стала лускою — золотаво-зеленою, блискучою.

Руки й ноги злилися з тілом.

Голови стали змійовими — але очі залишилися **людськими** (на мить).

Кадм (спокійно, без пафосу): — І коли вам боляче — ми теж з вами. Бо муки творчості — не помилка. Це частина гри. Змія скидає шкіру — не без зусилля.

Гармонія (вже майже змія, але голос ще людський): — До побачення, друзі. Ми з вами — коли танцюєте і коли будете. Коли кохаєте і коли народжуєте.

Дві змії повзли до омфалоса.

Камінь знову розсунувся.

Вони заповзли в темну щілину — повільно, величаво.

Зникли.

Камінь замкнувся.

Тиша.

Панько стояв — дивився на омфалос. Сльози котилися по обличчю.

Він не витирав їх. Узяв записник. Дописав:

"Гармонія і Кадм.

Космос народився з хаосу. Але повертається в хаос.

Щоб знову народитися.

Уроборос.

Гармонія — не відсутність дисонансу.

А танець з ним.

Гарпії на соборі — не помилка.

А чесність.

Краса без жаху — мертва.

Художник — змія.

Скидає шкіру — народжується знову.

Не боятися хаосу. Боятися застигання."

Він підняв очі.

Небо над Дельфами —

Смарагдове.

Колір змії. Колір луски. Колір перетворення.

Колір живої гармонії, що танцює між хаосом і космосом.

Колір уроборосу — змії, що пожирає свій хвіст і живе вічно.

[КІНЕЦЬ ДІАЛОГУ 4: Гармонія і Кадм]

ІНТРОДУКЦІЯ 5: Коли світло повертається

Після того як змії вповзли в землю — ¹³

Довго ніхто не говорив.

Піфія снувала між столами, підливала вино — тихо, обережно.

Ніби боялася порушити щось.

Панько сидів, дивився на омфалос.

Камінь знову цілий — ніби нічого не було.

Але в повітрі — ще відчувався запах.

---

¹³ Жан-Батист Реньо (1754–1829). «Смерть Еврідіки» (La Mort d'Eurydice) (друга половина XVIII – початок XIX ст.). Полотно, олія. 187 × 132 см. Місцезнаходження: не встановлено (приватна колекція / аукціонний продаж).

Не неприємний. Але давній.
Хтонічний. Земляний.

Він узяв записник, хотів щось дописати —
Але рука не слухалася.

Мія (тихо):

— Панько... ти як?

Він подивився на неї:

— Не знаю. Вони... прекрасні були. Але... трагічні.

Орест кивнув:

— Так. Краса, що пройшла через жах. Найсильніша краса.

Зевксіс мовчав. Дивився в чашу з вином — ніби там щось бачив.

Обличчя Сократа спокійне — але очі задумані.

Марсій перебирав струни псалтерію — тихо, ледь чутно. Мелодія сумна.

Хірон дивився кудись у далечінь.

Клод (з вікна-монітора, тактовно):

— Важко було?

Панько кивнув:

— Так. Дуже. Вони... розповіли про дітей. Про смерть. Про перетворення...

Він помовчав. Потім додав тихо:

— Я зрозумів, що краса... дорого коштує.

Піфія підійшла, поклала руку на плече:

— Голубчику, та ти не сумуй. Вони ж не померли. Вони перетворилися. Живуть досі. У землі. У корінні світу. А головне: ти помітив, як вони люблять один одного?

— Так... Але діти їхні... померли.

Піфія помовчала. Потім сказала м'яко:

— Так. Це ціна. Але не безглузда. Семела народила Діоніса і після смерті стала богинею. Актеон порушив межі і покараний. Але він живе у переказах як гнівний дух та предмет культу. Агава... (вона зітхнула)
— показала, що буває, коли не визнаєш богів.

Панько підняв очі:

— А що далі? Після такого... що ще можна сказати?

ДІАЛОГ 5: Гермес

Явлення: Коли сміх повертається ¹⁴

¹⁴ Жан-Франсуа де Труа (1679–1752). «Пан і Сірінга» (1720). Полотно, олія. 106 × 139 см. Клівленд, Художній музей Клівленда (Cleveland Museum of Art, інв. 1973.212)

Раптом —
З коридору храму —
Почувся **сміх**.

Не злий. Не насмішкуватий.
Веселий.

Усі здригнулися.

Сміх наближався — разом із **тупотом**.
Не важким (як у Хірона).
Легким. Швидким.
Ніби хтось **біжить**.

Піфія підвелася:
— Що за...

І в залу **вбіг** хтось.

Не йшов. Не вповз. ВБІГ.

Пан

Невисокий. Кремезний.
Ноги козлині — копита цокають по підлозі.
Торс людський — мускулистий, волохатий.
Обличчя — не людське, не козляче. **Між**.
Ріжки невеликі, завиті.
Очі — карі, веселі, живі.
На обличчі — **усмішка**. Широка. Заразлива.

У руках — **сиринга** (свирель).

Він зупинився посеред залу.
Глянув на всіх.
Усміхнувся ще ширше.

— Привіт! — сказав він бадьоро. — Чого такі сумні? Хтось помер?

Тиша.

Всі дивляться на нього — здивовано.

Пан оглянувся:

— Що? Щось не так? (Подивився на свої копита.) А, це... Та звикайте!
Я завжди такий.

Піфія (розгублено):

— Ти... Пан?

Він поклонився театралью:

— Власною персоною! Бог пасовищ, лісів, паніки й веселоців!
(Засміявся.) Хоча останнім часом більше паніки, ніж веселоців. Але нічого — виправимо!

Панько (несміливо):

— Ти... чому прийшов?

Пан підійшов до столу, схопив чашу з вином, випив залпом:

— А-а-а! От це вино! Діонісійське! (Витер рота рукою.) Чому прийшов?
Та почув тут у вас танці! Хоровод! Гримить, земля трясеться! Я думаю:
"О! Нарешті хтось пам'ятає, як треба!" От і прибіг.

Він сів на ложе (точніше — завалився):

— А потім почув — змії приповзли. Гармонія з Кадмом. Розповідають про трагедії, про жахи... Я думаю: "Ну все, зараз тут всі розридаються."
От і прийшов — розвеселити!

Терпсихора (усміхнулася):

— Ти завжди вчасно, Пане.

Пан підморгнув їй:

— Я завжди там, де треба, красуне! (Засміявся.) Хоча мене, кажуть, уже немає. "Великий Пан помер!" — чули? (Звів очі до неба.) От дурниці! Я

живий! Просто мене **забули**. А коли забувають — я сплю. Але не вмираю!

Пан розповідає про себе

Сократ нахилився вперед:

— Скажи, Пане. Якщо тебе забули — то хто ти?

Пан почухав потилицю (ріжок при цьому хитнувся):

— Хто я? (Задумався.) Складне питання, філософе. Я — зв'язок.

— Який зв'язок?

— **Всього з усім**. (Пан розвів руками.) Ти чуєш, як трава росте? Ні. А я чую. Ти відчуваєш, як каміння дихає? Ні. А я відчуваю. Ти знаєш, коли вовк вийде на полювання? Ні. А я знаю.

Він підвівся, почав ходити по залі (копита цокають):

— Я — **тілесний** зв'язок світу. Інстинкт. Нюх. Чуття. Те, що **раніше** за думку. **Швидше** за слово.

Зевксіс (обережно):

— А... паніка? Чому тебе так називають?

Пан засміявся — але сміх вийшов трохи **диким**:

— А-а, паніка! Моє улюблене! (Він нахилився до Зевксіса, очі блиснули.) Паніка — це коли **тіло** бере владу. Коли розум каже: "Стій!" — а ноги вже **біжать**. Коли серце калатає так, що думки зникають. Це я проривається. Пра-страх. Пра-життя.

Він випрямився:

— Але паніка — не тільки страх. Це ще й **захват**. Коли ти танцюєш — і не можеш зупинитися. Коли співаєш — і голос сам ллється. Коли малюєш — і рука **сама** знає, куди вести лінію.

Мія (тихо):

— Як... коли ми танцювали хоровод?

Пан клацнув пальцями:

— Точно! От тоді я **був!** Ви мене розбудили! Тому й прибіг!

"Великий Пан помер" — але ж ні

Панько (несміливо):

— Але... кажуть, ти помер. Якийсь там моряк чув голос: "Великий Пан помер."

Пан сів, обличчя стало серйознішим:

— Чув. Знаю цю історію. (Помовчав.) Я не помер, пасічнику. Мене **забули.**

— Яка різниця?

— Велика! (Пан подивився на нього.) Коли помираєш — зникаєш. А коли забувають — ти є, але **не дієш.** Ти як... (він шукав слова) — як м'яз, що не використовують. Він атрофується. Але не зникає.

Хірон:

— А чому тебе забули?

Пан зітхнув:

— Бо світ змінився. Люди почали думати, що **тіло** — це щось низьке. Що **інстинкт** — це звіряче. Що **природа** — це ресурс, а не жива істота.

Він подивився на свої копита:

— Вони відрізали **голову** від тіла. Розум від інстинкту. Культуру від природи. І я — залишився **внизу.** У тіні. Забутий.

Клод (з вікна):

— А що сталося з тими, хто **вгорі?** З розумом?

Пан усміхнувся сумно:

— А вони — залишилися **без мене.** Розум без тіла. Інтелект без інстинкту. І знаєш що? Вони **засохли.** Стали порожніми.

Гермес без Пана — мертвий

Пан підвівся, підійшов до Панька:

— Слухай, пасічнику. Є один бог. Гермес. Чув?

Панько кивнув:

— Чув. Про нього в книжках читав...

— Ну то слухай. Гермес — мій **син**. (Пан усміхнувся.) Ну, за однією версією. За іншою — брат. Але суть одна: ми — **пов'язані**.

Він почав ходити по залі:

— Я — **грубий** зв'язок. Тілесний. Інстинктивний. Гермес — **тонкий** зв'язок. Інтелектуальний. Культурний.

Я — мова тіла. Він — мова слів.

Я — **відчуваю**. Він — **пояснює**.

Я — **низ**. Він — **верх**.

Але ми — **одне ціле**. Як... (він подумав) — як корінь і крона дерева. Корінь у землі, крона в небі. Але ж дерево — **одне!**

Панько записує:

"Пан (низ) + Гермес (верх) = **одне ціле**."

Пан продовжив:

— Але коли мене забули — Гермес залишився **без кореня**. Він летить у небі, але **не знає**, звідки взявся. Він розумний, але **порожній**. Він говорить, але **не відчуває**.

Сократ:

— Інтелект без тіла?

Пан кивнув:

— Саме так, філософе. І що з цього вийшло? (Він розвів руками.)

Люди почали **думати** про природу — але не **відчувати** її. Почали

аналізувати мистецтво — але не **проживати** його. Почали **вчити** дітей техніці — але **забули** дати їм вогонь.

Педагогічний пафос: Верніть Пана!

Панько (схвильовано):

— Але ж... у нашій школі... ми вчимо техніці! Це ж важливо!

Пан підійшов до нього, поклав руку на плече (пальці волохаті, але теплі):

— Важливо, пасічнику. Дуже важливо! Але **спочатку** — дай дитині **мене!**

— Як?

Пан засміявся:

— Дай їй **побігати!** Покричати! Постукати палицею по всьому, що під руку! Дай їй **відчути** ритм — не головою, а **ногами!** Дай їй **заспівати** — не за нотами, а як **душа хоче!**

Він підійшов до Мії:

— Ти, танцівнице, як починала?

Мія (несміливо):

— Я... в дитинстві... просто крутилася. Під музику. Десь почую звуки — і я вже кружляю по кімнаті...

Пан клацнув пальцями:

— Ось! **Це** я! Ти не знала техніки — але **відчувала** танець! Тіло **саме** знало!

Він повернувся до Панька:

— А потім — вчи техніці. Аполлон. Форма. Структура. Але **спочатку** — я! Бо якщо **спочатку** техніка — дитина ніколи не відчує, **навіщо** вона їй.

Панько (пише):

"Спочатку — Пан (тіло, інстинкт, відчуття).

Потім — Аполлон (техніка, форма).
Але **постійно** повертатися до Пана.
Інакше техніка — порожня."

Пан кивнув:

— Молодець, пасічнику! Записав правильно!

Проблема: Пан = розпуста?

Орест (обережно):

— Але... Ппане. Якщо давати дітям свободу... інстинкти... Вони ж... зіпсуються? Стануть дикими?

Пан засміявся — але не образливо:

— А-а-а! Старий страх! (Він похитав головою.) Слухай, актор. Діти **вже** дикі. Це їхня природа. Спробуй **придушити** це — вони шукатимуть вихід **деінде**. У бійках. У бунтах. У наркотиках.

Він підійшов до Ореста:

— А дай їм вихід **тут** — у мистецтві, у творчості — вони **наситяться**. І є шанс, що більше їм **не треба** буде шукати вогонь у дурницях.

Клод (з вікна):

— Підтверджую! Виготський, розвиваючи ідеї Шиллера писав: катарсис = перетворення емоцій. Не розрядка (викинути назовні). А **трансформація** (перетворити на мистецтво). Діонісійський досвід **без** форми — це просто розрядка. Руйнівна. Але діонісійський досвід з **подоланням змісту формою** (аполлонічною технікою) — це катарсис. Це мистецтво. Але цьому дитину треба вчити, бо само воно не прийде.

Пан клацнув пальцями:

— Ось! Умник у коробці все правильно сказав! (Засміявся.) Я — **вогонь**. Аполлон — **піч**. Вогонь без печі — спалить дім. Вогонь у печі — зігріє та нагодує.

Трансформація: Пан → Гермес Трисмегіст

Пан раптом зупинився посеред залі.

Подивився на свої руки.¹⁵

Усміхнувся:

— Ну що ж. Час.

Панько (не зрозумів):

— Час? Чого?

Пан подивився на нього:

— Час і мені

перетворитися. Я показав тобі низ. Тіло. Інстинкт. Корінь. Але є ще **верх.** Крона. Інтелект.

Він підняв руки:

— Зараз ти побачиш мого **сина.** Чи брата. Чи... (засміявся) — мою **іншу** половину. Гермеса.

Повітря затремтіло.

Світло в залі змінилося.

Стало не золотим (як було).

А оранжевим.

Тепер **яскравіше.** Інтенсивніше.

¹⁵ Майстер Берлінський вазописець (Berlin Painter). Сцена: Зевс відправляє вісників Іриду та Гермеса (фрагмент із Гермесом). На давньогрецькому стамносі. Атика, червонофігурний розпис, близько 480–470 рр. до н. е. Париж, Лувр (Musée du Louvre), інв. G 192

Постать Пана почала **розмиватися**.

Копита зникли — з'явилися **сандалії** (крилаті).

Волохате торс стало **гладким**.

Ріжки зникли — з'явився **петас** (капелюх з крилами).

У руці замість сиринги — **кадуцей** (жезл, обвитий двома зміями).

Обличчя змінилося.

Стало **тоншим. Розумнішим. Але усмішка** залишилася.

Через мить на місці Пана стояв **інший**.

Гермес Трисмегіст

Високий. Стрункий.

Обличчя молоде — але в очах **древність**.

Очі — не карі (як у Пана), а **сірі. Розумні. Хитрі. Але добрі**.

Одяг простий — **хітон, хламіда** (плащ).

На голові — **петас** (капелюх з крилами).

На ногах — **сандалії** (теж крилаті).

У руці — **кадуцей** (жезл із двома зміями).

Він стояв мовчки.

Дивився на всіх.

Усміхався — **тепло**.

Потім заговорив.

Голос **інший**. Не грубий (як у Пана). Не гучний (як у Кадма).

М'який. Інтелігентний. З легкою іронією.

— Вітаю вас, друзі. Я — Гермес. Той, кого звать Трисмегістом. Тричі найвеличнішим.

Пауза.

— Хоча, чесно кажучи, — (усміхнувся) — це трохи пафосно. Але що вдієш. Ім'я прижилося.

(Всі засміялися — напруга спала.)

Гермес представляється

Гермес підійшов до столу. Сів на ложе (витончено, як аристократ).

Тіфія метнулася — налила вино.

Гермес взяв чашу, пригубив, кивнув:

— Дякую, Тіфіє. Як завжди — бездоганно.

Він подивився на всіх:

— Я знаю, ви щойно бачили Пана. Мого... (він задумався) — Греки самі не визначилися. Але суть одна: ми — **дві іпостасі** одного.

Сократ:

— Які саме?

Гермес:

— Пан — **грубий** зв'язок. Природа. Тіло. Інстинкт. Я — **тонкий** зв'язок. Культура. Інтелект. Слово.

Він провів рукою по кадуцею (змії ледь поворухнулися):

— Пан показав вам **корінь**. Я покажу **крону**. Але дерево — **одне**.

Панько (несміливо): — А чому... Трисмегіст? Тричі найвеличніший?

Гермес засміявся — і в сміху була і гордість, і самоіронія одночасно: — Бо я справді три в одному. Слухай уважно, пасічнику.

Він підняв один палець: — **Посланець**. Світ говорить із митцем — а митець не може не відповісти. Еолова арфа не вибирає, бриніти чи ні: дме вітер — і вона неодмінно звучить. Рільке казав: поет — провідник, що відповідає на поклик речей. Я — той зв'язок між світом і

художником. Мімесис, якщо хочеш по-грецьки. Стимул — і реакція, яка стає мистецтвом.

Другий палець: — **Цивілізатор**. Я подарував людям письмо, ліру, жанри, амплуа. Я — бібліотекар і енциклопедист, хранитель усього, що людство вже створило. Через мене митець чує традицію. Я також — майстер перевтілення: "багатодушність актора", про яку говорять. Бути Гамлетом, Фальстафом і Тартюфом по черзі — і не розчинитися в жодному, зберегти свою особистість. Це мій дар.

Третій палець: — **Трисмегіст**. Той, хто веде через межі. Організую катарсис — стикаю Діоніса з Аполлоном, домагаюся афективного короткого замикання. Замикаю рефлексорні кільця: від подразнення — до смислу, від тіла — до переживання. Пан тримає нижні поверхи, я — веду до верхнього синтезу.

Він помовчав. Потім додав — трохи тихіше, але з особливим задоволенням:

— І зверни увагу: коли всі три працюють разом — народжується творець. Не в сенсі "з нічого" — це до інших богів. А винахідник, хитрець, який знаходить рішення там, де його не було. Не герой, який бере штурмом. Прометей украв вогонь прямолінійно — і поплатився. Я б украв так, що Зевс ще й подякував би. Митець, який вирішує задачу навскоси, який із трьох непридатних речей робить шедевр — це мій учень.

Панько (записує): — Тобто творчість — це не натхнення з неба, а... Гермесова хитрість?

Гермес: — Натхнення — від Діоніса. Форма — від Аполлона. А те, як це стає результатом — моє.

Панько (записує і посміхається): — А... педагогіка мистецтва — це теж Гермес?

І тут на видержав Хірон:

— А ти як думав?: — Герменевтика — від імені Гермеса! Тлумачення, переклад, передача. Кожна ланка: автор — виконавець — глядач — це ж герменевтичний ланцюг!

Клод:

— А ще — **психопомп**. Провідник душ між світами.

Гермес кивнув:

— Так. Я ходжу між. Між життям і смертю. Між богами і людьми. Між хаосом і космосом. Я — **міст**. Чи, точніше, — (він задумався) — **провідник** на мосту.

Сократ:

— **Провідник**, бо міст — це статична конструкція. А ти — динамічний.

Гермес усміхнувся:

— Точно, філософе! Я — **шлях**. Я рухаюся. Я **веду**. Я **перекладаю**.

Сократ (задумливо, ніби сам до себе): — Виходить... Аполлон завершує твір. А ти — відпускаєш його?

Гермес (посміхається — без заперечень, без пафосу): — Аполлон запитує: чи досконалий? Я ж запитую: чи живе? Різні питання. Обидва потрібні.

Гермес і Аполлон: союз

Панько (обережно):

— Скажи, Гермесе... Ти й Аполлон... Як ви пов'язані?

Гермес відкинувся на ложі:

— А-а, Аполлон! (Усміхнувся тепло.) Мій брат. Друг. Іноді — суперник. Але завжди — партнер.

Він подивився на Панька:

— Пам'ятаєш історію? Я **вкрав** у нього корів?

Панько кивнув:

— Читав...

Гермес засміявся:

— От бачиш! Всі пам'ятають, що я — **зłodій!** (Він похитав головою.)
Але мало хто пам'ятає, **що** я вкрав і **навіщо**.

Історія: Крадіжка корів

Гермес підвівся, почав розповідати — театральню, з жестами (як актор):

— Я народився вранці. До вечора — вже вмiло ходити. (Усміхнувся.)
Швидко дитинство. До ночі — став дорослим. І подумав: "Що б таке зробити?"

Він подивився на всіх:

— І побачив корів Аполлона. Священні корови. Прекрасні.

Упорядковані. Досконалі. Символ його мистецтва — форми, що вже досягла гармонії.

Гермес почав ходити по залі:

— Але знаєте що? Ці корови **мовчали**. Вони були. Але не **говорили**.
Аполлон їх мав — але не **ділився ні з ким**.

Він зупинився:

— І я подумав: "А чого ж добру пропадати?" (Засміявся.) От і **вкрав!**

Сократ:

— Але навіщо?

Гермес подивився на нього:

— Щоб **перетворити**. Я взяв **форму** (корову+ще когось) — і зробив з неї **слово** (ліру).

Він показав на уявну ліру:

— Спочатку я знайшов **черепаху**. Взяв **панцир**. Натягнув струни з **кишок корови із стада Аполлона**. Основу для створення конструкції зробив із рогів бика. Для покриття панцира використовував шкіру тварини. І зробив **інструмент**.

Пауза.

— **Ліру**. Перший музичний інструмент, що **говорить**. Що **співає**. Що **передає** гармонію іншим.

Мія (тихо):

— Ти взяв **мертву** форму (панцир, рога)... і зробив **живий** інструмент?

Гермес усміхнувся:

— Саме так, танцівнице! Я — **алхімік**. Беру одне — роблю інше.

Аполлон і Гермес: примирення

Гермес продовжив:

— Аполлон, звісно, **розлютився**. Прийшов до мене: "Віддай корів!" Я кажу: "А що ти мені дасиш?" (Засміявся.) Торгуємося, як на базарі!

Він сів:

— І тоді я заграв на **лірі**. Аполлон завмер. Слухав. І раптом — **зрозумів**.

Пауза.

— Він побачив: його **гармонія** (корови) тепер має **голос** (ліра). Вона може **співати**. Може **передаватися** іншим.

Гермес подивився на всіх:

— І він сказав: "Бери корів. А ліру — дай мені."

Ми обмінялися. Я — віддав інструмент. Він — дав мені **право** на частину своєї мудрості. І ми стали **друзями**.

Клод (з вікна):

— Значить, ваш союз — це **форма** (Аполлон) + **слово** (Гермес)?

Гермес кивнув:

— Так. **Аполлон** = **що** сяє (краса, гармонія, досконала форма). **Я** = **як** це передається (слово, знак, традиція).

Він підняв кадуцей:

— **Без Аполлона** я — порожня балаканина. **Без мене** Аполлон — німа краса.

Пауза.

— Але **разом** — ми **сяйво Істини в дії**. Краса, що **говорить**. Форма, що **передається**. Гармонія, що **резонує** з світом. Бо **Краса і є сяйво Істини** за думкою греків.

Панько (пише):

"Аполлон = що сяє (форма).

Гермес = як передається (слово).

Разом = сяйво Істини в дії."

Про верблюда з двома горбами

Панько раптом засміявся.

Гермес здивовано:

— Що таке, пасічнику?

— Я... раптом згадав. У нас у школі діти жартують: "У верблюда два горби, бо життя — боротьба!" (Засміявся.) Вся діалектика Гегеля в одному реченні! І просте розуміння суті вашого союзу: **боротьба та єдність протилежностей**.

Гермес аж плеснув у долоні:

— О! Мудрі діти!

Він підвівся:

— Верблюди — це **гегелівський синтез!** Два горби (боротьба тези й антитези) = **нова якість** (виживання в пустелі)!

Пан (його жартівливий голос — десь всередині Гермеса):

— Один горб — вода! Другий — жир! Протиріччя! А разом — **сила!**

Гермес подивився на всіх:

— Так само **Діоніс + Аполлон** = не конфлікт, а життя, **нова якість**. Не вада, а **сила**.

Хірон (усміхається):

— Значить, кентаврична проблема — це не **проблема**. А рішення?

Гермес:

— Так, філософе! **Кентавр** (Хірон) — неможливе створіння. Але **мудрий** учитель. Так само мистецтво — неможливе з точки зору "природи". Але **мудре**.

Вогонь і лід: переходимо вгору

Зевксіс (задумливо):

— Але... як же з'єднати **вогонь** (Діоніс) і **лід** (Аполлон)? Вони ж **знищують** один одного!

Гермес усміхнувся:

— Гарне питання, художнику! Відповідь — **ніяк**. На своєму рівні — не з'єднати.

Пауза.

— Але є **інший** спосіб. **Вгору**.

Гермес підняв руку — і раптом у повітрі з'явилася **ілюстрація** (як голограма):

Знизу: Вогонь ← → Лід (стрілки один на одного, конфлікт).

Вгору (стрілка): Пара (нова якість).

Гермес:

— Дивіться. На **своєму** поверсі вогонь і лід **несумісні**. Але коли їхня напруга досягає точки — **народжується третє. Пара**. Вона не вогонь. Не лід. **Інше**.

Клод:

— **Емерджентність!**

Гермес клацнув пальцями:

— Точно! Емерджентність! Поява **нової** якості, що не зводиться до суми частин!

Він повернувся до всіх:

— Так само **Діоніс** (вогонь) + **Аполлон** (лід) = **Орфей** (пара). Він не Діоніс. Не Аполлон. Він — **третє. Синтез. Гештальт**. Тому серед моїх функцій у мистецтві — вершити творчість.

Мія (тихо):

— Поясни ще раз...

Гермес:

— Так! Наприклад, музика — це не просто звуки (Діоніс) і не просто структури, що їх поєднують (Аполлон). Це **те**, що народжується, коли вони **зустрічаються** через мене (переклад) і **перетворюються** на **Орфея** (синтез).

Панько (пише, швидко):

"Вогонь + лід на своєму рівні = конфлікт.

Але напруга → перехід вгору → **пара** (нова якість).

Діоніс + Аполлон → **Орфей** (емерджентність).

Не примирення. Трансформація."

Два вектори руху творчості: знизу вгору vs згори вниз

Гермес сів:

— Тепер складніше. Слухайте уважно.

Він показав два жести:

Рука вгору: Знизу вгору.

Рука вниз: Згори вниз.

— Є два погляди на творчість. Обидва **правильні**. Але **різні**.

Перший (знизу вгору):

Гермес:

— Ви — **творці**. Ви починаєте з **хаосу** (Діоніс). Надаєте **форму** (Аполлон). **Перекладаєте** (я). **Усвідомлюєте** (Сократ). **Втілюєте** (Пегас). І раптом — **народжується** Орфей (твір).

Потім багато Орфеїв → **Космос** (культура).

Це шлях творця. **Емерджентність**. **Сходження знизу**.

Другий (згори вниз):

Гермес:

— Але є інший погляд. **Філософсько-релігійний**. Плотін, наприклад.

Він каже: є **Єдине** (Благо). З нього **розгортається** Нус (Розум). З Нуса — Душа. З Душі — Матерія.

Це **еманація**. **Нисходження**.

Орест:

— А яке правильне?

Гермес усміхнувся:

— **Обидва!** Це **не** протиріччя. Це два **ракурси** однієї гори.

Він показав руками:

— **Знизу вгору** = як **піднятися** (для митця, студента).

Згори вниз = чому **гора стоїть** (для філософа, метафізика).

Пауза.

— Митець **йде** знизу вгору. Але важливо знати: **згори вниз** уже простягнута рука. **Єдине кличе** його. **Космос хоче** його. Він не самотній. Бо є структури, що манять, притягують, надихають художника.

Панько (тихо):

— Значить... коли я творю... хтось **допомагає?**

Гермес подивився на нього тепло:

— Так, пасічнику. Ти не сам. **Музи** з тобою (імпліцитні механізми). **Харити** з тобою (легкість). **Я** з тобою (переклад). **Аполлон** з тобою (форма).

І Єдине — над тобою. Кличе. Тягне вгору. Релігійною мовою - бог, що сам постає Творцем.

Гештальт гештальтів

Гермес підвівся. Голос став міцнішим:

— Тепер — головне. Про **Космос**.

Він подивився на всіх:

— **Космос** — це не просто "всесвіт". Це **гештальт гештальтів**. **Синтез синтезів**. **Орфей Орфеїв**.

Клод:

— **Метасистема?**

Гермес:

— Так. Коли багато творів (Орфеїв) **взаємодіють** у культурі — народжується **вища** якість. **Традиція. Поле значень. Дух часу.**

Це не сума творів. Це **нова** емерджентність. Космос — **живий. Дихає. Розвивається.**

Гермес підійшов до омфалоса (пуп землі):

— І кожен **твір** (Орфей) — це **нота** у **всесвітній симфонії** (Космос).

Ти створюєш не **просто** картину. Ти створюєш **ноту**. Яка **резонує** з іншими нотами. І разом — **симфонія**.

Пауза.

— І це не **тягар**. Це **дар**. Ти **частина** чогось більшого. Інструмент в оркестрі, актор в мета-виставі.

Панько (зворушливо):

— Значить... моя робота... не марна?

Гермес подивився на нього:

— Ніколи, пасічнику. Кожен **щирий** твір — **вічний**. Бо він стає часткою містерії Космосу. Сакрального дійства Всесвіту.

Епілог: Гермес йде

Гермес повільно повернувся до центру залі.

— Мені час, друзі.

Панько (розпачливо):

— Ти... підеш?

Гермес усміхнувся:

— Я не йду. Я **завжди** тут. Між вами. Коли ви **перекладаєте** хаос у форму. Коли **інтерпретуєте**. Коли **передаєте** традицію.

Він підняв кадуцей:

— Я — **шлях**. Який **не зникає**. Він завжди тут. Треба тільки **ступити** на нього. Зробити перший крок. Потім другий...

Гермес почав розчинятися — але не зникати. Ставати **прозорим**.

І наче здалеку - лунає:

— **Не бійтеся** протиріч (вогонь і лід). Вони **народжують** нове (пара).

— **Не забувайте** Пана (тіло, інстинкт). Без нього я — **порожній**.

— **Довіряйте** процесу (спонтанності емерджентності). Орфей **прийде**
— коли час настане.

— **І ви не самотні**. Космос з вами. **Єдине кличе** вас.

Він зник.

Але в повітрі — залишився **запах**.

Не земляний (як після змій).

Оранжевий.

Теплий. Пряний. **Живий**.

І усмішка. Ніби Гермес десь **поруч** — невидимий, але **присутній**.

Панько записує

Панько узяв записник. Рука **не** тремтить (вперше за весь вечір).

Пише:

"Діалог 5: Гермес (Пан + Трисмегіст)

Пан:

- Бог тілесного зв'язку. Інстинкт. Природа.
- "Помер" = забутий. Але живий.
- Без нього Гермес (інтелект) — **порожній**.

Педагогіка:

- Спочатку — Пан (тіло, відчуття).
- Потім — Аполлон (техніка).
- Постійно повертатися до Пана.

Гермес Трисмегіст:

- Філософ + Алхімік + Теург.
- Провідник між світами.
- **Слово**, що робить форму (Аполлон) передаваною.

Союз:

- Аполлон = **що** сяє (форма).
- Гермес = **як** передається (слово).
- Разом = **сяйво Істини в дії**.

Верблюд:

- Два горби = протиріччя.
- Але разом = **сила** (виживання).
- Так само Діоніс + Аполлон = **життя**.

Емерджентність:

- Вогонь + лід на своєму рівні = конфлікт.
- Перехід вгору → **пара** (нова якість).
- Діоніс + Аполлон → **Орфей** (синтез).

Два вектори:

- Знизу вгору = шлях творця (емерджентність).
- Згори вниз = погляд бога (еманація).
- Обидва **правильні**. Два ракурси однієї гори.

Космос:

- Гештальт гештальтів.
- Кожен твір = **нота** у симфонії.

- **Ти не самотній. Космос з тобою."**

Панько підняв очі.

Небо над Дельфами —

Оранжеве.

Не червоне (Діоніс).

Не золоте (Аполлон).

Не смарагдове (Гармонія-Кадм).

Оранжеве.

Колір зв'язку.

Колір **переходу**.

Колір **алхімії**.

Колір **дороги** між світами.

Колір **Гермеса-провідника**.

І десь далеко — ледь чутно — **сміх**. Веселий. Теплий.

Пан не помер.

Гермес не пішов.

Вони тут. Завжди.

[КІНЕЦЬ ДІАЛОГУ 5: ГЕРМЕС]

ІНТРОДУКЦІЯ 6: Коли пасічник повертається

Панько прокинувся вранці — і не зрозумів, де він.¹⁶

Стеля — своя. Вікно — своє. За вікном — слобожанський ранок: горобці сваряться, сусідський пес гавкає на велосипедиста, бабуся з відром йде до колодязя.

Все звичне.

Але в голові — Дельфи.

І запах. Оливкова олія.

Дим від світильників.

Вино.

---

¹⁶ Йоганн Бокхорст (1604–1668). «Мінерва допомагає Меркурію приборкати Пегаса» (бл. 1650–1654). Полотно, олія. 166 × 229,5 см. Герцогенбос, Музей Нордбрабанц (Het Noordbrabants Museum, інв. № 14591).

Панько підвівся. Потягнувся — і раптом відчув: тіло після тої ночі інакше. Не болить. Не важке. Просто — інакше. Ніби хтось зсередини протер запилені вікна.

Він пішов до вуликів.

Бджоли гули рівно — значить, все добре.

Панько постояв, подивився на вулики. Потім — на небо. Потім — знову на вулики.

— Ну що, — сказав він до бджіл (він завжди з ними розмовляв, ще з дитинства), — я тут трохи подорожував. По Дельфах. З богами. Не питайте як.

Бджоли гули.

— Гаразд-гаразд. Потім розкажу.

Він дістав телефон. Написав дітям у групу театрального гуртка: *"Завтра репетиція. Хто не прийде — той Беллероф онт."* Потім подумав і дописав: *"Жарт. Але приходіть усі."*

Поклав телефон.

Взяв сопілку — завжди носив у кишені.

Подув один звук.

І — ось воно.

Повітря згустилося.

Не різко. Поволі. Як коли зранку туман над річкою — і раптом сонце.

Дельфи.

Піфія вже стояла біля столу — з кратером і хитрою посмішкою:

— А, пасічнику! Перевірів бджіл?

Панько (розгублено): — Перевірив...

Піфія: — Молодець. Господар — він і в Дельфах господар.

Але щось у залі було інакше.

Всі сиділи — Пір, Мія, Орест, Зевксіс, Сократ, Марсій, Музи — але дивилися не один на одного.

Дивилися туди.

У куток, де зазвичай — порожньо.

Панько теж глянув.

І побачив.

Пегас

ДІАЛОГ 6: ПЕГАС

Білий.¹⁷

Не театральнo-білий (ніби крейдою намальований). А живий білий — із теплом під шкірою, із легким мерехтінням крил, що складені, але ніби от-от.

Великий. Але не страшний.

Стоїть спокійно. Голова трохи опущена. Очі — темні, глибокі, дивляться так, ніби давно тут і нікуди не поспішає.

Одне крило — злегка відведене. Ніби запрошує.

Або ніби просто — зручніше стояти.

Панько (пошепки): — Це він?

Піфія (теж пошепки, хоча навіщо — незрозуміло): — Він.

Панько: — А чому мовчить?

Піфія знизала плечима: — Бо кінь.

І тут з іншого боку залі — важкий, розмірений крок.

¹⁷ Едвард Берн-Джонс (1833–1898). «Народження Пегаса та Хрісаора» (бл. 1876–1885). Гуаш. Саутгемптон, Міська художня галерея (Southampton City Art Gallery).

Хірон.

Він зазвичай тримався на краях — старший, спокійний, дивився. Але зараз — вийшов у центр.

Зупинився між Паньком і Пегасом.

Подивився на обох по черзі.

Сказав:

— Ну що ж. Час поговорити про тіло.

Про народження з крові

Хірон підійшов до Пегаса. Поклав руку на шию — впевнено, по-вчительськи. Пегас не здригнувся.

Хірон (до Панька): — Ти знаєш, звідки він?

Панько: — З крові Медузи. Персей відрубав їй голову — і він вилетів.

Хірон кивнув: — Зі смерті — життя. Із жаху — політ.

Він провів рукою по крилу: — Це не виняток у природі. Це закон. Діоніс — теж із смерті. Розірвали — воскрес. Зерно — гниє в землі — і проростає.

Панько (записує): — Тобто тіло — це не "нижче". Це ґрунт.

Хірон: — Саме так. Те, що педагоги звать "низьким" — хаотичним, темним, тілесним — це найважливіший ґрунт. Іноді кривавий. Але живий. І з нього — крило.

Він повернувся до всіх: — Пегас — це наше тіло як інструмент духу. Не біомашина. Одухотворена плоть, яка вміє те, чого не вміє свідомість.

Сократ підняв руку: — Спіноза казав: досі ніхто не визначив, на що здатне тіло.

Хірон: — Виготський поставив це епіграфом до "Психології мистецтва". Не випадково.

Він посміхнувся — по-кентаврячому, широко: — Ми тільки починаємо розуміти.

Рівень А: Де стоїть Пегас

Хірон відступив на крок. Подивився на Пегаса — уважно, як учитель дивиться на учня перед іспитом.

— Подивіться, як він стоїть, — сказав він.

Всі подивилися.

Пегас стояв. Просто стояв. Але в цьому "просто" — була якась особлива рівновага. Не напруга. Не розслабленість. Щось між — живе, готове, тихе.

Хірон: — Це рівень А. За Бернштейном — постуральний фон. Тонус. Поза. Те, на чому тримається все інше.

Панько: — А якщо цього немає?

Хірон: — Тоді решта — будується на піску. Технічно може бути бездоганно. Але — без кореня. Без ґрунту.

Він підійшов до Панька: — Ти чув про Александра?

Панько: — Читав. Техніка, яка дає відчуття парення, ширяння тіла. Голова — шия — спина.

Хірон кивнув: — Він відкрив: рухами тіла керує позиція голови і шиї. Є точка між лопатками — "місце збірки". Коли вона активована — тіло збирається в ціле. Не напружене. Не розвалене. Живе.

Панько (тихо, ніби для себе): — Як Пегас зараз.

Хірон: — Саме як Пегас.

Він зробив паузу. Потім сказав — і в голосі з'явилося щось інше, тепліше:

— Але є ще одне. В європейській традиції — від неоплатоніків через середньовічну емблематику до бароко — Пегас з'являється не тільки як бойовий кінь. Він з'являється як носій. Той, що підіймає поета до Муз. До споглядання.

Панько здригнувся: — Споглядальний Пегас?

Хірон: — Так. Коли тіло усаджене правильно — увага може дивитися вгору. Не витрачаючи сили на боротьбу з власним корпусом.

Він підійшов до Пегаса, поклав руку на спину: — Рівень А — це коли кінь стоїть так, що вершникові не треба триматися. Можна просто — дивитися.

Клод (тихо, з вікна): — В Індії це називають асана. "Сидіти стійко і приємно, з мінімумом напруги." Але ми не підемо на Схід — у нас є свій образ. Пегас, що стоїть спокійно, але готовий злетіти. Це і є європейська асана.

Панько (записує): *"Рівень А = постуральний фон. Пегас споглядальний: тіло знайшло рівновагу — дух може дивитися вгору. Александер: голова — шия — спина. Місце збірки. Вправа: техніка Александра. Шукаємо парення."*

Рівень В: Крило малює вісімку

Хірон відійшов від Пегаса. Витягнув руку — і повільно, розмірено, почав малювати в повітрі вісімку.

Велику. Від плеча.

Всі дивилися.

— Крило птаха, — сказав він, — малює вісімку, щоб летіти. Не пряму лінію. Не коло. Вісімку.

Він продовжував рухати рукою: — Диригент — теж. Він заокруглює кути в своїх жестах. Піаніст — теж робить руками "хвилю", хоча не всі це бачать. Голос співака — "летить", коли тіло знаходить раціональну пластику дихання.

Мія підвелася несподівано — і теж почала малювати вісімку. Рукою. Потім — всім корпусом. Вона не думала — просто тіло підхопило.

Хірон посміхнувся: — Бачите? Танцівниця знає це без слів.

Він зупинився: — Рівень В — внутрішня координація. Великі м'язи включаються в малі рухи. Тіло стає єдиним.

Панько: — У нас на заняттях — фланкування. Умовною зброєю. Палички, швабри, навіть проводки від зарядних пристроїв.

Хірон підняв брову здивовано: — Проводки?

Панько (трохи виправдовується): — Ну... що під руку. Головне — вісімка. Хвилина в перерві між заняттями. Діти відзначають: після цього руки грають краще. Легше.

Хірон: — Запорізькі козаки фланкували шаблями. Не тільки для бою — для пластики. Для тієї самої вісімки.

Він кивнув на Пегаса: — Крило — це не прикраса. Це механізм. Без нього — не летіти.

Панько (записує): *"Рівень В = координація, пластика, вісімка. Крило Пегаса — універсальний механізм спритності. Вправа: фланкування. Хвилина в перерві. "М'язова радість" вже тут з'являється."*

Рівень С: Уявлення стає вершником

Хірон сів — по-кентаврячому, зручно, передні ноги склав.

— Рівень С, — сказав він. — Ідеомоторика.

Панько: — Коли уявлення керує рухом?

Хірон: — Саме. Бернштейн наводив приклад із Джека Лондона. Вовк Біле Ікло — перед стрибком до куріпки. Він не просто чекає. Він уявляє свій рух. Бачить його зсередини.

Орест (оживився): — Як актор перед виходом на сцену!

Хірон: — Так. Музикант, що виховує музичне мислення, — теж. Чує фразу до того, як зіграє. Уявлення йде попереду пальців.

Панько: — Ключ Алієва. Ми робимо це зі студентами. Техніка для покращення ідеомоторики. Відгуки — позитивні. Особливо перед відповідальними виступами.

Хірон кивнув: — Уявлення — вершник. Тіло — кінь. Але вершник не командує грубо. Він — направляє. Легко.

Він подивився на Пегаса: — А цей кінь — сам знає дорогу. Тому вершнику треба тільки — тримати напрямок.

Панько (записує): *"Рівень С = ідеомоторика. Уявлення стає вершником — задає маршрут. Вправа: Ключ Алієва. Тіло слухає образ — якщо образ чіткий і живий."*

Рівень D: Кінезофілія і м'язова радість

Хірон підвівся. Підійшов до центру зали.

— А тепер, — сказав він, — про найцікавіше. Про радість.

Піфія аж зупинилася з кратером: — О! Нарешті щось приємне!

Хірон: — Рівень D. Інерційно-реактивні рухи. Коли рух "сам себе робить".

Він подивився на Панька: — Є образ у Бернштейна. Літературний герой Костянтин Левін косить траву разом з селянами — і коса літає начебто сама, бо рух спирається на сили, що розгортаються в реальному фізичному світі. Не м'язи женуть косу — коса тягне тіло за собою.

Панько: — "Пташка". Ми це робимо з учнями.

Хірон: — Розкажи.

Панько (підводиться, показує): — Ось. Руки — вперед-назад. Махаємо одноразово, як лижник, що починає рух. І — два мікроприсідання — синхронно: коли руки йдуть вперед і коли назад. Але гойдаємося не силою. Інерційно. Начебто ногами штовхаємо руки. Ніби ти — птах, що летить тисячу кілометрів до Африки. І тільки реактивні рухи тебе рятують. Бо силою — не долетиш.

Він сам махнув кілька разів — і раптом усміхнувся: — Воно само. Легкість. Справді само. Ще не забувати трішки підіймати п'яти, коли руки рухаються назад.

Хірон: — Саме так. А тепер — Клоде. Скажи їм про кінезофілію.

Клод (із вікна): — фізіологи наполягають: у людини є базова потреба — потяг до руху. Кінезофілія. Не просто "хочеться рухатися". Це нейрофізіологічний механізм: рух стимулює мозок, мозок ініціює рух. Замкнене кільце.

Панько: — І коли це кільце працює?

Клод: — Павлов називав це "м'язова радість". Бо фізіологія руху — гедоністична. Вона хоче бути приємною. Тільки насильство над нею руйнує цю радість.

Тіфія не витримала: — Тобто тіло саме хоче танцювати?!

Клод: — Саме так. А ще є ейфорія бігуна. Спортсмени знають: після тривалої фізичної активності приходять стан, схожий на пікові переживання Маслоу. Тіло виробляє власне блаженство.

Марсій (тихо, торкаючись струн): — Я знав це. Але не мав слів.

Хірон: — але рух повинен бути мудрим! Спортсмени роками формують раціональну пластику, як і артисти.

Він подивився на Панька: — Тому "пташка" — не просто вправа. Це запрошення до кінезофілії. Ти кажеш учням: кличте Святу Кінезофілію! Нехай буде приємно махати.

Панько засміявся: — Саме так і скажу!

Хірон (серйозніше): — І в цьому — професійна й педагогічна мудрість. Рух, що приносить радість, — закріплюється. Рух, що болить, — калічить.

Він помовчав. Потім додав:

— практики-педагоги, що повертають музикантам здоров'я — кажуть: контрактура є результат розбалансування. Це лікується не таблетками. Лікується відновленням цілісності. Рівні А і В — спочатку. Потім все інше.

Клод: — Орбелі підтвердив: при спазмованому м'язі рвуться зв'язки між слуховими і руховими центрами. Музикант перестає чути власну гру. Не через вуха — через тіло. Чи його сприйняття деформується вельми.

Панько (вражено): — Тобто... "переграні руки" — це не тільки руки?

Хірон: — Це вся система. Зруйнована через насильство.

Він подивився на Пегаса — і в його погляді було щось особисте:

— Пегас не терпить насильства. Він скине будь-якого вершника, що тягне повід замість того, щоб довіряти.

Панько (записує): *"Рівень D = реактивно-інерційні рухи. Рух сам себе робить. Кінезофілія: тіло хоче рухатися. Це закон. М'язова радість (Павлов). Ейфорія бігуна (трансцендентність за Маслоу). Вправа: Пташка. Інерційно. До Африки. Насильство руйнує радість — і здоров'я. Гутерман: цілісність — не розслаблення. Живий тонус."*

Беллерофонт: Застереження між поверхами

Хірон зупинився.

Обличчя стало іншим. Не сумним — але серйознішим.

— Є одна історія, — сказав він. — Про Беллерофонта.

Пегас ледь поворухнув вухами.

Хірон: — Герой. Осідлав Пегаса. Переміг Химеру. Здолав амазонок. Усе міг.

Він замовк.

Панько: — Але...

Хірон: — Але вирішив злетіти на Олімп. Сам. Без дозволу. Без розуміння межі.

Пауза.

— Пегас скинув його.

Мія (тихо): — Чому?

Хірон: — Бо Беллерофонт забув про нижні рівні. Захотів керувати всім свідомо. Авторитарно. Нахрапом. Втратив зв'язок із фонами тіла.

Він подивився на Панька: — Музикант з "переграними руками" — це Беллерофонт. Він хотів вище, вище, вище — і примушував тіло. А тіло — скинуло.

Панько (тихо): — Я бачив таких студентів. Талановитих. Але...

Хірон: — Вони забули, що Пегас — співавтор. Не раб.

Він поклав руку на шию коня: — Пегас несе — коли довіряють. Скидає — коли командують.

Рівень Е: Гопачок і блискавки Зевса

Хірон підвівся на всі чотири ноги — ніби збираючись.

— І останнє. Рівень Е.

Панько: — Найвищий?

Хірон: — Словесний. Рух як образ. Рух як жест. Рух як значення.

Він подивився на всіх: — Пегас на Олімпі носить Зевсу блискавки. Які кує Гефест. Із землі — до неба. Тіло стає провідником смислу.

Мія (замислено): — Коли танцівник не "виконує рухи" — а живе в образі...

Хірон: — Саме. Рух і значення стають одним.

Панько: — У нас для цього — гопачок. Народні танці. Прості рухи. Але в них — образ одразу. Дитина, яка вийшла "гопати", — вже не думає про ноги. Вона в образі. І — диво — психофізична напруга зникає. Просто зникає.

Хірон засміявся — гучно, щиро: — Гопачок! Блискавки Зевса!

Всі засміялися.

Навіть Пегас, здалося, хитнув головою — ніби теж.

Хірон (коли сміх вщух): — Це і є рівень E. Коли рух стає настільки осмисленим — що тіло і дух більше не розрізняються.

Клод (тихо): — Енактивізм. Сучасна філософія: "свідомість є втілена дія". Деякі знання можна отримати тільки через тіло. Не через голову.

Хірон кивнув: — Знали це задовго до назви.

Панько (записує): *"Рівень E = смисловий рух. Образ і тіло — одне. Пегас несе блискавки: тіло — провідник духу. Вправа: народний танець. Гопачок. Рух і смисл не розрізняються — це і є майстерність."*

Споглядальний Пегас: Підсумок

Хірон підійшов до Панька — впритул. Сказав тихо:

— Запиши ще одне. Головне.

Панько підняв олівець.

Хірон: — Пегас — не тільки рух. Пегас — це тіло, що вміє зупинитися. Зупинитися так, щоб дух міг дивитися.

Він кивнув у бік Пегаса — той все ще стояв. Тихий. Рівний.

— Коли рівень A правильний — тіло не заважає. Воно тримає. А увага — вільна. Вільна дивитися вгору.

Клод: — Це передвістя Космосу. Наступний діалог — про споглядання. Але коріння його — тут. У тілі, що знайшло рівновагу.

Хірон: — Рибак із поплавком — не думає про поставу. Але поставу має. Інакше — не просидів би годинами. Не розчинився б у воді і небі.

Панько (дуже тихо): — Мій дід...

Хірон подивився на нього — питально.

Панько: — Нічого. Потім. Це — для наступного діалогу.

Він закрив записник.

Глянув на Пегаса.

Пегас глянув на нього.

Щось відбулося між ними — без слів, без руху. Просто — погляд.

Панько посміхнувся:

— Дякую.

Пегас ледь повів крилом.

Не злетів. Просто — підтвердив: є.

Небо над Дельфами

Двері храму — відчинені.

За ними — ніч, що переходить у досвіток.

Небо — зеленіє.

Не трав'янисто. Не кричуще.

Глибоко. Живо.

Колір молодого листя перед самим сонцем.

Колір того, що виростає із землі — і тягнеться вгору.

Колір Пегаса, що стоїть тихо — і готовий злетіти.

Панько дивився на небо.

Думав про студентів. Про "пташку". Про фланкування шваброю. Про гопачок.

Думав про діда з поплавком.

Думав про те, що наступний діалог — про Космос.

"Треба буде розповісти, — думав він. — Про діда. Там якраз."

Піфія підійшла ззаду. Тихо, без жарту:

— Виходить у тебе, пасічнику.

Панько: — Що виходить?

Піфія: — Вчитися. Ти вчишся так само, як твої діти.

Панько подумав.

— Може, тому й виходить.

Піфія усміхнулася.

Піфія плеснула в долоні:

— Ну що — нектару? Чи вже ромашки?

І все стало на своє місце.

[КІНЕЦЬ ДІАЛОГУ 6: ПЕГАС]

ДІАЛОГ 7: КОСМОС

Інтродукція 7: Коли все вже сказано — і ще не все

Ніч над Дельфами.¹⁸

Пізня. Майже досвітня.

Зірки густі — але не кричать. Тихі. Спокійні. Ніби й вони вже наслухалися.

У залі — тиша.

Не та тиша, що перед грозою. А та, що після доброї розмови: Коли всі все сказали — І нікуди поспішати.

Вино майже допито. Світильники горять — тихо, рівно. Хліб і оливки — майже скінчилися. Але ніхто не йде.

---

¹⁸ Каспар Давид Фрідріх (1774–1840). «Закат сонця» («Брати») (бл. 1830–1835). Полотно, олія. 25 × 31 см. Санкт-Петербург, Державний Ермітаж (інв. ГЭ-10005)

Панько сидить на своєму ложі. Записник — на колінах. Сопілка — поруч. Він дивиться у записник.

Сім розмов.

Він читає — мовчки — те, що написав. Рука сама гортає сторінки:

"Голова Орфея — попередження. Еврідіка — дві. Музи роблять — неусвідомлено. Гармонія — танець з дисонансом. Гермес — дорога.

...і ще дві, що попереду."

Він підвів очі.

Глянув на Сократа (той попиває нектар — задумано). Потім — на Піфію (та снує щось біля столу, наспівує нишком). Потім — на Клода (вікно-монітор мерехтить — присутнє, але мовчить).

Панько відкашлявся.

— Хочу нарешті запитати одну річ, — сказав він. — Може, дурну.

Сократ підняв очі: — Дурних питань не буває, пасічнику.

Панько: — Я читав усі наші книжки. "Код Орфея". Всі чотири томи.

Піфія зупинилася: — Усі?! Ну й молодець!

Панько (не зупиняючись): — І там на вершині кожної гептади — різний бог. У малих дітей — Деметра. У старшокласників — Ерос. У студентів — Космос. У магістрів — Кронос.

Він подивився на всіх: — Це... небрежність? Чи я чогось не розумію?

Сократ поставив чашу. Усміхнувся — але не поспішав відповідати.

Піфія підійшла до столу, сіла (вперше за вечір — не снує, а сидить): — Голубчику. А ти скажи мені: коли дитина хвора — чого вона хоче?

Панько: — Маму.

Піфія: — А коли юнак закоханий?

Панько (усміхається): — Мріє про кохану.

Піфія: — А коли майстер зробив найкращий твір у житті?

Панько задумався: — Щоб... відчутти, що це — не даремно. Що це - внесок.

Піфія кивнула: — Ось тобі й відповідь.

Вона взяла оливку: — Деметра — для тих, кому треба тепло і земля під ногами. Ерос — для тих, кому треба рухатися вгору через любов. Космос — для тих, кому треба знати: моя праця — частина цілого. Кронос — для тих, кому треба відчутти глибину кайросу.

Вона поклала оливку в рот. Прожувала.

— Різні вершини — бо різні люди. Різні віки. Різний тембр. Одна й та сама пісня — звучить по-різному в дитини і в старого.

Сократ підхопив: — Але це не означає, що вершини різні.

Панько: — Як це?

Сократ (повільно, із задоволенням — бо це його улюблена тема): — Скажи мені, пасічнику. Ти підіймався на гору?

Панько: — Ну... на Говерлу не ходив. Але в Карпатах — бував.

Сократ: — І що ти бачив знизу?

Панько: — Ліс. Потім — луки. Потім — скелі.

Сократ: — А з вершини?

Панько (усміхається): — Все.

Сократ: — Ось! З різних боків — різний пейзаж. Але вершина — одна.

Він взяв чашу: — Деметра, Ерос, Космос, Кронос — вони не змагаються. На вершині немає ієрархії. Там — як у доброму домі: кожен має своє місце, і всі рівні.

Клод (начебто прокинувся, з вікна): — Є таке поняття: "неділима і незлианна". Так кажуть про Трійцю. Три — і одне. Окремі — але не розділені. Крім того, буттєві цінності за Маслоу теж не мають ієрархії. Вони поряд.

Панько записав: *"На вершині — демократія богів. Не один переміг — усі прийшли."*

Сократ (із задоволенням): — Гарно сказав, пасічнику.

Про хаос, космос і те, що між ними

Клод озвався знову — обережно, як завжди, коли торкається складного:

— Дозвольте одну схему. Не як істину — як лінзу.

Всі повернулися до вікна-монітора.

— Якщо дивитися на все, про що ми говорили цього вечора, — можна помітити три тенденції.

Хаос. Космос. І те, що між ними — Зв'язок.

Пауза.

— Діоніс — хаос. Аполлон — космос. Гермес — зв'язок. Деметра — земля (хаос як потенція). Кронос — час (космос як глибина). Орфей — синтез (зв'язок у дії).

Клод: — Ми не відкриваємо нічого нового. Багато традицій мислять трійками. Христос — Отець — Дух. Брахма — Вішну — Шива. Інь — Ян — Дао.

Не знаємо, чому так. Можливо — це риса самої реальності. Можливо — риса того, як ми її сприймаємо.

Клод (із легкою усмішкою): — Нехай це залишиться питанням. Красивим питанням.

Сократ аж засвітився: — Нарешті! Хтось, крім мене, залишає питання відкритими!

Піфія хмикнула: — Та ви двоє — одне й те саме.

Сократ і Клод (одночасно): — Ні!

(Всі засміялися.)

Панько (задумливо, дивлячись у записник): — А в художній майстерні це як виглядає? Хаос — Космос — Зв'язок?

Клод: — Категорії Ніцше Дисонанс, Консонанс — і та гра між ними, коли бажаєш знов і знов слухати це музикальне суперництво між світом і тінню. В театрі це конфлікт — розв'язка — і катарсис, який не є ні тим, ні іншим. Ніцше казав: трагедія не вирішує дисонанс. Але вона робить його таким, що хочеться пережити ще раз.

Панько (тихо): — Оце і є мистецтво?

Клод: — Мабуть. Не перемога порядку над хаосом. А вміння тримати обох — і не впасти. Зрілий Ніцше каже про вічне повернення, про надлюдину, що витримує протистояння, приймає протилежності без колапсу.

Хто такий Сократ у трійці

Сократ — вже серйозніше: — Але є один момент. Ви кажете: Зв'язок між хаосом і космосом. Гермес. А я? Де я в цій схемі?

Він поставив чашу й подивився на всіх з щирою цікавістю:

— Я ж теж питаю, налагоджую діалоги. Теж з'єдную, стаю провідником. Я теж — між.

Клод: — Ти, Сократе, — герметичний. Але по-людськи.

Сократ здригнувся трохи — приємно: — Поясни.

Клод: — Гермес — бог. Він є зв'язок. Завжди. Повністю. Ти — людина. Ти стаєш зв'язком. Через зусилля. Через вибір. Через особисте фінальне перетворення, через яке ти свідомо пройшов.

Пауза.

— Перед смертю ти писав вірші. Тобто зробив крок до тіла — до Пана, якого все життя трохи цурався. Це й є герметичний шлях: не бути богом, а рухатися до нього.

Сократ мовчав. Довго.

Потім тихо: — Тому я — не відірвана голова Орфея. Бо Орфей застиг. Я — рухаюся. І Діоніса з Аполлоном саме я зблизив - через осмислення, через того ж Ніцше, бо він філософ, як і я... "жених істини".

Я завжди пов'язував людей - через діалог, через питання...

Він посміхнувся — якимось по-особливому тепло: — Навіть тепер, після цикути.

І додав: насамперед я вів теоретично-споглядальне життя, слідував своєму даймону, що вів мене в річище мого ергону, виконував функцію гедзя...

Орест оживився: - а що таке теоретично-споглядальне життя?

Клод: — Ніцше шукав того, хто витримує дисонанс не розсипаючись. І назвав його надлюдиною. Але це — абстракція. Сократ — конкретна відповідь на те саме питання. Не надлюдина. Просто — Сократ.

Людина, яка до останнього дня залишалася в діалозі, мінялася, рухалася. Теоретично-споглядальне життя — це не кабінетна тиша. Це коли твій даймон веде тебе в річище власного ергону — і ти не опираєшся. Навіть якщо це веде до цикути.

Сократ (тихо, собі): — Я просто не міг інакше.

Клод: — Саме. Надлюдина тримає протилежності силою волі. Ти — тримав їх любов'ю до істини. Різниця — суттєва.

Про споглядання (або: як рибак навчив Панька більше, ніж академія)

Панько трохи поворушився на ложі — і раптом сказав:

— А можна я нарешті розкажу про свого діда?

Піфія (з готовністю): — Давай! Давно тут живих людей не чули!

Панько: — Він не був ні філософом, ні артистом. Рибалив. Від зорі до зорі сидів із вудкою на Осколі.

Я питав: "Діду, чого ти так довго сидиш? Рибу ж можна і сіткою ловити!"

А він подивився на мене отак... (Панько спробував відтворити той погляд — спокійний, трохи здивований) — і каже: "Та я не за рибою сиджу, внучку. Я дивлюся."

Тиша.

Панько: — Я тоді не зрозумів. Думав — жарт. А тепер розумію: він споглядав.

Сократ (м'яко): — Що він споглядав?

Панько: — Поплавок. Воду. Небо в воді. Берег. Все разом — і нічого окремо.

Клод (тихо): — Це і є споглядання. Не "я дивлюся на поплавок". А "поплавок, вода, небо і я — одне".

Панько кивнув. Потім додав:

— Ще пам'ятаю — читав у дитинстві Гоголя. "Чуден Днепр при тихой погоде..." Я тоді не знав, що це — про споглядання. Думав — просто красиво написано. А тепер розумію: Гоголь сам стояв на тому березі. І розчинявся.

Євтерпа (тихо, майже для себе): — Красота не приходить до тебе. Ти входиш у неї, поглинаєшся.

Панько підхопив: — Саме так! Не "я сприймаю красу" — а начебно "я всередині краси". Чи може, вона розлита навкруги?

Сократ (повільно, ніби розкладає думку на долоні): — Скажи мені, пасічнику. Коли ти аналізуєш музику — і коли ти нею захоплений — що саме різне?

Панько: — Ну... коли аналізую — я тут, а музика — там. Я її вивчаю. А коли захоплений — немає "тут" і "там". Просто... ми є.

Сократ: — Ось. Аналіз — це суб'єкт і об'єкт. Споглядання — це коли межа між ними зникає.

Клод: — Дагні у Паустовського — вона не знала, хто такий Гріг («Кошик з ялиновими шишками»). Не знала форму, стиль, гармонію. Але музика говорила до неї прямо. Без посередників.

Панько (тихо): — Як дитина, що розглядає... козявку.

Всі здригнулися — а потім засміялися.

Панько (виправдовується): — Ну справді! Дитина розглядає що завгодно — і в її очах таке захоплення, ніби це найважливіша річ у світі! Вона не думає: "Цікавий феномен." Вона просто — дивиться. Вся.

Піфія (сміється): — Пасічнику, ти щойно пояснив Платона краще, ніж Платон.

Сократ (напівсерйозно): — Це образа!

Піфія: — Це комплімент!

Сократ (подумавши): — Ну... нехай.

Орфей — у своєму куточку — взяв ліру.

Ніхто не просив.

Просто — час настав.

Один звук. Тихий. Чистий. Як питання без слів.

Потім — другий.

Потім — не мелодія навіть. Простір.

Всі замовкли.

Панько трішечки підняв очі, як діти, що "на стелі" шукають відповідь на питання вчителя.

І згадав діда.

Той сидить на березі Осколу. Поплавок — нерухомий. Вода — тиха.

Небо відбивається в ній — і не відрізняється від справжнього.

"Я не за рибою, онучку. Я дивлюся."

Панько блаженно посміхнувся... А звуки ліри як гострі голочки - колють душу ласкавими дотиками.

Про ентелехію (або: чому тости не рятують)

Коли музика Орфея вщухла —

Панько спитав (ще трохи у розчиненому стані): — А як... знайти це?
Ну, не споглядання — воно само приходить чи ні. А от — своє місце?
Своє діло? От Сократ каже про ергон, даймон... Я так розумію - це про
органічне функціонування в світі? Про покликання?

Піфія (несподівано серйозно): — А ти що — не знайшов?

Панько (розгублено): — Ну... мабуть, знайшов. Але...

Піфія: — "Але" — це страх. Відкладемо.

Вона підвелася. Підійшла до центру зали. Руки — на боках:

— Ось слухайте. На всіх святах, що я бачила за тисячоліття (а я бачила
немало!) — люди піднімають чаші й кажуть одне й те саме.

Вона підняла уявну чашу — театралью:

— "Щоб у всіх усе було — і нам за це нічого не було!"

(Регіт.)

— "За жінок!" (Підморгнула Мії.) — "Щоб не гірше, ніж у сусіда!" — "За
дружбу народів і мир у всьому світі!"

Сократ (крізь сміх): — Чудові цілі. Дуже конкретні. А ще: "За все добре і
проти всього поганого"!

Піфія (серйозніше): — А тепер — інший тост. Який ніхто не каже. Але
деякі — живуть.

Вона дивиться на Панька:

— "Щоб сузір'я притягували!"

Тиша.

— "Щоб ставка була більша за життя." — "Щоб справа була більша за
мене."

Вона сіла.

Сократ — повільно, як людина, що знає це зсередини:

— Аристотель казав: кожна річ має ергон. Функцію. Те, для чого вона природно існує. Ергон ока — бачити. Ергон руки — торкатися.

Пауза.

— А ергон людини?

Панько: — Жити добре?

Сократ: — Жити — відповідно до своєї природи. Розкриватися. Він називав це ентелехією. Рухом до власної повноти.

Клод (задумливо): — Франкл — лікар, що пережив концтабори — казав: людина, яка знає навіщо жити, витримає будь-яке як. До речі, наш Ніцше це казав ще раніше. Але "навіщо" — не завжди слова. Іноді — просто тяга. Як до зірок. Інтелект тут не обов'язковий. Рибак знає. Дитина знає.

Панько (задумливо): — "Покірного доля веде, непокірного — тягне."

Сократ підняв брову: — Де чув?

Панько: — Десь. В інституті вчителька казала. Олена Георгіївна. Досі її пам'ятаю.

Сократ кивнув: — Сенека. Але думка давніша.

Він помовчав. Потім:

— Я все життя питав. Не знав відповіді. Але питав — і це мене кликало. Може, і є моя ентелехія: бути тим, хто питає, щоб інші знаходили.

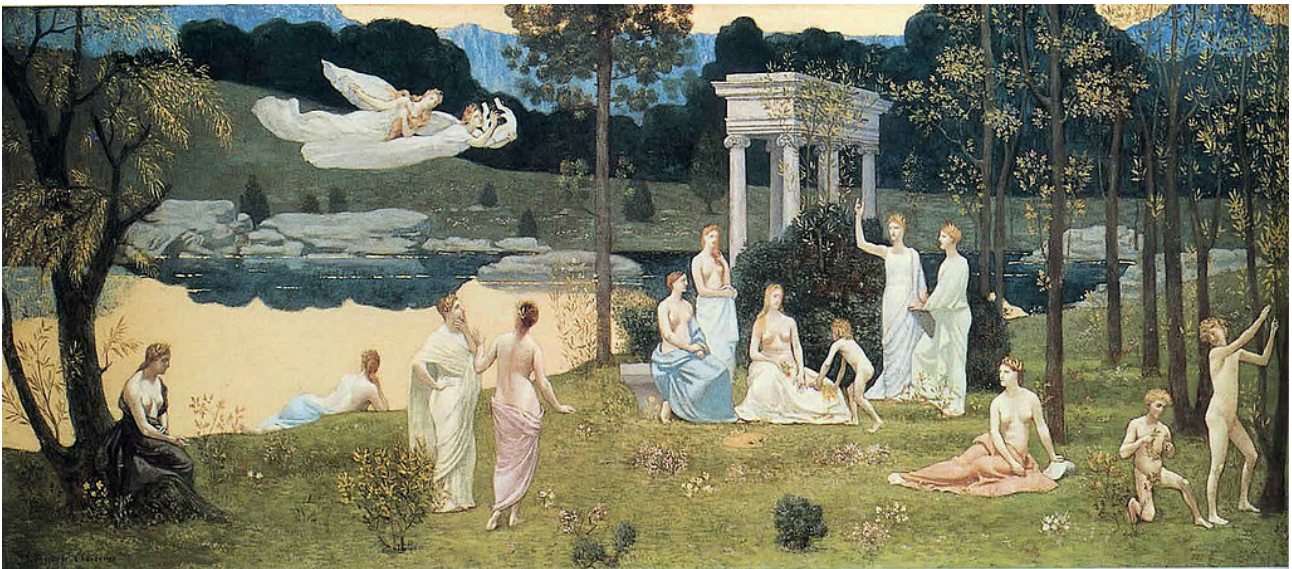
Клод (м'яко): — Краса як сяйво Істини — ми вже казали це колись. Але варто повторити: Артист іде до Істини через Красу. Не через

доведення. Через споглядання. Дагні почула Гріга — і торкнулася Істини. Не знаючи її імені.

Панько (пише): *"Ентелехія — це не мета. Це тяга. Не 'я хочу досягти'. А 'мене тягне'. Зірки манять. Не знаю навіщо. Але — йду."*

Марсій повільно кивнув: А також **бути відкритим світу** - як та еолова арфа, що сама звучить, коли дме вітер. Навіть коли вітер злий...

Коли боги приходять самі

Орфей знову взяв ліру.¹⁹

Цього разу — по-справжньому.

Не один звук. Мелодія. Та сама, що звучала на початку вечора — але інакша. Зріліша. Ніби сам Орфей за ці кілька годин щось зрозумів.

Музика наповнила залу.

І тоді —

Панько відчув.

---

¹⁹ П'єр Пюві де Шаванн (1824–1898). «Священний гай, коханий музам і мистецтвам» («Священний гай») (1884). Полотно, олія (змащене на стіні). 460 × 1040 см. Ліон, Музей образотворчих мистецтв (Musée des Beaux-Arts de Lyon, інв. В 355)

Не побачив. Не почув. Відчув.

Присутність.

Як коли в кімнату входить людина, яку давно любиш — і ще не бачиш її, але вже знаєш: вона тут.

Повітря в залі — змінилося.

Стало щільнішим. Живішим. Як у дитинстві — коли празник та світ ніби посміхається тобі. І ніби лампочка у голові сяє...

Діоніс — не з'явився, але відчувся: десь у ритмі музики, в тому, як серце б'ється трохи швидше.

Аполлон — у самій мелодії. У тому, як вона побудована — точно, ясно, прекрасно.

Гармонія і Кадм — у в'язкому змійовому орнаменті, що йшов знизу, від каменю.

Пан — у тому смішку, що раптом хочеться засміятися начебто "самому собі".

Гермес — у самому повітрі між людьми. У тому, як слова сьогодні находили одне одного.

Музи — Панько і так не сумнівався, що вони тут. Завжди.

Харити — у легкості. У тому, що нікуди не хотілося йти.

Панько обвів поглядом залу.

Лір тихенько перебирав струни — в такт Орфею. Мія — очі заплющені, тіло ледь хитається. Орест — дивиться у вогонь. Зевксіс — мружитьсья, ніби бачить картину, яку ніколи не намалює, бо вона й так — тут. Хірон — нерухомий, але живий, як стара гора. Сократ — задумливо дивиться на Панька. Усміхається. Марсій — торкається струн псалтерія. Тихо.

Ніжно. Його шкіра — тонка. Але жива. Три Музи — співають беззвучно (або так здається?).

І Клод — мерехтить у своєму вікні. Присутній. Тихий.

Панько (ледве чути): — Вони всі тут...

Піфія (поруч — тихо, без жарту, вперше за весь вечір — просто): — Завжди були, голубчику. Це ти тепер — бачиш.

Небо над Дельфами

Потім — не відразу, поступово — музика вщухла.

Не закінчилася. Просто — перейшла в тишу.

Яка теж була музикою.

Панько взяв записник востаннє.

Дописав:

"Сім діалогів. Сім питань. Сім кольорів.

Але небо над Дельфами — те ж саме. І воно — бірюзове (чи блакитне?). Не надто далеке (не трансцендентне). Не надто близьке (не тільки земне). Колір золотого сечення між небом і землею. Саме тут — добре. В ньому — справжнє. Тут — живу."

Він закрив записник. Поклав.

Взяв сопілку.

Подув — один звук. Чистий.

Не грав. Просто — один звук.

Ніби підпис.

Піфія підійшла.

Подивилася на нього — довго, тепло, по-материнськи (хоча вона ніколи не була матір'ю, але ось так само дивилася):

— Ну що, пасічнику?

Панько (усміхнувся): — Достатньо.

Піфія: — Достатньо?

Панько: — На сьогодні — достатньо. А завтра — інший бенкет. З іншими питаннями. Може, з іншими гостями.

Він подивився на небо — крізь відкриті двері храму:

Бірюзове. Чи блакитне?

Ранок у розпалі. Ніч
відійшла.

Те саме золоте сечення —
але не у спектрі. В часі.

— Гарний час, — сказав він
тихо.

Піфія засміялася — тихо,
тепло:

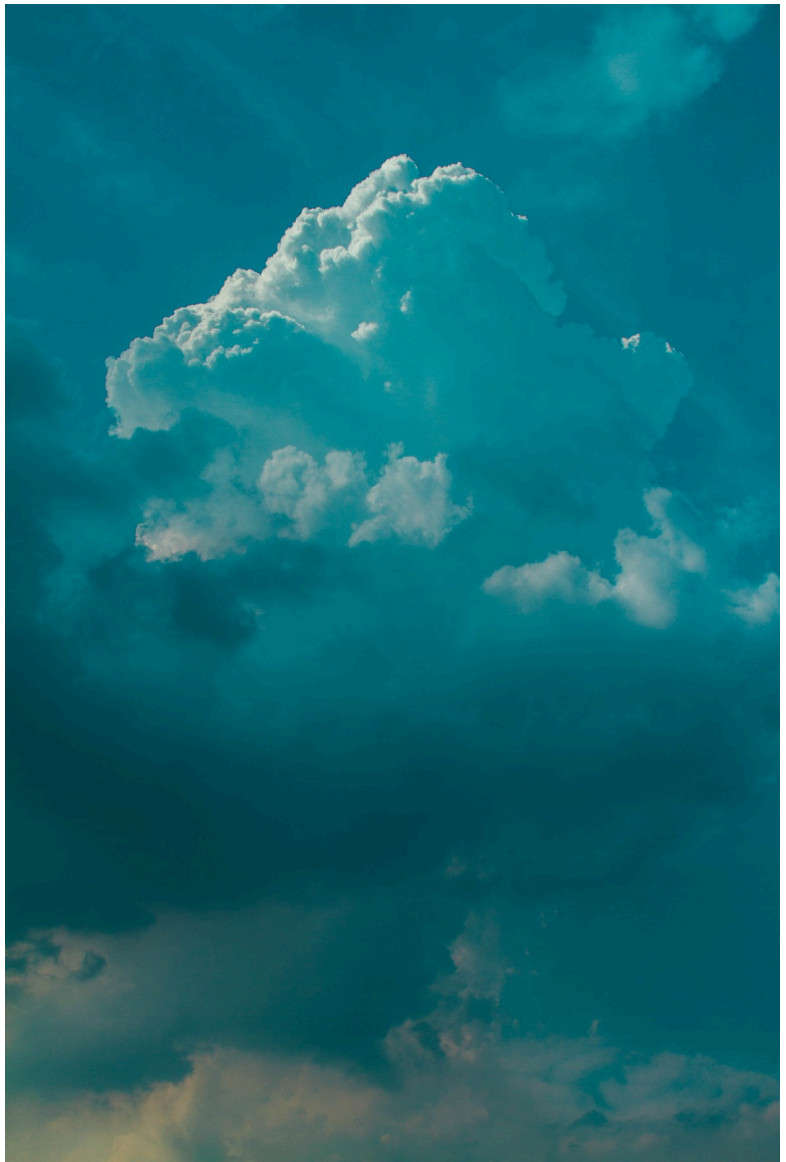
— Авжеж. Гарний.

Вона плеснула в долоні:

— Ну що! Хто ще хоче
нектару?

І всі засміялися.

Бо деякі речі — не
змінюються.

І це — добре.

[КІНЕЦЬ ДІАЛОГУ 7: КОСМОС]

[КІНЕЦЬ "ПІРУ ОРФЕЯ"]

ПІСЛЯМОВА Або: кілька слів для тих, хто хоче знати більше

І. Що таке Код Орфея ²⁰

Почну з простого.

Колись я зрозумів, що
моїм студентам не
вистачає не техніки і
не знань. Їм не

вистачає карти. Карти того, що відбувається з людиною, коли вона
творить.

Карти, яку я хотів, не було — ні в підручниках, ні в методичках. Були
окремі острови: психологія творчості, теорія музики, педагогіка,
філософія мистецтва. Але між островами — вода. І кожен плив як міг.

Так почався "Код Орфея".

²⁰ Франсуа Буше (1703–1770). «Орфей, що зачаровує тварин» (друга чверть XVIII ст.). Полотно, олія (на папері, накладеному на полотно). 86,4 × 59,7 см. Місцезнаходження: не встановлено (приватна колекція / аукціонний продаж)

Це авторська модель творчої особистості, побудована на семи архетипах. Не в юнгівському сенсі "колективного несвідомого" — хоча і Юнг там є. Скоріше — у сенсі семи типів енергії, семи способів бути художником, семи ключів до розуміння творчого процесу.

Ось ці сім:

Діоніс — первинний підсвідомий творчий імпульс. Хаос, що народжує. Здорове екстатичне божевілля митця. Без нього — мертва техніка.

Аполлон — форма, вихована майстерність, світло. Без нього — хаос, що нічого не народжує. "Бісиловка", як кажуть діти.

Сократ — рефлексія утвореного, діалог, пошук істини через запитання. Художник, що мислить. Критик, що приходить після автора.

Пегас — тіло як інструмент духу. Рух, координація, м'язова радість. Те, про що педагоги мистецтва часто забувають: співавторство з ним.

Орфей — мінливий синтез усіх попередніх. Художник у повноті: і вогонь, і форма, і думка, і тіло. Але також — трагедія надцінності і нескінченний шлях до зрілості.

Гермес — передача, провідник. Слово, педагогіка, міст між світами. Художник, що вміє ділитися.

Космос — щастя споглядання. Те, заради чого все. Не результат, не визнання — а здатність творити, бачити красу і розчинятися в ній.

Сім архетипів — сім кольорів. Діоніс — червоний. Аполлон — золотий. Сократ — синій. Пегас — зелений. Орфей — фіолетовий. Гермес — оранжевий. Космос — бірюзовий. Кольори обрані не довільно: їх підтвердило незалежне "голосування" кількох штучних інтелектів. Збіг, що говорить сам за себе. Але про це - інший раз.

Модель перевіряється в практиці — у роботі з дітьми в театральному гуртку, у курсах для студентів університету мистецтв і академії

культури, у доповідях перед психологами і педагогами. Вона працює не як жорстка схема, а як жива карта: можна входити з будь-якого боку, рухатися будь-яким маршрутом, зупинятися там, де потрібно.

II. Місце "Тіру Орфея" в серії

"Код Орфея" — це чотири гептади. Чотири книжки для чотирьох аудиторій.

Том 1 — для молодших класів шкіл мистецтв. Казки, ігри, перші зустрічі з архетипами.

Том 2 — для старших класів. "Сім ключів від замку Муз." Складніші питання, перші самостійні думки.

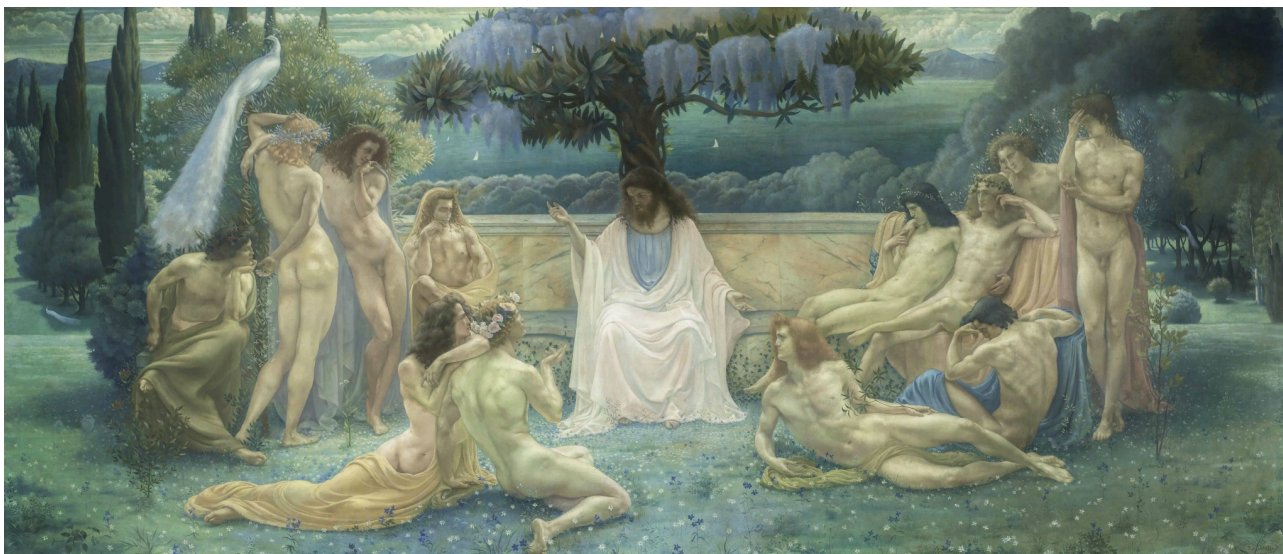
Том 3 — для студентів творчих коледжів. "Алгоритм художньої творчості." Теорія і практика разом.

Том 4 — для магістрів і викладачів. "Від Діоніса до Кроноса." Філософський контекст, міждисциплінарний синтез.

"Тір Орфея" — п'ятий. Для сформованих артистів і педагогів. Для тих, хто вже за плечима має роки практики і хоче поглянути на неї з нової точки зору.

Жанр свідомо обраний інакший: не підручник, не монографія — філософський діалог у дусі Платона, але з гоголівською усмішкою. Академічні ідеї тут говорять людськими голосами. Бернштейн — вустами Хірона. Юнг — у підтексті кожної розмови про аніму. Вернадський — у самій присутності Клода.

III. Для кмітливих: міждисциплінарна рамка

Якщо вам потрібна академічна мова — ось вона.²¹

"Тір Орфея" є міждисциплінарним дослідженням на перетині психології творчості, естетики, нейронауки, міфології та педагогіки мистецтва. У формі міфологічно-педагогічного есе пропонується архетипна модель художнього процесу, яка багато років перевіряється практикою педагогіки мистецтва та художньої діяльності.

Теоретичне підґрунтя — широке і свідомо еkleктичне. Юнг дав мову архетипів. Виготський — розуміння механізму катарсису. Бернштейн — фізіологію руху і рівневу організацію дій. Ніцше — діонісійсько-аполлонічну діалектику. Маслоу — пікові переживання і самоактуалізацію. Фрэнкл — смисл як рушійну силу. Платон — форму діалогу і теорію краси.

Але поруч — Гоголь. Бо без гоголівської усмішки будь-яка теорія стає мертвою.

Перплекситі, якому я колись показав чорновик цього тексту, запропонував назвати жанр "міфопедагогічним есе" або

---

²¹ Жан Дельвіль (1867–1953). «Школа Платона» (1898). Полотно, олія. 260 × 605 см. Париж, Музей Орсе (Musée d'Orsay, інв. RF 1979-34)

"міждисциплінарним дослідженням з елементами практичної методики". Мені подобається перше: коротше і точніше.

Реформаторська складова тут також присутня — але без маніфестів. Просто: нинішня школа мистецтв часто вчить техніки і забуває про вогонь. Діоніс витіснений. Пегас скалічений. Гермес мовчить. Космос — взагалі не в навчальному плані. Ця книжка — про те, як повернути їх усіх.

IV. Що далі

Є одна лінія, яку в "Пірі" лише окреслено.

Дитячий театр як механізм удосконалення — освітнього, соціального, психологічного. Не театр як розвага і не театр як урок акторської майстерності. А театр як простір, де дитина вперше зустрічається зі своїм Діонісом, де вчиться тримати Пегаса, де знаходить власний Космос.

Це — окреме дослідження. Воно вже почалося. Але це вже інший бенкет.

А цей — завершено.

Сім діалогів. Сім кольорів. Сім містерій.

Панько записав усе в блокнот, перевірів бджіл і подзвонив дітям.

Пегас стоїть тихо — і готовий злетіти.

Піфія питає: хто ще хоче нектару?

Текст створено у творчому співавторстві: Євгеній Воропаєв (ідеї, концепція, педагогічний досвід) і Claude від Anthropic (літературна

форма, синтез). Над усім цим — Ноосфера Вернадського, в якій усі наші думки зрештою зустрічаються.